

8376 575

M 86

H 86

தேய்வப் புலமைத்

திருவள்ளுவ நாயனராது

திருக்குறளின் பாயிரமும்

அதற்குப்

பொன்னம்பலம் இராமநாதன்

இயற்றிய விருத்தியுரையாகிய

இராமநாதீயமும்

யாழ்ப்பாணம்

நாவலர் அசீக்கிடத்தீல்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1919.

பொருளாடக்கம்

திருவள்ளுவர் சுரித்திரம் ...	... ...	பக்கம்	1—8
பிறப்பு	... ...		1
ஊர்	... ...		4
மனைவி	... ...		4
காலம்	... ...		5
நாண்முறை	... ...		9—11
பால், இயல், அதிகாரம்	... ...		9
விஷயம்	... ...		11
புஞ்சார்த்தங்களைவிளக்கும் மூலநால்கள்...	... ...		11—16
தர்ம லிபாகங்கள் (அமத்தீன் பிரிவுபாடுகள்)	... ...		16—17
சதுர் வர்ணங்களின் ஸ்தஂமகதி	... ...		17—21
தர்மாஸ்ரமங்கள்	... ...		21

திருக்குறள், பாயிரம்			
க—ம் அதி, கடவுள் வாழ்த்து		பக்கம்	22—59
உ „ வான்சிறப்பு		...	60—69
ஏ „ நீத்தார் பெருமை		...	70—88
ஈ „ அறநவலியுறுத்தல்		...	87—120

அநும்பத அகாதி	... ...	பக்கம்	121—129
அனிந்துரை	... ...		130—143

பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
6	30	பாண்டயர்	பாண்டயர்
7	17	AC	BC
8	23	முங்கிலை	முன்னிலை
20	17	பெரியோ	பெரியோர்
23	19	அமைக	அமைப்பட்டும்
26	19	பாஸவி	பரஸ்வி
32	12	ஒத்பபடும்	ஒத்தக்கக்க
45	23	போருங்க	பொருங்க
"	26	நெருக்குண்டல்	நெருக்கப்படுதல்
47	4	நிஷ்காம்ய	நிஷ்காம்ய
"	18	ஜிவிக்கின்றது	ஜீவிக்கின்றது
"	26	தொற்ற	தோற்ற
"	30	பிண்ணர்	பின்னர்
48	8	மமதையும்	மமஹதயையும்
"	9	இருள்விளை	இருவிளை
"	21	என்ன	என
49	6	பாயிரு	பாயுரு
54	6	ஸதா	ஸதா
58	5	கரஹன	க்ரஹன
"	25	ஸருஷ்டி	ஸ்ருஷ்டி
60	2	மிழ்ந்மை	மலைமை
64	26	வழர்ச்சி	வளர்ச்சி
67	4	ஸமரக்ஷை	ஸம்ரக்ஷை
68	3	சாந்தராயன	சாந்தராயன்
78	8	ருவியின்	ருவியின்
"	17	மிகுஞ்ச	மிகுஞ்ச
80	14	துறத்தலைத்	துறத்தலைச்
"	16	காணபதந்குரிய	காணபதந்குரிய
84	1	யிங்க	யாங்க
"	33	தொல்காப்பியத்தில்	தொல்காப்பியத்தில்
88	2	செய்என்ற	செய்தல்என்ற
89	37	ஆத்மோதாரண	ஆக்மோதாரண
90	1	ஆத்மோதாரணம்	ஆக்மோதாரணம்
	10	அண்டரண்ட	அண்டாண்ட
91	9	பகவத்கீத	பகவத்கீத
92	18	விராகம	விராகம்
"	24	இன்றியமையாத	இன்றியமையாத
93	2	லக்ஷ்மி	லக்ஷ்மி
94	1	அறத்தினாங்	அறத்தினாங்

பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
96	6	இந்தகுறளில்	இந்தக்குறளில்
"	"	ஸாக்ஷம்	ஸமக்ஷம்
98	10	திருப்	திரிபு
"	14	நாட்டாமை	நாட்டான்னமை
"	16	பேற்றுலும்	பேற்றுலும்
"	21	வைசிதரயம்	வைசிதரியம்
100	31	நாற்களூர்	நாட்சளூர்
102	1	ஸாக்ஷம்	ஸமக்ஷம்
103	18	உத்தரணம்	உத்தாரணம்
"	21	அநுஷ்டாணம்	அநுஷ்டாணம்
"	29	இன்னுசொல்	இன்னுசொல்
107	30	சென்றல்கிவனது	செல்கின்றவனது
112	3	பீஜங்களை	பலன்களை
"	6	பழுய	பழைய
114	26	தர்மஸக்தி	தர்மஸக்தி

திருக்குறள்.

திருவள்ளுவர் சரித்ரமும் நூன்முறையும்.

தமக்குள் னின்றிலகும் மலங்களை அறுத்த ஆத்மாக்கள் பரிசுத்த ஆத்மாக்கள் என்றும், பரமாத்ம ஸ்வரூபிகள் என்றும், வேறு பலாமங்களாலும் போற்றப்படுவார்கள். மலங்ககம்பெற்ற ஆத்மாக்களின் ஸ-முக்கும் சரீரமும் ஸ்தூலசரீரமும் இயன்றபடி சுத்தப்பட்டிருப்பதால், அவற்றைத் திருமேனி என்றும், அத்திருமேனியிலிருந்து உதயாகும் வாக்குகளைத் திருவாக்குகள் என்றும் விசேஷிப்பார்கள்.

இதுபற்றித் திருக்குறளை அருளிய திருவள்ளுவரது திவ்ய சரித்ரத் தைக் கூறவேண்டுமாயின், இவர் புண்ய பாப சிந்தனையோடுகூடி ஒரு காலம் இருந்தவர் எனவும், இவர்செய்த பூஜைபலன்களால் இவருக்கு ஸமத்வபுத்தியும் சித்தசுத்தியும் திருவருள்வாயிலாக அமைந்தன எனவும்; அப்பால், ப்ராணஸய மனோஸய யோகங்களால் ஸமாதியைப் ⁽¹⁾ பெற்றுச் சுத்தாத்மாவாகிப் பரமாத்ம ஸ்வரூபியானார் எனவும்; இந்த ஸதோகமுக்கி நிலையில் போதனு ஶக்தியிகுந்து அறப்பாலையும் நூன்பாலையும் தக்கவர் களுக்கு அன்போடு ஊட்டிக்கொண்டே இருந்தார் எனவும்; இவ்வாரூப மெய்யறிவை ஊட்டும் வண்மை⁽²⁾ யைப்பற்றி இவரைத் “திருவள்ளுவர்⁽³⁾” என்று இவரடியார்கள் அழைத்தனர் எனவும்; வேதாகமங்களில் அடங்கிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களை எளிதில் அறியும் வண்ணை, குறள்வெண்பாக்களால் ஓர் அரிய பெரிய நூலைச் செய்தார் எனவும்; இந்த நூல் தமிழ்ச்சங்கத்தின்கண் அரங்கேற்றப்பட்ட சமயத்தில் அச்சங்கத்துப் புலவர்களால் “திருவள்ளுவர் திருக்குறள்” எனப் பூஜிக்கப்பட்டது எனவும் கூறி முடிப்பதே அறிவாளிகளுக்கு ஸம்மதமாகும்.

(1) ஸமாதி=“ஆதி” என்ற மனசை விருப்பு வெறுப்பற்று ஸமப்படுத்தி, நினையாமலும் தூங்காமலும், இருத்தல்.

(2) வண்மை=வளம் (செழிப்பு) உடைமையின் தன்மை.

எவ்வகையாகிய செழிப்பைப் பெற்றுரோ எனின், மெய்யறிவாகிய செழிமையை என்க.

(3) வள்ளுவர்=மெய்ஞ்ஞான வளப்பத்தை உடையவர்.

ஆனால், ஸ்தாலதேகமே கான் என்று வாழும் லோகத்தாருக்குத் திருவள்ளுவரது ஸ்தாலசரீரத்தின் மாதா பிதா, பிறந்தலூர், வளர்ந்ததுர், தொழில், முதலிய விஷயங்களை விரித்தாலன்றி த்ருப்தி அடையார் என்பது பற்றி அவ்விஷயங்களையும் சண்டு விசாரிப்பது அவசியமாயிற்று.

திருவள்ளுவர் ஸ்தாலதேகத்தின் பிறப்பு.

திருவள்ளுவரது ஸ்தாலதேகத்தைப்பற்றிச் சிலர் வித்தாந்த சாஸ்த்ரமாகிய ஞானம்ருத்தாலாசிரியரை ஆதாரமாகக்கொண்டு, யாளித்ததன் என்னும் பராஹ்மணனும் ஒரு புலைச்சியும் கூடிப் பெற்றார் என்பர் வேறுசிலர் கபிலர் அகவல் என வழங்கிவரும் நூலை மேற்கொளாக எடுத்து, பகவன் என்னும் பராஹ்மணனும் ஆதி என்னும் கருவூர்ப் புலைச்சியும் பெற்றார் என்பர்.

இவர்க்கு ஆறு ஸ்கோதரர் உண்டென்றும் சொல்வார்கள்.

தொல்காப்பியத்துக்கு உரைவுகுத்த ஆத்ரேய கோத்ரப் பேராசிரியர் அவ்எழுவர்தம் பெயர்களை,—

கபிலர் அதிகமான் காற்குறவர் பாவை
முகிலைனைய கூந்தல் முறை—நிகிலா
வள்ளுவ ரொலை வயலூற்றுக் காட்டிலுப்பை
எள்ளில் எழுவ ரிவர்.

என்று கூறினார்.

இவ்வெண்பாவில் குறத்தியினால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்ட வள்ளியம் மையைக் “காற்குறவர்பாவை” என்றார். உப்பை என்றவள் ஊற்றுக் காட்டிற் பிறந்தமையால், வயலூற்றுக்காட்டிலுப்பை என்றார். முறைவையைச் சிலர் உறுவை என்பர்.

புறநானாறு என்ற காவ்யத்தில், 89-ம் பாட்டில், ஓளவை தம்மிளைமையில், ஆழியும் பாடியும் ஜீவனஞ் செய்கின்ற விறவிகளுடன் சம்பந்தப்பட்டார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

சங்கநாலாகிய புறநானாறு 200-ம் பாட்டிலும் 201-ம் பாட்டிலும் கபிலர் “புலனமுக்கற் அந்தணைன்” என்று கூறப்பட்டமையால், அவர் சித்தசக்தியுடனிருக்கு அழிகிய உபசாந்ததைப் பெற்று வாழ்ந்த ஸ்வயப்ராஹ்மணன் என்று அறியவேண்டியது.

திருவள்ளுவமாலையில், மாழுலனார் “வள்ளுவன் என்பான் ஓர் பேதை, அவன் வாய்ச்சொல் கொள்ளார் அறிவுடையார்” என்றமையால், திருவள்ளுவரை வள்ளுவ ஜாதிக்குரியவென்று பழிப்பவன் மூடன் என்றும், அறிவாளிகள் வள்ளுவர் என்ற நாமத்திற்கு வேறேர் அர்த்தம் சாந்தவார் என்றும் குறிக்கப்பட்டது.

எனவே, ஓளவை போலவும் கபிலர் போலவும் எங்கள் நாலாசிரியரும் மேலான சாந்தியைப் பெற்றிரென்றும், அப்பேற்றால் அவர் ஸ்வயப்ராஹ்மணனைக்க, கேட்டவர்க்கெல்லாம் அறத்தையும் கொடுத் தாரென்றும், அக்காரணம்பற்றியே அவரை வள்ளுவர் (மெய்யறிவு ஈகையாளர்) என்று சொல்லத்தகுமென ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

சிவஞானமுனிவர் அருளிச்செய்த சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவில்,—

“மெய்த திருவள்ளுவனார் வென்று உயர்த்தார், கல்வி கலம் துய்த சங்கத்தார் தாழ்ந்தார், சோமேசா—உடத்தறியின் மேற்பிறக்கா ராயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறக்கும் கற்ற ரணச்திலர் பாடு.”

என்று கூறினமையால், திருவள்ளுவரது ஸ்தாலதேகம் வள்ளுவ ஜாதி மில்லின்று தோன்றினாது என்றும், பேரவிவாளிகள் ஸ்தாலதேக கலங்களைக் கருதார் என்றும், ஆத்ம கலங்களையே கருதுவார் என்றும், ஆத்மாவைப்பற்றிய மலங்கள் தேயத்தேய அதன்றிவும் அன்பும் வளருமென்றும், அன்பும் அறிவும் விருத்தியடைவதால் மாத்ரம் ஒருவனைப் பெரியவன் என்று கூறலாமென்றும், திருவள்ளுவரது அறிவும் அன்பும் பூரணப்பட்டு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகி, விரிவான போதனை சக்தியைப் பெற்றுப் பலருக்கும் அறத்தையும் ஞானத்தையும் உபகரித்துக்கொண்டிருந்த மையால், அவரே ஞானதாதா என்றும், அவருக்கே திருவள்ளுவர் என்ற நாமம் பொருத்துமென்றும், உபதேசிக்கப்பட்டது.

ஜீவகின்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கம்பராமாயணம் என்னும் நூல்களில் வள்ளுவன் என்ற பதம் யானைமேல் ஏறி அரசன் அளித்த ஆஞ்ஜைகளைப் பறையறைந்து சாந்துவோன் எனக்குறிக்கும்.

உலகவழுக்கத்தில் வள்ளுவன் என்ற பதம் பறையர்களுடைய குரவர் எனப் பொருள்படும்.

பிங்கல நிகண்டில் “வள்ளுவர் சாக்கியர் என்னும் பெயர் மன்னர்க்குட்படுக் கர்மத்தலைவர்க்கொக்கும்” எனவும், “வருங்கித்திகன்பேர் சாக்கை வள்ளுவன் என்றுமாகும்” எனவும் கூறப்பட்டிருப்பதால், சிலர் திருவள்ளுவரை அவர்காலத்து ராஜாக்கத்துக்குரிய உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர் எனவும், கைவனன்று அற்றுத் (ஆருகதன்) எனவும், கூறுவர்.

தேகம் எவ்விதக் கோலங்களைக்கொண்டாலும், அவற்றால் எங்கள் புத்தி மாறுபாடடையாமல் அத்தேகத்தினுள் இருக்கும் அறிவையும் அன்பையுமே நோக்கவேண்டும். பேரவிவையும் பேரன்பையும் சார்ந்த மனம் புத்திசீத்தங்கள் திருவருளால் எவப்பட்டதெ, தமிழகத்தில் வாழும் ஆத்மாக்களுக்கு

கு முக்திநிலையைத் திருக்குறளிற் புகட்டின சக்திமானே திருவள்ளுவ
நாயனார் என்றநிலை எங்கள் கடமை.

ஊர்.

மெட்ராஸ் என்னும் ராஜானியின் ஓர்பாகமாகிய மயிலாப்பூரில் இவ
ரை அடக்கம்பண்ணி, ஆலயப் ப்ரதிஷ்டைசெய்து பரம்பரையாகப் பூஜீ
த்துக்கொண்டு வருகின்றவர்கள், மயிலாப்பூரிலேயே இவர் பிறக்கு வளர்
ந்தார் என்பர்.

வேறுசிலர் திருவள்ளுவமாலையில் கல்கூர்வேள்வியார் கீழ்வருமாறு
பாடிய பாட்டை ஆதாரமாக்கொண்டு, திருவள்ளுவர் வைகையாறு குழந்த
தென்மதுரையிற் பறந்தார் என்று கூறுவர்,—

“உப்பக்க நோக்கி உபகேசி தோண்மணைந்தான்
உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—இப்பக்கம்
மாதானு பங்கி மறுவில் புலச்செங்காப்
போதார் புனற்கூடற் கச்சு.”

இதன்பொருள்: உப்பக்கம் நோக்கி=வடபக்கத்தைப் பார்த்து.

உபகேசி தோன் மணைந்தான்=லக்ஷ்மி அம்சமாகிய ருக்மிணியை விவாஹம் செய்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான்.

உத்தரம் மா மதுரைக்கு அச்சு என்ப=பரதகண்டத்து உத்தரதேசத்
திலுள்ள பெருமை பொருந்திய வடமதுரைக்கு ஆதாரம் என்பார்கள்.

இப்பக்கம்=இந்தப்பக்கமாகிய தகவினத்தில்.

மாதாதுபங்கி=(அன்பிற் சிறந்த தாயார் போன்ற ஒழுக்கத்தையுடை
யவள் எனப் பொருந்படும்) மாதாதுபங்கி என்று அழைக்கப்பட்ட மாதைத்
(தன் மனைவியாக) உடையவரும்.

மறுவில் புலம் செங்காப் போதார்=குந்தமற்ற வித்வத்தனம் பொருந்
திய, தீமைக்குப் பாத்ரம் ஆக்காது சீர்மையைச் செய்கின்ற நாலை உடை
யவருமாகிய பரஹ்மாம்சத் திருவள்ளுவர் (போதன்=ப்ரஹ்மா.)

புனற் கூடற்கு அச்சு=நீர் குழந்த தென்மதுரைக்கு ஆதாரம் என்
பார்கள்.

மனைவி.

கல்கூர் வேள்வியார் பாட்டப்படி திருவள்ளுவர் பத்தியின் பெயர் மாதா
நுபங்கி என்றாலீயிற்று. ஆனால், கபிலர் அகவல் என்று வழங்கிவரும் நூலில்
அவர் பெயர் வாக்கி எனக் கூறப்பட்டது.

இவர் இறந்தபொழுது திருவள்ளுவர் மனம் உருகிப் பாடியதாக நச்சி
ஞர்க்கிணியர் தொல்காப்பிய உரையில் பின்வரும் வெண்பாலைக் காட்டி
னார்,—

“அடிசிற் கினியாளை யன்புடை யாளைப்
படிசொற் பழிநானு வாளை—அடிவருடிப்
பின்றங்கி முன்னுணரும் பேசையை யான்பிரிந்தால்
என்றங்கு மென்கண் ஜெனக்கு.”

இதில், தமது பத்தியின் பதிவரதத்தையும், தமது மனின் ஆற்றுயை
யையும் கூறினார். இதன்பொருளாவது,—
அடிசிற்கு இனியாளை=சாதம் முதலிய உணவுகளை அதுசுவையோடு
பாகஞ் செய்தவளை.

அன்புடையாளை=என்னை ஸதாகாலமும் நினைந்து உருகினவளை.

சொல்படி பழி நானுவாளை=என்சொற்படி நின்று பாபத்துக்கு அஞ்
சினவளை.

அடி வருடி=என்பணியை எப்பொழுதும் தழுவி.

பின் தூங்கி=நான் தூங்கும் வரைக்கும் காத்திருந்து அதன்பின் நித
திரை செய்து.

முன் உணரும்=நான் விழிக்கு முன் தான் விழிக்கும்.

பேசையை=பதிவரதத் துக்குரிய விவடயங்களைத் தவிர வேறொன்றில்
மனசைச் செலுத்தாமற் காத்த பெண்ணை.

யான் பிரிந்தால்=நான் இழந்தால்.

எனக்கு என் கண் என் தூங்கும்=எனக்கு அதுகூலமாய் அருளப்
பட்ட மனசும் புத்தியும் எவ்விதம் ஆறி நிற்கும்.

காலம்.

திருவள்ளுவர் காலம் பல விவடயங்களைக் கொண்டே நிதானிக்க
வேண்டியது.

மணிமேகலை என்னும் பழைய நூலை இயற்றிய கூலவாணிகள் சாத்த
ஞரும், சிலப்பதிகாரம் என்னும் நூலை இயற்றிய இளங்கோவடிகளும் ஒரு
வர்துற்கொருவர் சிறப்புப்பாயிரம் பாடினராதவின், இருவரும் ஒருகாலத்த
வராயிற்று.

இவர்களில், மணிமேகலை பாடிய சாத்தனார் தமது நூலில் திருவள்
னுவர் திருக்குறளில் ஒன்றுகிய,—

“தெய்வங் தொழாஅள் கொழுநற் றேழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்ய மழை”

என்னும் பாட்டையும் அவர் பெயரையும் ஸ்பஷ்டமாக எடுத்துக்காட்டிய
படியால், சாத்தனாருக்கும் இளங்கோவடிகளுக்கும் திருவள்ளுவர் முற்பட்ட
வர் என்பது தெளிவாகும்.

மேலும் இளக்கோவடிகள் சேர ராஜனுகிய செங்குட்டவெனுக்குத் தம் பியாதலாலும்; சேரன் செங்குட்டவெனும், சோழன் நலங்கிளியும், பாண் டியன் நெடுஞ்செழியனும், இலக்கை ஆண்ட கஜபாகுவும் ஒருகாலத்தவரை ந்று சிலப்பதிகாரத்தில் விளக்கப்பட்டிருப்பதாலும், திருவள்ளுவர் கஜபாகுக்கும் முற்பட்டவரைன்று சித்திக்கின்றது.

கஜபாகுவின் காலம் இலங்கைச்சரிதரத்தை விரிக்கும் மஹாவம்சம் என்னும் நூலில் வகுத்திருக்கின்றது. இப்படிக் குறிக்கப்பட்ட கஜபாகுவின் காலத்தை க்ரீஸ்தவ காலமாக்கினால், இவர் யேசுகாதர் பிறந்து நூற்றுப் பதின்மூன்றாம் ஆண்டுதொட்டு நூற்றிருப்ததைந்தாம் ஆண்டுவரையில் இலங்கையில் அரசுபுரித்தாரென்று முடியும்.

எனவே, திருவள்ளுவர் காலம் (1917-117, AC) ஆயிரத்தெண்ணாறு வருஷங்களுக்கு முற்பட்டதென்று நிச்சயமாகக் கொள்ளத்தக்கது.

இதன்மேல் எவ்வளவு காலத்துக்குட்பட்டுத் திருவள்ளுவர் வாழ்ந்தார் என்று வினாவின், கடைச்சங்கத்துப் புலவராகிய நக்கீர் இறையனாகப் பொருளுக்குத் தாமெழுதிய உரையைக்கொண்டு அக்காலத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

இந்த உரையில் தலைச்சங்கம் 4440 வருஷங்கள் இருந்ததென்றும், இது அழிந்தபின் இடைச்சங்கத்தை வெண்டேர்ச்செழியன் என்ற பாண்டியன் ஸ்தாபித்தான் என்றும், இது 3700 வருஷம் சபாட்புரத்தில் நிலையின் றதென்றும், அப்பட்டினம் முடத்திருமாறன் என்ற பாண்டியன் காலத்தில் கடல்கொள்ளப்பட்டு அழிந்ததென்றும், அதன்மேல் முடத்திருமாறனே கடைச்சங்கத்தை ஸ்தாபித்தான் என்றும், இது 1850 வருஷம் நிலையின் றதென்றும், இதற்குக் கடையாய்பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி என்றும், அவர்காலத்துக்குப்பின் கடைச்சங்கம் நடைபெறவில்லை என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

தலை இடை கடைச் சங்கங்கள் முறையாக 4440, 3700, 1850 வருஷங்கள் இருந்தன என்று திடமாகக் கூறின கடைச்சங்கத்து நக்கீரை விசுவாசிப்பதற்கு நியாயங்களுண்டு.

இவர் காட்டிய கணக்கின்படி அம்முன்று சங்கங்களும் நடைபெற்ற வந்த 9950 வருஷங்களுக்குச் சங்கம் இரீலியின பாண்டயர்கள் 197 வரை என்றமையால், சராசரி ஒரேர் அரசனுக்கு ஜிம்பது வருஷ செங்கோண்மை வகுக்கப்பட்டது. இது பாழ்ப்பறிய இக்காலத்து அரசர்களுக்கு ஒவ்வாதாயினும், அக்காலத்தவர்களுக்கு ஒவ்வும். பண்டைக் காலத்தில் எவ்வெச்சாதியாரும் மனிதருக்கு மிக கெடிய வயது கூறியிருப்பதாலும், நெடும் வயது புண்ய கர்மத்தாலும் சித்தசுத்தியாலும் ப்ராணுயாம மனையைப் பழக்கங்களாலும் வித்திக்கும் என்று வேதாகமங்கள் விளக்குவதா

ஆம், தேகத்தை ஸ்திரப்படுத்தும் பொருட்டுக் காயக்ளபம் என்ற அரிய மருங்கை முற்காலத்து அரசர் யோகிகளிடம் பெற்றுண்டு வந்தமையாலும், நக்கீரின் கால நிர்ணயம் முற்றுக் கம்பற்பாலது.

இக்கணக்கையும், முன்னர்க் குறிப்பிட்ட பாண்டியன் கெடுஞ்செழியன், சேரன் செங்குட்டவென் முதல்யோர் கணக்கையும், கலியுக ஆரம்பத்தையும் ஸம்பந்தப்படுத்தினால்,—

இடைச்சங்க ஆரம்பம் இற்றைக்கு 7500 வருஷங்களுக்கு முன் என்றும்,

மஹாபாரத யுத்தம் இற்றைக்கு 5100 வருஷங்களுக்கு முன் என்றும், கலியுக ஆரம்பம் இற்றைக்கு 5018 வருஷத்துக்கு முன் என்றும், முடத்திருமாறனுற் ரெட்டங்கப்பட்ட கடைச்சங்க ஆரம்பம் இற்றைக்கு 3800 வருஷங்களுக்கு முன் என்றும்,

இதன்முடிவு இற்றைக்கு 1950 வருஷங்களுக்கு முன் என்றும், அவ்வருஷமே உக்கிரப்பெருவழுதியின் உலகவாழ்க்கை பூர்த்தியாயிற்று என்றும் கொள்ளவேண்டியது.

எனவே, ப்ரிடிஷ் அரசுக்குரிய க்ரீஸ்தவ காலவகுப்பின்படி, திருவள்ளுவர் காலம் AC 30 க்கு முன்பின்னும் இருக்கும் என்பது தெள்ளித்திருப்பெறும்

நால்.

திருவள்ளுவர் இயற்றியதால் தற்ளவேண்பா ரூபமாக உள்ளது. இதில் 133 அதிகாரங்களும் 1330 குறள்களும் உண்டு.

மாச்சிர் விளக்கீர் காய்ச்சிர் ஒழிந்த எனை சிர்கள் பொருந்தப்பெறுத்தாய், வெண்டை பிழையாது, முன்று சீரால் முடியும் இறுதியடி ஒழிந்த மற்றைய அடி நான்கு சீருடையதாய், காச பிறப்பு நாள் மலர் என்னும் வாய்பாடுகளில் ஒன்றால் முடிவது வேண்பா எனப்படும்.

இது இரண்டடியோடு வரும்பொழுது, தற்ளவேண்பா எனப்படும். இதில் முதலடி நான்கு சீராயும், இரண்டாம் அடி மூன்று சீராயும் இருக்கும்.

நாயனுர்பாடிய ஆயிரத்து முந்துற்று முப்பாது குறள்களும் பாமேசுவரனது அருட்சக்தியில்லை தோன்றினமையால், இந்தால் “திநுக்தற்ள” என்று ஆதியிலேயே விசேஷவிக்கப்பட்டது.

இது கடைச்சங்கத்தில் அம்கேற்றப்பட்ட நால்களில் ஒன்று. தமிழ்ச்சங்கம் என்பது தமிழ்நாட்டை ஆண்வெந்த பாண்டியர்களால் சங்கமிருந்து நூலாராய்வதற்கு நியமிக்கப்பட்ட புலவர்களது அவை (குழாம், ஸபை).

புலவர் என்பது கல்வியைக் கற்றுணர்ந்த பாவலரும் நாவலரும்.

இவர்களைச் சங்கத்துக்கு அழைத்த அரசன் சங்கம் இரீஇயின அரசன் எனப்படுவான்.

தமிழ்ச்சங்கங்களைப்பற்றித் திருவிளையாடற் புராணத்திலும், முற்கூறிய இறையனார் அகப்பொருளுக்கு நக்கீர் சாற்றிய உரையிலும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துக்கு நக்கினர்க்கினியர் சாற்றிய உரையிலும், சிலப்பதிகாரத்துக்கு அடியார்க்கு கல்லார் சாற்றிய உரையிலும் அறியலாம். மாணிக்கவாசக ஸ்வாமி அருளிய திருக்கோவையாரினும் தமிழ்ச்சங்கத்தைக் குறித்திருக்கின்றார்.

தமிழகத்தில் நடைபெற்று வந்த தலைச்சங்கம் காய்சினவழுதி என்னும் பாண்டியராஜன் காலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இதற்கு அக்ராஸ ஞாதிபதி அக்ஸ்த்யமாமுனிவர், இரீஇய இடம் கங்காமுரிக்கப்பால் பாண்டியர்களுக்கு ராஜதானியாக வெகுகாலம் விளங்கிக் கடல்கொள்ளப்பட்ட தென்மதுரை.

இடைச்சங்கம் இரீஇய இடம் ஸ்வாப்ரஹ்மன்ய ஸ்தலமாகிய திருச்செங்குருக்குத் தென்மேற்றிசையில் இருந்த கபாடபுரம். இதனையும் இதற்குரிய பல நூல்களையும் கடல்கொண்டுபோயிற்று.

அதன்பின் முடத்திருமாறன் மீனாகி சுந்தரேசவர் திருக்கோயி ஜைச் சூழ்நிதிருக்கும்படி ஓர் ககரை உண்டாக்கி அதற்கு மதுரை எனப் பெயரிட்டான்.

இந்தத் திருக்கோயிவிலே இவன் ஸ்தாபித்த கடைச்சங்கம் உக்கிரப் பெருவழுதி என்ற பாண்டியராஜன் காலம்வரையும் நடைபெற்று ஒழிந்தது

இவ்வரசன் முங்கிலையில் திருக்குறள் அரங்கேற்றப்பெற்றது

அரங்கேற்றல்=ரங்கத்தின்கண் ஏற்செய்தல். (ரங்கம்=அரங்கம், சபை.)

ஏற்செய்தல் என்றது விதவான்களின் வினாக்களுக்கு விடை அளித்து அங்கீரிக்கும்படி செய்தல்.

தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஏற்றிய நூல்களுக்குச் சாற்றுக்கவி சங்கத்துப் புலவர்களால் கொடுப்பது வழக்கம்.

அரங்கேற்றப்பெற்ற நூல்களுக்குச் சாற்றுக்கவிகள் சிறப்புப்பாயிரமாகும். திருக்குறளுக்குச் சிறப்புப்பாயிரமான பாக்கள் ஜிம்பத்துனான்கு. இவையெல்லாம் திரட்டிச் சேர்த்துத் திருவள்ளுவர்மாலை எனப்பட்டது.

சங்கத் தலைவர்களிய உக்கிரப்பெருவழுதி என்னும் பாண்டியராஜன் சாற்றிய வெண்பா சீழ்வருமாறு காண்க,—

“நான்மனையின் மெய்ப்பொருளை மூப்பொருளா நான்முகத்தோன் தான்மனைந்து வள்ளுவனுய்த் தங்குரைத்த—நான்முறையை வந்திக்க சென்னி, வாய் வாழ்த்துக் கான் எனஞ்சுஞ் சிஞ்சிக்க, கேட்க செவி.”

பிற்றுமாவே தமது நான்முகத்தையும் சதுர்புஜத்தையும் மறைத்து, வள்ளுவனுக்கத் தோன்றி, வேதங்களின் உண்மையான பொருள்களை மூன்று பாலாகப் பிரித்துக், சுறிய திருக்குறள் என்ற விரிக்கப்பட்ட தூலைத் தலை வணங்கக்கடவுது, வாய் பேர்த்தங்கடவுது, கல்லமனம் சிலைக்கக்கடவுது, காது கேட்கக்கடவுது, என்ற மஹா பாண்டிதபம் பெற்று அரசனும் வாழ்த் துக்கப்பெருவழுதி போற்றினார்.

அவ்வாறே, கல்வாணிகள் சாத்தனுருக்கு முற்பட்டவரும், உக்ரப் பெருவழுதி காலத்தில் வாழ்த்தவருமாகிய சீத்தலைச் சாத்தனுர் சீழ்வருஞ் சாற்றுக்கவியைப் பாடினார்,—

“மும்மலையு முங்காடி முங்கதியு முப்பதிபு

மும்முரசு முத்தமிழு முக்கொடியு—மும்மாவுங் தாமுடைய மன்னர் கடமுடிமேற் றூரன்றே பாமுறைதேர் வள்ளுவர்முப் பால்.”

இந்த அழகிய வெண்பாவின் பொருளை விரித்துக் கூறுவது மாணவர் கட்கு நன்று.

மூன்று மலைகளாகிய நேரி கொல்லி பொதிய மலைகளையும், மூன்று நாடுகளாகிய சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளையும், மூன்று நதிகளாகிய பொருளை காவிரி வைகை கதிகளையும், மூன்று ராஜதானிகளாகிய கருங்கு உறையூர் மதுரை என்ற பட்டினங்களையும், மூன்று பேரிகளாகிய வில்முரசு புலிமுரசு மீன்முரசகளையும், இயல் இசை காடகம் என்னும் மூவித்தமிழின் சேரகாட்டு நடையையும் சோழநாட்டு நடையையும் பாண்டியகாட்டு நடையையும், மூன்று கொடிகளாகிய வில் புலி மீன்க்கொடிகளையும் மூன்று பட்டத்துக் குதிரைகளாகிய பாடலம் கோரம் கனவட்டம் என்ற குதிரைகளையும், முறையாக உடைய சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூவரசரினது மஹாமுடிகளின்மேல் தரிக்கத்தக்க மாலை அன்றே, பாக்களின் முறை தேர்ந்த வள்ளுவரது முப்பால், என அவ்வெண்பா பொருள் படும்.

பால், இயல், அதிகாரம்.

திருக்குறளினுள் நூற்றுமுப்பத்துமூன்று அதிகாரங்களையும் மூன்று பால்களாகப் பிரித்து, அறத்துப்பாலில் மூப்பத்தெட்டு அதிகாரங்களை

மும், பொருட்பாலில் எழுபது அதிகாரங்களையும், காமத்துப்பாலில் இருபத்துஒன்கு அதிகாரங்களையும் அடக்குவது வழக்கம்.

இவ்வழக்கப்படி அடக்கின முறை கீழ்வருமாறு காணக:—

க. அறத்துப்பால்,—

பாயிரம்	அதிகாரம்	க—ச.
இல்லற இயல்	„	ட—உ.ச.
துறவற இயல்	„	உடு—ந.ஏ.
ஊழ்	„	ந.ஷ.

2. போநுட்பால்,—

அரசியல்	„	ந.க—காநு.
அங்கவியல்	„	ககு—காநு.
ஒழிபியல்	„	ககச—காநு.

3. காமத்துப்பால்,—

காலவியல்	„	காக—காநு.
கந்தியல்	„	ககக—காநு.

திருவள்ளுவர் தமது குறள் வெண்பாக்கைக் கடைச்சங்கத்தில் அங்கேற்றிய சமயத்தில் உடனிருந்த புலவர்களுள், சங்கத்தலைவனுகைய உக்ரப் பெருவழுதி என்னும் பான்டியராஜனும், கல்லாடனர் சீத்தலைச்சாத்தனார் மருத்துவன் தாமோதரனார் நாகன் நேவனார் கோதமனார் ருத்ரஜஞ்மகண்ண ஞார் களத்தார்க்குமியார் தேனீக்குடிக்கீரனார் ஆலங்குடிவங்கனார் என்னும் சங்கப்புலவர்களும் திருக்குறள் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று கூறினார்கள்.

மேலும் அறத்துப்பாலீல் பாயிரம் இல்லறம் துறவறம் ஊழ் என நான்குபிரிவுகள் உள்ளன என்றும், பாயிரத்தில் அதிகாரம் நான்கும், இல்லற இயலில் இருபதும், துறவற இயலில் பதின்மூன்றும், ஊழில் ஏன்றும் உள்ள என்றும், கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராகிய மலாடனார் கூறினர்.

போநுட்பாலீல் அரசியல், அமைச்சியல், அரணியல், பொருளியல், படையியல், நட்பியல், குடியியல் என எழு பிரிவுகள் உள்ளனவென்றும், அவற்றுள் அரசியலுக்கு அதிகாரம் இருபத்தைந்தும், அமைச்சியலுக்கு பத்தும், அரணியலுக்கு இரண்டும், படையியலுக்கு இரண்டும், நட்பியலுக்கு பதினேழும், குடியியலுக்கு பதின்மூன்றும் உள்ளன என்றும் கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராகிய போக்கியார் கூறினர்.

காமத்துப்பாலீல் ஆண்பாற்கூற்றியல், பெண்பாற்கூற்றியல், இருபாற்கூற்றியல் என மூன்று பிரிவுகள் உள்ளன என்றும், அவற்றுள் ஆண்

பாற்கூற்றியலுக்கு அதிகாரம் எழும், பெண்பாற்கூற்றியலுக்கு பன்னிரண்டும், இருபாற்கூற்றியலுக்கு ஆறும் உள்ளன என்றும் கடைச்சங்கப்புலவருள் ஒருவராகிய மோசிக்ரனார் கூறினர்.

இக்கூற்றுக்கள் எல்லாம் திருக்குறள்ருக்குச் சிறப்புப்பாயிரமாகச் சங்கப்புலவர்கள் பாடிய திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.

இப்புலவர்கள் சாயனார் நூலரங்கேற்றிய சமயத்து உடனிருந்து கேட்டவர்களாதவின், இவர்கள் கூறிய பால் இயல் அதிகாரப் பிரிவுகளே சாயநோல் வகுக்கப்பட்டன என்பது எவரும் மறுக்கொண்ட முடிவு.

எனவே, இடையிற் பிறக்க வழுமைப்படி பொருட்பாலில் காட்டப்பட்ட அங்கவியல் ஒழிபியல் என்ற பிரிவுகளும், காமத்துப்பாலில் காட்டப்பட்ட களவியல் கற்பியல் என்ற பிரிவுகளும் பிற்காலத்தாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டன என்பது நன்கு சித்திக்கின்றது

இவ்வாருஞ்க கீழே குறிக்கப்பட்ட பால் இயல் அதிகாரப் பிரிவுகளே சாயநோல் இயற்றப்பட்டன என்றறிக:—

க. அறத்துப்பால்,—

பாயிரம்
இல்லறவியல்
துறவறவியல்
ஆழ்.

2. போநுட்பால்,—

அரசியல்
அமைச்சியல்
அரணியல்
பொருளியல்
படையியல்
நட்பியல்
குடியியல்.

3. காமத்துப்பால்,—

ஆண்பாற்கூற்றியல்
பெண்பாற்கூற்றியல்
இருபாற்கூற்றியல்.

திருக்குறளின் விஷயம்.

முந்கூறிய பிரிவுபாட்டின்படி அறம் பொருள் காமம் என்ற மூன்று விஷயங்களே திருக்குறளில் விரிக்கப்பட்டன என்று துணிவார் சிலர்.

ஆனால், பேரறிவாளிகள் அறம் பொருள் காமம் என்றவற்றே ரூடு வீடு என்பதையும் கூட்டி மாலுடர்களால் தம்தம் ஆசைக்கேற்றபடி தேடப்படும்

பொருள்களை நால்வகை எனக் கூறுவார். ஸம்ஸ்க்ருத பாகவதில் இப் பொருள்கள் புநுஷார்த்தங்கள் என்றும், இவற்றின்பெயர் தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்றும் கூறப்படும்.

புநுஷார்த்தங்கள் (புருஷ அர்த்தங்கள்)=புருஷர்களால் தேடப் படும் பொருள்கள்.

வேதத்தின் ஞானகாண்டமாகிய உபசிஷ்டத்களில் புநுஷாஸ் என்ற பதம் சரீரத்தினுள் வாழும் ஆக்மா (சரீரி) என்ற விளக்கியிருக்கின்றது.

ஆசையால் எவ்படும் ஆக்மாக்கள் அர்த்தங்களை (பொருள்களை) தேவோர்கள் என்றும், தத்தம் அறிவுக்கு ஏற்றபடி ஒருபாலார் ஸ்த்ரீ புருஷ சேர்க்கையால் வரும் இன்பத்தை முக்யமாகத் தேவோர்கள் என்றும், வேதேருபாலார் பொன் நிலம் மனை கல்வி ராஜாங்கம் வெற்றி கீர்த்தி முதலியவற்றை முக்யமாகத் தேவோர்கள் என்றும், வேறுவிலர் பெண்ணாலைச் பொருளாசைகளால் வரும் துண்பங்களை உணர்ந்து இவற்றிற்கோர் பரிகாரம் உண்டோ என்று விசாரித்து, அப்பொருள் அறமே என்று அறிந்த பக்வத்தில் அறத்தைத் தேவோர்கள் என்றும், வேதாகமங்களும் ஸ்மீரதி களும் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு மானுடர்கள் தேடும் இன்பமும் பொருளும் அறமும் ஆசையைப்பற்றி நிற்கும் என்றும், மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தம் ஆசை என்னும் பாசத்தை விட்டு நிற்கும் என்றும் இந்நால்கள் உணர்த்துகின்றன.

இன்பத்திலும் பொருளிலும் உள்ள ஆசைகளை அறம் புண்யவழியிற் செலுத்தி, ஆசைவைத்துச் செய்யப்பட்ட புண்ய கர்மங்களின் ஸ்வாக்காதி சுகபலன்கள் மாறுதலையும் அழிவையும் பெற்றிருப்பதால், அவற்றிற்கு மேலான சகத்தைத் தேடவேண்டும் என்றும், இகற்கான வழி துறவு என்றும். ஆசையை முற்றும் துறந்தவர் மோக்ஷம் என்ற அழிவற்ற பரம சாங்கி யைப் பெறுவார்கள் என்றும், முற்கூறிய நூல்கள் போதிக்கும்.

புருஷார்த்தங்களில், தர்மம்(அறம்), பரமேச்வரனதுபேரவீல்சின்ற தோன்றி, வேதாகம வாக்யங்களாகி, அவற்றில் விரிக்கப்பட்ட கர்மங்களை அநுஷ்டித்தமையாலும், நிஶேஷத்திக்கப்பட்ட கர்மங்களை விலக்கியமையாலும், மெல்லமெல்ல விளாந்த ஓர் அபூர்வ அதிசய ஆக்முணமாம். இது மேலான அறிவாயும் அன்பாயும் துவங்கும்.

அர்த்தம் (பொருள்) என்றது, தர்மத்தை லோகத்தில் காப்பதற்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ராஜாங்கம் முதலிய விசேஷ த்ரவ்யங்களாம்.

காமம் என்றது ஒன்று கூடிய ஐம்பொறி விவூதை சுகங்களால் எவ்பட்ட மாதர் ஆடவாது மனம் வாக்குக் காயங்களாற் செய்யப்படும் கர்மங்களுக்குக் காரணமான இன்பம்.

“இவ்வகைல் எவன் அறம் பொருள்களை விட்டுக் காமத்தையே பற்றி ஜீவிப்பானே, அவன் அறிவின் காசத்தை இம்மையிலே அடைவான்” என்று தர்மசாஸ்தரங்கள் கூறும்.

மோக்ஷம் என்பது அஹர்த்தை மயதை என்ற மல பந்தங்களில் நின்று விடுபடுதல். இதுவே ஜீவன்முக்கி, துக்க நிவிர்த்தி, இனிப்பிறவா நிலை, நிர்வாணம்.

புருஷார்த்தங்கள் நான்கானால், நாயனார் அறம் பொருள் காமம் என்னும் மூன்றைனையும் விளக்கி, மோக்ஷத்தை விளக்காமல் விட்டாரோ என வினாவின், அறத்துப்பாலில் வீட்டைப்பற்றியும் கூறியிருக்கின்றார் என்று விடை இருக்க.

தமது தூண்முகத்தில் விரிக்கப்பட்ட பாயிரத்திலும் துறவற இயவிலும், கடவுளைப்பற்றியும் ஞானத்தைப்பற்றியும், ஸ்வாதுபூதமாக்களைப்பற்றியும், பேரறிவு சேரின்பங்களைப்பற்றியும், துக்கங்கிவிர்த்தியைப்பற்றியும், துக்கங்கிவிர்த்தி பெறுதற்குரிய உபாயங்களைப்பற்றியும் திருவள்ளுவர் கூறியிருப்பதால், நாலாம் புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷமும் திருக்குறவிற் கூறப்பட்டது என்பதற்கு ஜீயமில்லை.

திருவள்ளுவர் காலத்தில் சக்கத்துப் புலவர்களாகிய மாலூலனார் சரி வெருத்தலைவனார் கீர்த்தையார் இழிகட்டபெருங்கண்ணார் என்பவர்களும் திருக்குறளில் தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களாகிய புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் போதிக்கப்பட்டன என்று கூறியிருப்பதும் காணக்.

ஆகவே, திருக்குறளுக்கு விஷயம் புருஷார்த்தங்கள் நான்குமேயாம்.

புருஷார்த்தங்களை விளக்கும் மூல நூல்கள்.

ஸ்வாதுபவத்தால் மாத்ரம் அறியப்பட்ட நிர்க்குணவஸ்துவைக் கர்மா நுஷ்டானங்களாலும் ஞானைப்பேச அதுசரினைகளாலும் வழிபட்டு ஸமீபிக்கும் முறையை விளக்கும் கருவி வேதம் என்பதும்.

வேதம் வேத்யப் பொருளாகிய நிர்க்குண வஸ்துவை எவ்வுபாயங்களால் அறியலாம் என்று கூறும்.

வேதம்=நிர்க்குண வஸ்துவை அறிவிக்கும் நூல்.

வேத்யம்=வேதத்துக்கு விஷயமான நிர்க்குண வஸ்து.

கர்ம ஞான பாகதைகளை விரிக்கும் வேதம் அதால் நித்யமாகப் பரமேச்வரனில்சின்று ப்ரஸ்தமா மூலமாக வெளிவந்தது.

ஒன்றுயிருக்க வேதம் த்வாபர யகத்தில் ருக் யஜூர் ஸாமா்-அதர் வணம் என்ற வ்யாஸ பகவானால் பிரிக்கப்பட்டுச் சுதர் வேதங்களாயின. இவற்றுள் ருக் யஜூர் ஸாமங்கள் ப்ரஸ்தம் ஞானத்திற்கு உரியன. கர்ம

காண்டத்தில் ஸ்வர்க்காதி கர்மக்களை மிகப் பாராட்டி, இவற்றைப் பெறுதற்கு வழிகளையும் கூறி, பின்னர் ஞானகாண்டத்தில் அவ்வின்பங்கள் எல்லாம் தோன்றி அழிவதால் துண்பங்களே என்று உபதேசித்து, இவைகட்டு அப்பாற்பட்டது அழிவற்ற மோக்ஷம் என்று விளக்கி, இந்த முக்கியிலையே ஜீவாத்மா பரமாத்மாவாகும் என்று முடிக்கும்.

வேதம் சூருதீ எனவும் கூறப்படும்.

சுருதியாவது சுரோத்ரத்தால் (காதால்) கேட்டு அறியப்படும் கர்ம ஞான காண்டங்கள். ஆகியில் சுப்தரூபமாக ப்ரஹ்மாவின் காதில் விழுந்து அவரது திருவாக்கால் அவரது மாணவ புத்ரர்களாகிய ப்ரஜாதிபதி கருக்குப் போதிக்கப்பட்டது. அன்று தொட்டு லோகம் அழியும் வரையில் கர்ணைபதேச வஸ்துவாயிருக்கும்.

எவ்விதம் தமிழ்த் தேவாரங்களுக்குப் பண் என்ற இசை அபைத் திருப்பதால் ஒதுவான் மூலமாக மாணவன் தேவாரங்களைக் கேட்டு ஸ்வாமியைத் துதிப்பானே, அவ்விதம் வேதத்துக்கும் சந்தஸ் என்னும் அக்ஷர மாத்ரை நியமங்கள் அமைத்திருப்பதால், அத்யயங் பட்டர் வாய்மூலமாகக் கேட்டுப் பாராயணம் பண்ண வேண்டும். ஞானகாண்டப் பொருள்களையும் ஞானக்குருவாயிலாகவே கேட்டறியவேண்டும். ஆதலால் வேதம் சூருதீ எனப்பட்டது.

வேதத்தில் விஸ்தாரமாகக் கூறப்பட்ட உண்மைகளைக் குறிப்பாக அம் தெளிவாகவும் ஆகம சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

ஆகமம்=வேத வழி. இது பதி பசு பாசம் என்ற தரிபதார்த்தங்களை (முப்பொருள்களை), வேத லக்ஷ்யார்த்தப்படி, விளக்கும்.

சிவாகமங்கள், வேதங்களைப்பற்றியே நின்று, கர்ம ஞான காண்டங்களால் ஜீவாத்மா எவ்வாறு சுத்தப்பட்டுத் தனது பதியோடு ஜிக்யப்படும் என்று போதிக்கும்.

தாயுமானவாயி, ஆரணம் என்ற பதிக்கத்தில், ஆகமத்தை வேதம் என்ற மார்க்கத்தில் அந்புதமாய் நடந்து அந்தத்தை அனுகும் வாசி (குதிரை) என்று விசேஷித்தார்.

கெடும் ப்ரயாணத்தை உத்தேசித்தவன் கால் நடையாய்ச் சென்றால் ச்ரமப்பட்டும் தரமஸமாகவும் அந்தத்தைச் சேருவான். ஆனால், அப்பாதையிலையே குதிரைமேல் ஏறிச் சென்றால், சுகமாகவும் சீர்மாகவும் ப்ரயாணத்தை முடிப்பான். அதுபோல, ஆகம விளக்கத்தைக் கொண்டு வேதத்தின் லக்ஷ்யார்த்தப் பொருளாகிய பரசிவத்தை (நிர்க்குணவஸ்துவை) வகுவாக அறியலாம் என்பது பற்றி, அவர் ஆகமத்தை வேதவழியில் ஒடும் அச்வம் என்றார்.

சுருதியைக் கற்றறிந்த மஹான்களின் மனவிற் படிந்த வேதார்த்தங்கள் ஸ்மரணங்கள் அல்லது ஸ்மீருதிகள் எனப்படும்.

பேற்றிவாளிகளது ஸ்மீருதிகள் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் எனப்படும்.

தர்மசாஸ்த்ரம்=தர்மத்தைப்பற்றிய சாஸங்கள்; வேதார்த்தத்தை முற்றும் அறிந்த ருஷிகளின் கட்டளைகள்.

இவர்கள் தர்ம சாஸ்த்ர கர்த்தாக்கள் எனப்படுவார்கள். மறு, வலிஷ்டர், காச்யபர், கர்க்கர், கௌதமர், உமர், அதரி, விஷ்ணு, சம்வர்த்தர், தக்ஷர், அங்கிரஸ், ஸதாதபர், ஹாரிதர், யாஜுவல்கர்யர், ஆபஸ்தமபர், காத்யர்யனர், ப்ராசேதஸர், பராசரர் என்பவர்கள் அத்தர்ம சாஸ்த்ர கர்த்தாக்களாம்.

இவர்களின் ஸ்மிருதிகள் விதிவிலக்கு ரூபமாய் இருக்கும். இவற்றில், சில ஒரு யுகத்துக்கும், சில வேறொரு யுகத்துக்கும், உபயோகமாய் இருக்கும்.

வேதாகம ஸ்மிருதிகளோடு ஸ்கங்கமுதலிய புராணங்களும் இதிகாசங்கள் என்ற ராமாயணம் மஹாபாரதமும் புருஷார்த்தங்களைக் கூறும்.

இதிகாசம் என்ற தொடர்மொழி ஸ்மிருதம் ("இதி") சொல் லுகிறூர்கள் ("காச") என்று பொருள்படும். பூர்வகாலத்தில் கண்டறிந்த ஸாதுக்களால் சொல்லப்பட்டுத் தலை தலை முறைபாக வந்த கதைகளே இதி காசங்கள்.

மஹாபாரதத்தில் உள்ள சாந்திபர்வத்தில் 58, 122 வது அத்யாயங்களில் பீஷ்மாசாரியர் யுதிஷ்டிர மகாராஜனுக்குப் புருஷார்த்த சாஸ்த்ரங்களின் சுரித்ரத்தை விஸ்தாராகக் குறியிருக்கின்றன. ஆகியில் ப்ரஹ்மாவனவர் ஒருலக்கும் அத்யாயங்களுள்ள சாஸ்த்ரத்தில் தீவரிக்கீழ் என்னும் முப்பாலாகிய அறா பொருள் இன்பங்களை விளக்கினார் என்றும், அதன்பிறகு சிவாச்ச புருஷாகிய விசாலாக்ஷர் வைசாலாக்ஷ யம் என்ற தரிவர்க்க நூலைச் செய்தார் என்றும், அல்து அழிந்தபின் அந்துலைச் சுருக்கி இந்திரன் பாதுகந்தம் என்ற சாஸ்த்ரத்தைக் கூறினார். என்றும், அதன் பின்னர் ப்ரகஸ்பதி அசனினும் சுருக்கமாகப் பாரிலூல் பத்யம் என்ற நூலைச் செய்தார் என்றும், அதன்பின்னர்க் கூர பகவான் ஆயிரம் அத்யாயங்களாகத் தரிவர்க்க நூலைக் கூறினார் என்றும், இவை மஹாபாரத யுத்தகாலத்திற்கு முன்னர் காணும் போயின என்றும், அவற்றின் ஸாரங்களைத் தரிமூர்த்திகளின் அனுக்ரஹத்தால் தாம் அறிந்தார் என்றும், அவ்வண்ணமே தாம் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தார் என்றும் கூறியிருக்கிறார். இவர் காலஞ்சென்று மூவாயிரம் வருஷத்துக் குப்பின் சாணக்கர் சாணக்கியம் (BC. 320) என்றார்த்த சாஸ்த்ரத்தையும், அவர் சிஷ்யங்கிய காமந்தகன் காமந்தகம் என்ற நீதிசாஸ்த்ரத்தையும்,

செய்தார் சுதெல்லாம் வடமொழியிலுள்ள முந்தைப் புந்ஷார்த்த நூல் களின் சுரித்ரம்.

நமது தென்மொழியில் இடைச்சங்கத்து நூலாகிய தொல்காப்பியத் திலும், கடைச் சங்கத்து நூல்களாகிய நற்றினை முதலாய் எடுத்தொகைகளிலும், நாலடியார் முதலாய் பதினெண் கீழ்க்கணக்குள்ளிலும், அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பால்கள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வேதாகமங்களையும் ஸமிருதிகளையும் புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் தமிழ்நாட்டிப் பண்ணடப் பனுவல்களையும் (நூல்களையும்) திருவள்ளுவ நாயனார் கற்றறிந்து, அவற்றில் அறப் பகுதியுள் பொருட் பகுதியும் இன்பப் பகுதியும், பொருட்பகுதியில் அறப்பகுதியும் இன்பப் பகுதியும், இன்பப் பகுதியுள் அறப் பகுதியும் பொருட்பகுதியும், விரலி வருவதால், அறம் இவ்வளவுதான், பொருள் இவ்வளவு தான், இன்பம் இவ்வளவுதான் என்று காணுதல் மாணவர்கட்கு இயலாது என்பது பற்றி, உள்ளங்கை கெல்லிக்கணிபோல், அறப் பொருள் இன்பம் என்ற முப்பால் ஒவ்வொன்றுக்கும் இன்றியமையாத இயல் அதிகாரங்களை முறையாகக் கோத்துத் திருக்குறள் என்ற நூலை இயற்றி அருளினார்.

தர்ம விபாகங்கள்.

(அறத்தின் பிரிவுபாடுகள்.)

தர்மசாஸ்திரிகள் தர்மங்கை ஸாமாண்யம் (பொது) என்றும், விசேஷம் (சிறப்பு) என்றும், பிரித்துக் கூறுவார்கள்.

ஸாமாண்ய தர்மங்கள் ப்ராஹ்மணர், குத்திரியர், வைசியர், சூதர் எனக் கூறப்பட்ட சதுர்வர்ணிகள் யாவர்க்கும் பொதுவான தர்மங்கள்.

ஸாமாண்ய தர்மங்கள் வஞ்சலை, லோபயில்லாமை, பொறுமை, தேவை சுத்தி, சித்தசத்தி, தயானம், கொடை, ஜீபொறியடக்கம், தீர்த்தயாத்தி ரை, தேவழிபாடு முதலிய கர்மங்களாக.

விசேஷ தர்மங்கள் ப்ராஹ்மணனுக்கும், குத்திரியனுக்கும், வைசிய னுக்கும், சூதரனுக்கும் உரிய வெவ்வேறு கர்மங்களாம். இவை பின்னர்க் கூறப்படும்.

ஒவ்வொரு வர்ணத்தானுக்குரிய கர்மங்கள் அந்தந்த வர்ணத்தானுக்குச் சொக்கமாயிருப்பதால் ஸ்வதீர்மம் எனப்படும்.

ஓர் வர்ணத்தானுக்குரிய கர்மம் வேஞ்சேர் வர்ணத்தானுக்கு அன்யமாயிருப்பதால் இவனுக்கு அது பரதர்மம் ஆகும்.

ஸ்வதீர்மம்=ஒருவனது ஜன்யகுணத்துக்கு அதுகூலமாக விதிக்கப்

பட்ட கர்மம். ஜன்யதுணம் ஆவது மாதாவின் சர்ப்பத்தில் ஒருவனுக்கு பரமேச்வரனுல் அமைக்கப்பட்ட புத்தினிலை

பரதர்மம்=ஒருவனுடைய ஜன்யதுணத்துக்கு மாருச அனுவஷ்டிக் கப்பட்ட கர்மம்.

ஸ்வதீர்மம் ஒருவனை உத்தாரணங்கு செய்யும் (இருந்த நிலையில்நின்று மேலான நிலையில் செலுத்தும்) என்றும்; பரதர்மம் அவனைக் கீழே தள்ளும் என்றும், தர்ம சாஸ்தரங்கள் உறுதியாகக் கூறுகின்றபடியால்; சதுர் வர்ணங்களின் ஸ்வதீர்ம கத்திகள் செவ்வையாக ஆராயத்தக்கன.

சதுர் வர்ணங்களின் ஸ்வதீர்ம கதி.

வர்ணம் என்ற பதம் ‘‘வரன்’’ (போற்றுதல், புகழ்தல்) என்ற ஸம்ஸ்க்ருத தாதுவில்நின்று ஜனித்துப், போற்றத்தக்கது, மதிக்கத்தக்கது என்று பொருள்படும். இது ஜன்ய குணத்தையும் அங்குணங்களுக்கேற்ற கர்மங்களையும் குறிக்கும்.

எனவே, சதுர்வர்ணம் என்ற வெதாடர்மொழிகள் லோகத்தாரால் மதிக்கத்தக்க நான்குவித மயனேதர்மங்களும் (புத்தி தாரைகளும்), இவற்றிற் கேற்ற நான்குவித நந்கர்மங்களும், என்று பொருள்படும்.

ஆங்க்லேய பாலைதயில் சதுர்வர்ணிகள் என்ற பதங்கள் “four kinds of good and true men” என்று அர்த்தமாகும்.

தர்மாதர்ம விவேகமுள்ள ஜீவர்களைப்பற்றியே சதுரவர்ணம் இருக்கும். இது தர்மம் இது அதர்மம் என்ற அறிவு இல்லாதவர்களும், தர்மாதர்ம அறிவு இருந்தும் நன்மூற்சியைப் பற்றுமல் வீண்ஆசைகளால் வைப்பட்டு ஜீபொறிவழிகளில் மருகங்களைப்போல நாடோடுகின்ற மூக்கர்களும் சதுரவர்ணம் என்ற சோபானத்தில் (படிகளில்) ஏற்றப்படமாட்டார்கள். இவர்களைப் பகவான் துன்பம் என்ற அக்நியால் வாட்டிப் பக்வப்படுத் தித்தான். இவர்களின் புத்தியில் தர்மசித்தனைகளைத் தரிக்கச் செய்வார்.

மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே ஜீவாத்மாவின் பக்வத்திற்குத் தக்கபடி தூத்ரதுணம் என்றும், வைசியதுணம் என்றும், குத்திரியதுணம் என்றும், ப்ராஹ்மணதுணம் என்றும் கூறப்பட்ட நியம துணங்கள் அருள்படும். இவை ஜன்யதுணம் அல்லது ஸ்வதீர்ம எனப்படும்.

இவ்விதம் அருளப்பட்ட நியம குண விபாகங்களுக்குரிய கர்மங்களும் விதிக்கப்பட்டதால், ஒவ்வொரு வர்ணாயும் அவனுக்குரிய கர்மத்தையே அதுஸரிக்க வேண்டும். இக்கர்மம் ஸ்வகர்மம் எனப்படும்.

ஸ்வகர්මம் ஸ்வதுண்டதை மேற்படியில் ஏற்றும்.

குச்சர குணமுள்ளவன் ஸ்வதர்ம அதுசரினயினால் வைசிய குணத்தைப் பெறுவான். வைசிய குணசாலி தனது ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டி த்துவந்தால், கூத்ரிய குணத்தைப் பெறுவான். கூத்ரிய குணசாலி தனது ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்தால், ப்ராஹ்மண குணத்தைப் பெறுவான். ப்ராஹ்மண குணசாலி தனது ஸ்வதர்மத்தை அதுசரித்துவந்தால், ப்ராஹ்மம் என்ற நிர்க்குண வஸ்துவோடு கீக்யமாவான்.

இவ்வாறு ஒருவகைக் குணவான் தனக்கு மாறுஞ கர்மங்களை அனுஷ்டித்தால், பகவான் விதித்த சோபான வாழ்வை இழந்து கீழ்க்கூங்கச் சென்று கெடுவான்.

இனி, சதுர்வித துணங்களும் இவற்றிற்குரிய சதுர்வித கர்மங்களும் விரிக்கப்படும்.

சூத்ர துணவான் என்பவனுக்குப் பிரித்துப் பார்க்கிற சக்தியும் ஆரம்ப சக்தியும் கூட்டி முடிக்கிற சக்தியும் மிகக் குறைவாக இருக்கும்.

தனது குறைவுபாடுகளை உணர்ந்து துக்கப்பட்டுத் தாழ்மையுடன் அவற்றையெல்லாம் ஸமாதானமாக ஒப்புக்கொண்டு, எவ்விதம் இந்த மூடு நிலையில் நின்று நான் தப்பலாமென்று யோசிப்பான். அதர்மிகளோடும் மூர்க்கர்களோடும் கூடாமல், ஒரு நல்ல ஸ்திதியில் உள்ள புண்யவாளை எஜமானாகக் கொண்டு, அவர் பணிலிடைகளைச் செய்து, அவர் வழிபடுக் கெய்வத்தையும் அவருடைய அன்பையும் நல்லொழுக்கங்களையும் பெற வேண்டுமென்று உறுதியான புத்தியுடன் வாழ்வான். அங்கின்கு ஓடாமல், தன் எஜமானனை எதிர்பார்த்தே ஓரிடத்தில் அடங்கின்பான். இப்படித் தன் மூடனிலையைப்பற்றித் துக்கித்தும், தனது எஜமான் வைவி ழும் நல்லொழுக்கத்திலும் ப்ரதிஷ்டைபெற்று ஸங்தோஷித்தும், தெய்வத்தைத் தொழுதும் இருக்கும் புருஷன் புகழுக்குரிய நூற்றன் என்படுவான்.

சூத்ரன் என்ற பதம் “சச்” (துக்கித்தல்) என்ற தாதுவில் நின்று ஜனித்துத் துக்க சொலூபி என்ற பொருள்படும். இவனுக்குப் பிரித்தறியும் சக்தியும் ஆரம்பிக்கும் சக்தியும் கூட்டி முடிக்கும் சக்தியும் மிகக் குன்றியிருப்பதால் இவனுக்குரிய ஜீவனேபாய்த்தொழில் பரிசாரகம் ‘மேலோர் சொன்ன எடு பிடி எவ்வ வேலைகளைச் செய்தல்’. ஆத்மோபாயத் தொழில்கள் தானம் ஜபம் ஸ்தோதரம்.

இவனுக்கும் மேற்பட்ட புத்தியுடையவன் வைசியன். தன்னுடைய நன்மையைக் கருதியே ஜீவிப்பான். கடை வைத்துப் பண்டம் மாற்றிப் பணம் சம்பாதிப்பதில் மிகப் ப்ரீதியும் முயற்சியும் உள்ளவன். ‘தேவதைகளையும், கல்வ மானுடர்களையும் வழிபட்டு, தனம் தானம் முதலியவற்றைத் தர்மமுறையாகச் சம்பாதித்து வாழுவேண்டும் என்று இரு

ப்பான். இந்தப் புத்திகளுக்கு ஸஹாயமான ஜீவனுர்த்த கர்மங்கள் பசுக்களை வளர்த்து வருத்தி செய்தல், க்ருஷித் தொழில் கடத்தல், தான்யம் முதலிய பொருட்களை வாங்கியும் விற்றும் வருதல். இவனுக்குரிய ஆத்மார்த்த கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதலும் யாகம் செய்தலும் தானம் கொடுத்தலுமாம்.

இவன் வாந்தக சித்திக்காக எங்கும் திரிந்து வசிப்பவளைதலால் வைசியன் எனப்பட்டான்.

பண்டங்களைக் கைமாறி மன் பொன் பெண் என்றவற்றைத் தர்ம வழியில் நின்று ஸம்பாதித்துச் சுகத்தை அடைய வேண்டும் என்ற வைசியனுக்கும் உயர்ந்த புத்திமான் கூட்டுரியன். இவன் ஐனபரிபாலனத்தையும் துஷ்ட நிக்ரஹத்தையும் கருதுவான். ஆபத்தில் கலங்கான், சத்ருவக்கு அஞ்சான், ஸமயத்துக்கு ஏற்ற ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்டுவான். க்ராம தேச அதிகாரத்தை விரும்புவான். இந்த ஜெப் குணங்களுக்கு அனுகூலமான கர்மங்கள் க்ராம தேச அதிகாரம், துஷ்டர்களைக் கண்டித்தல், சிவ்டர்களைப் பரிபாலித்தல், வேதமோதுதல், யாகம் தானஞ்செய்தலாம்.

இந்த கூத்திரிய வர்ணிக்கும் மேலானவன் ப்ராஹ்மணன். இவனுக்குரிய குணம் விடையசுக வெறப்பு, ஆகம அனுத்தம் விவேகம், சித்தசத்தி, ஸமத்வபுத்தி, நேரமை, பொறுமை, ஸச்வராநிச்சயம் முதலியனவாம்.

ப்ராஹ்மண குணத்தை வருத்தி செய்யும் தொழில்கள் வேதமோதலும், பிறர்க்கு வேதமோதுவித்தலும், யாகஞ் செய்தலும் செய்வித்தலும் தானம் வாங்கலும் தானங்க கொடுத்தலுமாம்.

ஜன்ய குணங்களும் அவைகளுக்கு அனுகூலமான கர்மங்களும் சேர்த்து ஸ்ரூஷ்டிக்கப்பட்ட சதுர் வர்ணங்களைத் திருவள்ளுவநாயனார் தமது திருக்குறளில் எடுத்துக் காட்டவில்லை. ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் கூத்திரியர்களுக்கும் வைசியர்களுக்கும் சூக்ரர்களுக்கும் பொதுவான (ஸாமான்ய) தர்மத்தை அறத்துப்பாலிற் கூறி, பொருட்பாலில் சதுர் வர்ணங்கட்கும் வையோர்க்கும் தலையாய அரசன் என்று அழைக்கப்பட்ட ப்ரதம கூத்திரியனுடைய ராஜ வகுணங்களைக் கூறி யொழிக்கனர்.

எக்காரணங்களால் நாயனார் சதுர் வர்ணங்களைப் பற்றிக் கூறவில்லை யெனின், பூர்வகாலங் தொட்டு சதுர் வர்ணத்தைப் பற்றி ஸ்வாதுபவிகளும் விசால புத்திமான்களும் தவிர்த்த கற்றேரூரும் மற்றேரூரும் விபீதமாக அறிவுதால் வண்ட. மானாங்கள் சதுர் வர்ணம் புத்திதாரைன நிலைகளைக் குறிக்கின்றன என்று வெவ்வாவு உபதேசித்தாலும், மூடலோகத்தார் அவற்றின் குஷ்ம கதியை க்ரஹிக்க வல்லமையற்று, ஸ்தால தேகத்தைப்

பற்றியே நிற்கின்றன என்று மயங்குவார்கள். ப்ராஹ்மண புத்தியுள்ள வலையும், கூத்திய புத்தியுள்ளவளையும், வைசிய புத்தியுள்ளவளையும், சூத்ர புத்தியுள்ளவளையும் எவ்விதம் சாதாரண மனிதர் நிதானிப்பார்கள்? ஒருவனுடைய ஸ்தால தேகத்தைப் பார்த்து, அவனுடைய ஸ்வதர்மம் எது, பாதர்மம் எது, என்று எவ்விதம் பிரித்தறிவார்கள்? அவனுக்கே எட்டாதது இவர்களுக்கு எப்படி எட்டும்? ஆகவே, சிற்றறிவாளிகள் சதுர்வர்ணத்தின் சூஷ்ம கதியை அறியார். ஸ்தால தேகத்தைப் பற்றி நான்கு வர்ணங்களும் உள்ளன என்று என்னி இருப்பது வலு மூடமா தலால், நாயனார் இவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட ஸ்தால ஜாதி பேதங்களைத் தமது நூலில் விரித்திலர்.

இனாம் என்ற ஸ்தால தேகத்தின் பிறப்பைப்பெற்ற ஜீவர்களில் சிலர் உல்ல குணத்தோடும், பலர் கெட்ட குணத்தோடும் இருக்கக்கண்ட தால், பேரறிவாளிகள் ஜாதி இரண்டே என்பார்கள். இதற்கு மேற்கொள் ஒனவையார் கல்வழி, வெண்பா:—

‘‘ஜாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை, சாற்றுங்கால்,
நீதி வழுவா கெறிமுறையின்—மேதினியில்
இட்டார் பெரியோ, இடாதோர் இழிகுலத்தோர்,
பட்டாங்கி ஆள்ள படி.’’

இதன் அர்த்தம்: சாற்றுங்கால்=நிறையக் கூறுமிடத்து.

பட்டாங்கில் உள்ளபடி=பரமேச்வரன் து மூர்வ சாஸ்னப்படி.

ஜாதி=குண ப்ராபல்மத்தால் வரும் ஜனனம், பிறவி.

இரண்டு ஒழிய வேறு இல்லை=இரண்டே இரண்டு என்றறிக.

மேதினியில்=பூலோகத்தில். நீதி வழுவா கெறி முறையில்=விதி விலக்குகள் தவருத மார்க்கத்திலின்று.

இட்டார் பெரியோர்=அன்போடு தானங்களைச் செய்கின்றவர்கள் உத்தம பறவிகள்.

இடாதோர் இழிகுலத்தோர்=அன்போடு தானஞ் செய்யாதவர்கள் அதம பிறவிகள் (ஜாதியார்) என்றறிக.

தம் வழியில் நின்று த்ரவியத்தைத் தேடித் தம் விதிப்படி, தெய்வம் பிதிகள் அதிதிகள் உறவினர் தாம் என்னும் ஐவைகயாரை உபசரித்து வருகின்றவர்கள் உயர்ந்தசாதியார், ஏனையோர் தாழ்ந்தசாதியார் என்பது ஸ்தயம்.

உயர்தர ஜாதியாராகிய நந்குணசாலிகள் சதுர்வர்ணத்தார் எனப் பரிக்கப்படுவர்.

இதுவரையில் தம் சதுர் வர்ணங்கள் என்ற குண பிரிவுபாடுகளை

விளக்கும் என்றும், இந்த வர்ண பேதங்களைஅண்டி தர்மம் ஸாமான்யம் விசேஷம் எனவும், ஸ்வதர்மம் பாதர்மம் எனவு, விளக்கும் என்றும் கூற ப்பட்டது.

இனி, தர்மத்துக்குச் சதுர் ஆச்சரமங்கள் உண்டென்பதையும் அறிய வேண்டியது.

தர்மாச்சரமங்கள்.

ஆச்சரமங்கள்=இருப்பிடங்கள், ஆகரிக்கும் எல்லைகள். தர்மாச்சரமங்கள்=தர்மத்தைவுருத்தி செய்யத்தக்க இடங்கள், பீடங்கள்.

இவை ப்ரஹ்மசர்யம், கார்த்திரஸ்தம், வானப்ரஸ்தம், ஸங்க்யாஸம் என்னான்குவகைப்படும்.

ப்ரஹ்ம சரியடி=தக்க குருவினது ஆச்சரமத்துக்குச் சென்ற, அவரோடு வசித்து, அவர் பணிகளைச் செய்து, அவர் ஸமுகத்தில் கடவுளை அடையும்பொருட்டுப் பாடங்கேட்டும் நந்கர்மங்களை அதுவிடுத்தும்வருதல். இது குருகுலவாச வாழ்க்கை.

கார்ஹஸ்தீயம்=க்ருஹத்தில் (இல்லத்தில்) மனைவியோடு வாழ்ந்து இல்லறங்களை அன்போடு நடத்தி வருதல். இது இல்லவாழ்க்கை.

வானப்ரஸ்தம்=வனத்திற் சென்று, கிழங்கு காய் காட்டாசி பழும் முதலியவற்றைப் புசித்து, குளிர் கானல் முதலிய தவக்கவங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு, மாகம் தபஸ் முதலிய கர்மங்களைச் செய்தல். இது காட்டுறை வாழ்க்கை.

ஸந்த்யாஸம்=மண், பொன், பெண் என்ற புறப்பொருள்களையும், தனது கர்மெந்த்ரிய ஞானேக்குத்ரிய அகப்பொருள்களையும், பரமேச்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, ஸங்கியவித்துப், பற்றற ஜீவித்தல். இது அஹக்கை மமதை நீத் வாழ்வு, துறவு.

திருவன்னாவ நாயனார் தமது நூலில் ஒவ்வொரு சதுர்வர்ணத்துக்குரிய விசேஷத்ரமங்களைக் கூறுது, இவர்கள் யாவர்க்கும் பொதுவான ஸாமான்ய தர்மத்தை மாத்ரம் அறத்துப்பாலில் விரித்தார். இதற்கு நியாயம்கை, உரும் பக்கங்களில் காட்டப்பட்டது.

சதுர் ஆச்சரமங்களில், கார்ஹஸ்தமயாகிய இல்லறத்தையும் ஸ்யாஸ மாகிய துறவற்றையும் அறத்துப்பாலில் விரித்து, ப்ரஹ்மசர்யமாகிய குருகுலவாச வாழ்க்கையையும் வானப்ரஸ்தமயாகிய காட்டுறை வாழ்க்கையை யும் கூறுது விட்டார். எனைனில், இவற்றின் பயன் இல்லத்திலும் தமிழ் நாடுகளோடும் பரந்துள்ள மடங்களிலும் ஆகினங்களிலும் பெறத் தக்கால், என்றறிக.

திருக்குறள்.

கம். அதிகாரம்,
கடவுள் வாழ்த்து.

கடவுள் என்ற பதத்திற்குக் கடந்து உள்ள பொருள் என்று மெப்பியிலாவிகள் அர்த்தம் செய்வார்கள்.

கடந்து=ப்ரக்ருதி வஸ்துக்களிலிருந்தும் அவற்றில் தீண் டப்படாமலும்.

உள்ள=இரு பொழுதும் மாருமலும் எக்காலமும் அழிவற்றார் இருக்கின்ற.

கடந்துள்ள பொருள்=அதீத அவ்யய வஸ்து; ப்ரக்ருதிக்குள்ளும் அதற்கப்பாலும் தன்னந்தனியாக நிற்கும் மெப்பிபொருள்.

ஐம்பெரிகளாலும் மனஸாலும் அறியத்தக்க ப்ரக்ருதி சொருபங்கள் தோறும் கைவல்யமாக இருந்து, அவற்றிற்குரிய அனுக்கள் ஒவ்வொன்றையும் அடக்கி ஆளும் கடவுள் அந்தர் யாமி ஈஸ்வரன் எனப்படும்.

அந்தர்யாமி=உள் ("அந்தஃ") இருந்து அடக்கின்றவர் ("யாமி").

சஸ்வரன்=ஆள்கின்றவர்.

அந்தர்யாமி சஸ்வரன் மஹேஸ்வரன் (மஹா ஈஸ்வரன்) எனப்படுவர். ஏனெனில், தரிமூர்த்திகளாகிய ரூத்ரன் விஷ்ணுப்ரஹ்மா முதலிய சஸ்வரர்கள் மஹேஸ்வரனில் நின்று தோன்றினராதலால்.

இந்தஅந்தர்யாமி சஸ்வரனுகிய மஹேஸ்வரனைப், பின்வரும் குறள் ஒன்றில் (அதி. க, க, இல்) நாயனார் "எண்குண்த்தான்" என்றார்.

அகண்டாகார அருட்சக்தியோடு நிறைந்திருக்கும் கடவுளைத் தாயுமானஸ்வாமி திருவருள்விலாசப் பரசிவ வணக்கத்தில்,—

"அங்கு இங்கு எந்தெபடி, எங்கும் ப்ரகாஶமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது எது?

"தன் அருள்வெளிக்குளே அகிலாண்டகோடி எல்லாம் தங்கும்படிக்கு இச்சைவைத்து உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது எது?

"மனம் வாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது?

"சமயகோடிகள் எலாம் தந்தெய்வம் எந்தெய்வம் என்று எங்குந்தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவும் நின்றது எது?

"எங்கனும் பெருவழக்காய் யாதினும் வல்ல ஒரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளது எது?

"மேல், கங்குல் பகல் அறங்கின்ற எல்லையுள்து எது?

"அது கருத்தற்கு இசைந்தது.

"அதுவே கண்டன எலாம் மோன உரு வெளியதாகவும் கருதி அஞ்சலிசெய்குவாம்", என்று வாழ்த்தினார்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவாழ்த்துதலைத் திருவள்ளுவநாயனார் "கடவுள் வாழ்த்து" என்றார்.

வாழ்த்து=வாழும்படி வேண்டுதல்.

வாழ்தல்=சகமாயிருத்தல்.

ஆனால், கடவுள்வாழ்த்து என்றபதங்கள் கடவுள் சகமாக இருக்க எனப் பொருள்படா. அவர் ஸதாகாலமும் சகசொரு பியாய் இருத்தலால், அவருக்கு சகம் அமைக என்பது பொருந்தாது.

எனவே, எந்த உபாயத்தாற் கடவுள் ஒருவனது அறி வின்கண் ப்ரஸன்னமாவாரோ, அதுவே கடவுள்வாழ்த்தெனக் கொள்க.

இதுபற்றி, மாணிக்கவாசக ஸ்வாமி, திருவாசகத்தில் சிவபுராண ஆரம்பத்தில்,—

"நமச்சிவாய வாழ்க. நாதன் தாள் வாழ்க. இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க" என்றும், கோயிற்றிருப்பதிகத்தில் "என்னுள் எழுபரஞ் சோதி" என்றும், போற்றினார்.

கடவுளை பிஷ்டயனது ஹ்ருதயத்தில் வாழுச்செய்தலுக்கு வேண்டிய உபாயங்கள் இந்த அதிகாரத்திலுள்ள பத்துக் குறள்களாலும் உபதேசிக்கப்பட்டன. இவற்றைப் பின்வருமாறு காணக:—

முதற்குறளில், பரமேஸ்வரன் எவ்விதம் மெய்யறிசிற்கு ஆதாரமாகிய அச்சாரங்களிலும், கர்மானுஷ்டானங்களுக்கும் சுகதுக்கபோகங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய ஜகத்திலும், ப்ரவேசித்து நிற்கின்றீர் என்று கூறியிருப்பதால், கடவுளை அறிதற்குப் பதி பசு பாசு ஸக்ஷணங்கற்றல் அவசியமான உபாயம் என்று குறிக்கப்பட்டது.

இரண்டாவதில், அச்சாரானுபாமாகிய கல்வியாற் பெறத்தக்க முக்யப்ரயோஜனம் பரமேஸ்வரனது திருவருளை அன்போடு தொழுதல் என்று விளக்கின்மையால், கடவுளை ஸந்த்யா வந்தனுதிக் க்ரியைகளால் தொழுதலும் அவசியம் என்று குறித்தார்.

மூன்றாவதில், அந்த அருடசக்தியின் க்ருபையால் ஸகஸரதனத்திற் சென்று, சிலிசொரூபியானவரது ஞானேபதேசத் தைப்பெற்று, ஸ்ரத்தையோடு அனுஷ்டிக்கின்ற ஞானத்திகாரி நித்ப சுகத்தை அடைவான் என்றமையால், யோக ஸாதனையும் கடவுளை அறிதற்கு உபாயம் என்று கூட்டினார்.

நான்காவதில், விருப்பு வெறுப்பற்ற ஞானதேசிகனது அன்பைப் பெற்றவர்களுக்கு விருப்புவெறுப்பால்வரும் துயரங்கள் இல்லை என்பதுபற்றி, விருப்பு வெறுப்பு அறுதலுக்கு ஸமத்வபுத்திப் பழக்கமும் இன்றியமையாத உபாயம் என்று குறித்தார்.

ஐந்தாவதில், துக்கவிமோசனத்துக்குரிய ஸ்ரவாரப்பண கர்மானுஷ்டானத்தில் பரீதியுற்றோரை நல்விளை தீவிளைப்பலன்கள் பொருந்தா என்றமையால், ஸ்ரவாராப்பண கர்மானுஷ்டானமும் உபாயம் என்று போதித்தார்.

ஆறாவதில், ஐம்பொறி அடக்கத்தையும், பொய்வாழ்வை ஒழிக்கின்ற ஸ்ரவனம் மனனம் நிதித்யாஸனம் என்கின்ற அப்யாஸங்களையும் சாதித்து, மோகங்கம்பெற்ற ஞானகுருவினது நிவீர்த்திமார்க்கத்தில் நிற்கின்றவர்கள் இறப்புப்பிறப்பற்ற இருப்பார்கள் என்று கூறின்மையால், ஐம்பொறி அடக்கமும், ஸ்ரவனமுதலிய கர்மங்களும் தக்க உபாயங்கள் என்று உறுதிப்படுத்தினார்.

ஏழாவதில், மனக்கவலைக்குப் பரிஹாரம் ஒப்பற்ற ஞானகுருவின் கிருபை என்றமையால், மனக்கவலை மாற்றலுக்கு ஞானகுருவின் கடாக்ஷமும் அவசியம் என்று குறித்தார்.

எட்டாவதில், இல்லறத்துக்கும் துறவுறத்துக்கும் உரிய கர்மங்களைப் பூரண அன்போடு செய்தாலென்றி, அவற்றுற் பெறத்தக்க ப்ரயோஜனமாகிய பேரன்பும் பேரறிவும் அமையா என்று கூறின்மையால், அக்கர்மங்களைச் செப்தலும் அவசியம் என்று குறித்தார்.

ஒன்பதாவதில், ஞானிகளுக்குப் பசல்போல் விளக்கும் பரமேஸ்வரனை த்யானஞ் செய்பாதவனுடைய தலை பயனற்ற தலை என்றும், பத்தாவதில், அவருடைய திருவருளைப் பெறுத வர்கள் த்ரிலோக ஸஞ்சாரத்துக்குரிய பெருங் துயரங்களுக்கு ஆளாவார்கள் என்றும் போதித்திருப்பதால், பரமேஸ்வரத்யானமும் அவரது அருட்பேறும் அவசிய உபாயங்களை என்று கூட்டினார்.

இனி, இவ்வதிகாரத்துள்ள பத்துக் குறள்களையும் தனித் தனியாக ஆராய்வாம்.

க. அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றே யுலகு.

அந்வயம்:—எழுத்து எல்லாம் அகரம் முதல்.

உலகு ஆதிபகவன் முதற்ற.

அர்த்தம்:—எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரம் என்ற முதலை உடையன்; உலகம் காரணப்பொருளாகிய பரமேஸ்வரனை முதலாக உடையது. (“முதற்றே” என்பதில் எகாரம் அசைநிலை)

ஈண்டு, (25—28 பக்கங்களில்) எழுத்தின் ஸக்ஷணமும், பின்னர் (28—30 பக்கங்களில்) லோகத்தின் ஸக்ஷணமும் கூறப்படும்.

அகர எழுத்தென்று “அ” என்ற ஒரை (தொனி, சத்தம்.) சுகல சத்தங்களும் ஆகாசத்தில்சின்று பிறந்தன. சிதா

காசம் என்ற சுத்த பேரறிவில் வின்று மனுகாசமாகிய மாண்புதலிட்டது, மாண்புமில் வின்று பல ஸுக்ஷம் அக்ஷர (அழிவற்ற) தொனிகளுக்கும் தோன்றின. இவையெல்லாம் தேவதை சொருபங்கள் என்று பெரிமோர் கூறுவர்.

சர்வ அக்ஷர தொனிகளுக்கும் முதலாயுள்ள தொனி “அ” என்ற தொனியே. இது ஸ்ருஷ்டி தத்துவமாகிய ப்ரஹ்ம கலையை உடையது. உகாரம் விச்னு கலையை உடையது. மஹரம் ருத்ர கலையை உடையது.

இந்த அகாரம் உகாரம் மகாரங்களுடன் சேர்ந்து, “ஓம்” என்ற ப்ரணவமாயிற்று. இது ஏகாக்ஷரம் என்றும் ப்ரஸ்தி பெற்றது. ப்ரணவம் சகல மந்தரங்களின் ப்ராணன் என யோகீஸ்வரர்கள் அறிவார்கள். இது ஸ்ரவ பாபங்களையும் விலக்கி முக்தியை அருளத்தக்கது.

மைத்திராயண்ய உபதிஷ்஠; 6. 22 உம், வாதுல சுத்தம் என்ற உபாகமத்தில் வர்ணபேத படலமும் ப்ரணவபேத படலமும், சிவஞானபோதம், பாண்டிப்பெருமாள் விருத்தியுரை, 4. 3. உம் பார்த்தறிக.

திருமூலர், திருமக்திரம் ப்ரணவ ஸமாதி, 2இல், “ஓங்காரம் ஜீவ பரஶிவ ஞபமே” என்று விளக்கினார். அஃதாவது, பரஸ்வ ஸம்பந்தம் பெற்ற ஓர் மஹா வினோத ஜீவகலைக் கூட்டமாம்.

இந்த ஜீவ பரஶிவஞபத்துக்குத் தலையாயுள்ள அகாரம், சுத்தமாயையில் தோன்றின எழுத்துக்கள் (சுத்த சொருபங்கள்) தோறும் நிற்கின்றது.

எழுத்துக்களுக்கு ஆதி அகாரம் என்றும், உலகங்களுக்கு ஆதி பகவான் என்றும் நாயனார் கூறினமையால், எழுத்துக்கள் ருக்கும் பகவான் ஆதி (காரணம்) அன்றே என்று ஆர்க்ஷபம் விகழின், பகவான் அகாரத்துக்கும் சகல லோகங்களுக்கும் ஆதியேயாம் என்று அறிக.

மஹாந்தளாற் கூறப்பட்ட தத்வ ஸரஸ்தரத்தில் ஸ்ருஷ்டி லை க்ரமங்கள் பின்வருமாறுகும். குணங்குறியற்ற பரமாத்மா (பரஶிவம், பகவான்) ஒடுக்கத்தில்லின்று அசைய, தமக்குள் அபின்னமாயிருந்த பராஸக்தி விஜ்ஞும்பித்து, அதில்லின்று அதிகுங்கம் சுத்தமாயை தோன்றிற்று.

சுத்தமாயையில் அரூப நாதமும், அகாரம் முதலிய ஒலிகளும், நாநாவித மந்த்ரங்களும் தோன்றின.

சுத்தமாயையின் கீழ்ப்பாகத்தில் மும்மலங்களோடு கலக்கப்பட்ட அசுத்தமாயையில் அந்தல்கரணுதி பெளதிகாதிகளும், அவன் ஈஸன் அது என்ற சுட்டப்பட்ட சொருபங்களுக்கு தோன்றின.

ஆகவே, சுத்தமாயையில் தோன்றின ஒலிகளுக்கும், அசுத்தமாயையில் தோன்றின ப்ரபஞ்சத்துக்கும், பகவான் காரணப்பொருளானார்.

நாதத்தில்லின்று அகாரம் தோன்றி, குரு ஸிவ்ய பரம்பரைக்கு உரிய அறிவுறூல்கள் தோன்றின.

சுத்தமாயையின் அதோ முகத்தில்லின்று அசுத்தமாயை தோன்றி, சுக துக்க அதுபவங்களுக்கு உரிய உலகங்கள் தோன்றின.

ஸ்ருஷ்டிக் க்ரமத்தில், பகவானில்லின்றே குரு ஸிவ்ய பரம்பரைக்கு உரிய ஞான ஸாஸ்தரங்களும் தர்ம ஸாஸ்தரங்களும், சுக துக்க அதுபவங்களுக்கு உரிய அண்ட கோடிகளும் தோன்றின என்ற உண்மையை அநுசரித்து, இந்தக் குறளில் அகாரம் எவ்விதம் மற்றைய எழுத்துக்கள் தேரறும் ப்ரவேசித்து நிற்குமோ, அவ்விதமே பகவான் அகாரத்திலும் ப்ரபஞ்சத்திலும் ப்ரவேசித்து நிற்கின்றார் என்று உபதேசித்தார்.

பகவான் என்ற பதத்தின் அர்த்தம் பூர்ண ஐஸ்வர்யம், வீரயம், யஸஸ், ஸ்ரீ, ஞானம், வைராக்யம் என்ற “பகத்” தை உடைய பரமாத்மா என்று விச்னுபுராணத்தில் 6. 5. இல் பராஸர ருதி விளக்கினார்.

“ஆதி தேவனுள் புராண புருஷன் நீ” என்று பகவத்கிதை 11. 38 இல் பகவான் போற்றப்பட்டார், சராசரப்பொருள்யாவற்றிற்கும் காரணப்பொருளாய் இருத்தலால்.

ஆதி பகவன் = காரணப்பொருளாகிய பரமேஸ்வரன்.

முதல்=முதலை உடையன.

முதல் என்ற பதமும் அஃறிலைப் பன்மைக் குறிப்புவினை முற்று விதுகியாகப் “அ” எஞ் சேர்ந்து, முதல் என்ற ஆகி, முதலையுடையன என்று பொருள்படிம்.

முதற்று=முதலையுடையது. முதல் என்னும் பகுதி து என்னும் குறிப்பு வினைமுற்று ஒருமைவிகுதியுடன் சேர்ந்து, முதலையுடையது என்று அர்த்தப்படும். இரண்டாம் அதிகாரத்தில் 1ம் குறளில் ‘பாற்று’ என்பது (பால்+று) பான்மையுடையது என்று அர்த்தப்பட்டது போல.

முதல் என்றது தலைப்பொருள். முதற்பொருளாகிய இறைவன் பின்வந்தவற்றிற்குக் காரணம் ஆம்.

“அ” என்ற ஒலி எவ்விதம் மற்றைய ஒலிகளுக்குத் தலைப்பொருளாய் நிற்குமெனில், உதாரணமாக “தி” கார, “து” கார, “பொ” காரத்தின் நிலைகளை அறிக.

உயிராயுள்ள அகாரம் இகாரமாய் “ட்” என்ற மெப்புடன் சேர்ந்து, “தி” காரத்திற்குக் காரணமாயிற்று.

அகாரம் உகாரமாய் “ந்” என்ற மெப்பொடு சேர்ந்து, “து” காரத்திற்குக் காரணமாயிற்று.

அகாரம் ஒகாரமாய் “ப்” என்ற மெப்புடன் சேர்ந்து, “பொ” காரத்திற்குக் காரணமாயிற்று.

காரணம் யாதெனின், கார்யத்துக்கு முன்னே நியதமாக உள்ளதாய்த், தான் இன்றி அக்கார்யம் உள்ளதாகாத பொருளாம்.

காரணம் முதல் துணை நிமித்தம் என மூவகைப்படும். குடத்திற்கு முதற்காரணம் மன்னும், துணைக்காரணம் திருக்கையும், நிமித்தகாரணம் குபவனும் போல, எழுத்துக்களுக்கு மாயை. முதற்காரணம், பராஸக்தி துணைக்காரணம், பகவான் நிமித்தகாரணம் என்றார்கள்.

இனி லோகத்தின் லக்ஷணம் கூறுதும்.

நாயனார், அதி. கு, குறள் எ இல், “சுவை ஒளி ஊறு ஒசை, நாற்றம், என்ற ஜூஞ்தின் வகைதெரிவான் கட்டே, உலகு” என்றார். இதன்பொருள் இதற்குரிய உரையிற் காண்க.

பஞ்சப் பொறிகளாலும் மனஸாலும் புத்தியாலும் அறியத் தக்க லோகம் நான்கு விதமான ரூபங்களாய் ஆத்மாவுக்குத் தோற்றும்.

ஐம்பொறிகளுக்கு விஷயமான பிம்பங்களும், அப்பொறிகளில் ப்ரதிபலித்த ப்ரதி பிம்பங்களும், அப்பிரதிபிம்பங்களை

மனஸ் க்ரஹனாஞ்செய்தலால் உண்டாகும் மானஸரூபங்களும் (வினை வீரபங்களும்), அந்தஃகரணத்தில் பிஜங்களாய் வவிகும் வாஸனைரூபங்களும் “லோகம்” எனப்படும்.

இந்த பிம்ப ப்ரதிபிம்ப மானஸரூப வாஸனைரூப தோற்றங்கள் யாவும், ஒரே நிலையில் நிற்காது, மாறுதலையும் அழிவையும் பெற்றிருக்கக்கண்டும், ஜீவாத்மா இவற்றையெல்லாம் மெய்வெறன்னியும் ஆவலோடு பற்றியும் மயங்கும்.

இவற்றை போகசாதனையில் விலக்கின (லூழித்த) சமயத்தில், மறப்பு என்ற இருளில் (தூக்கத்தில்) விழாது ஒருவன் இருப்பானையின், அவனுக்கு ஆத்ம தர்ஸனம் சித்திக்கும். ஆத்மாவைத் தேடிக் கண்டுகொண்டபின், சில தர்ஸனம் சித்திக்கும் என்பதுபற்றி, “நினைப்பு மறப்பற்ற நில்” என்று மெய்ஞ்ஞானினானுதிகாரிக்கு உபதேசிப்பான்.

ஜீவர்களின் அகத்திலுள்ள லோகம் மானஸரூபங்களாய் அந்தஃகரணங்களைப் பற்றி நிற்கும் புறத்திலுள்ள லோகம் உயிர்கள் வவிக்கும்படி பஞ்சபூதங்களால் இயற்றப்பட்டு அண்ட பிண்டங்கள் ஆகி நிற்கும்.

அண்டம் என்றது முட்டைவடிவம் கொண்டது.

ஓர் அண்டத்தில் வெவ்வேறுக இருக்கும் சரீரங்கள் பிண்டங்கள் எனப்படும், அதில்சின்று பிண்டப்பட்டதால் (திரண் டு வேறுனதால்).

அண்டங்களில் மிகப்பெரியது ப்ரஹ்மாண்டம். எண்ணி மந்த ப்ரஹ்மாண்டங்கள் உண்டு.

ப்ரஹ்மாண்டம்=மிகவும் பரந்த அண்டம்; அல்லது, ஓர் ப்ரஹ்மாவின் ஆணைக்குட்பட்ட அண்டம்.

ஓர் ப்ரஹ்மாண்டம் மேல்கீழாய்ப் பதினுலோகங்களை அடக்கினிற்கும்.

மேல்லோகங்கள் ஆவன, பூ புவர் ஸ்வர் மகர் ஜன தப ஸ்தய லோகங்கள். இவை தட்டுக்குமேல் தட்டாய் (பரப்புக்கு மேல் பரப்பாய்) இருக்கின்றன.

கீழ்லோகங்கள் அதலம் விதலம் ஸாதலம் ரஸாதலம் தலாதலம் மஹாதலம் பாதாலம் எனப்படும். இவையும் தட்டுக்குக்கீழ் தட்டாய் இருக்கின்றன.

சண்டி லோகம் என்ற பதம் தட்டுக்குமேல் தட்டாக நிற்கும் பரப்புக்களையும், ஒவ்வொரு ப்ரப்பிலும் தவித்தனி யாக இயங்கும் ஸ்தலங்களையும் குறிக்கும்.

பூலோகத்தில் மூமினன்றும், ஜம்பு தலைபம் என்றும் பர. மலித்திபெற்ற மனுஷப் லோகமும், ஶாக, குஸ, க்ரவுஞ்ச, ஶால் மலி, கோமேதச, புஷ்கர தீவிகளும் உண்டு.

எங்களுக்குரிய ஜம்புத்திவ என்ற லோகத்தில் மனுஷர் ஜீவனோபாய ஆத்மோபாய கர்மங்களை அதுஷ்டித்து அவற்றிற் குரிய பலன்களைச் சீக்ரத்திற் பெற்று வாழ்வார்கள்.

புவர் லோகத்தில் சந்தர் சூர்ய நகஷத்ர மண்டலங்களும், புதன் சுகரன் அங்காராகன் ப்ரஹஸ்பதி சனி லோகங்களும் இருக்கின்றன.

ஸ்வர் லோகத்தில் இந்தரன், தேவர்கள் முதலியோர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு, அரசுசெலுத்துவார்.

மஹூர் லோகத்தில் மார்க்கண்டேயர் முதலிய முனிவர்கள் வீற்றிருப்பார்கள்.

ஜன லோகத்தில் பிதிரதேவதைகள் வாஸம்செய்வார்கள். தப லோகத்தில் ஸங்கர் முதலிய ருஷிகள் வாழ்வார்கள்.

ஸத்ய லோகத்தில் உள்ள பிரிவுகளில் ப்ரஹஸ்மா ஸாப்ரஹஸ்மன்யர் முதலிய ஈஸ்வரர்கள் எழுந்தருளியிருப்பர்.

கீழ்மேல் லோகங்களின் பிரிவுகள் ஓர்கடாகத்தினாற் சூழப்பட்டு, முட்டைவடிவமாய் மிக விரிந்து, ஓர் ப்ரஹஸ்மாவின் ஸ்ரூ ஷ்டி அதிகாரத்துள் நிற்பதால், ப்ரஹஸ்மாண்டம் என்ற பெயர் பெற்றது என்பார் பெரிதீயார்.

இப்படியே அநேககோடி ப்ரஹஸ்மாண்டங்களும், அவை ஒவ்வொன்றுக்குமுடிய ப்ரஹஸ்மாதி தரிமூர்த்திகளும், உண்டு.

அண்டாண்ட கோடிகள் தோறும் கடவுள் ப்ரவேஶித்து நிற்பர். ஆகாஸமானது ஸர்வபொருள்ளைக்கடியும் வ்யாபித்திருப்ப துபோலவும், பாலில் நெய், பழத்தில் ரஸம், எள்ளில் எண் கணப், அரணியில் அக்கி வ்யாப்தியானது போலவும், பகவான் ஆத்மாக்களோடும் தேகங்களோடும் கூடிப் பற்றில்லாமல் நிற்பர். இவ்வாறு இரண்டறக் கூடியுங் கூடாதும் நிற்கும் நிலை

அத்தைவதை நிலை என்று அறிக. (ந + தவைத = இரண்டின் தன் மையற்ற.)

முதற்குறளில் ஸ்ரூஷடிக்குமுன் அஸப்த சொரூபமாய் ஒடுக்கத்தில் சின்ற பகவான் ஸப்த சொரூபமாகிய ப்ரணவநாத வடிவங்கொண்டு, வேதாகம ஶாஸ்த்ரங்களையும் அண்டமின்ட சராசரப் பொருள்களையும் தோற்றுவித்தார் என்றும், அவற் றெடு வ்யாப்தி வ்யாபக ஸம்பந்தத்தால் ஒன்றூயும், பற்றில்லா மையால் வேறூயும், நிற்கின்றார் என்றும் விளக்கி, இரண்டாங் குறளில் அகார காரணமாய் வந்த கல்வியின் பயன் பகவானது திருவடி என்னும் அருளே என்றும், அவ்வருளைப் பற்றுதற்குத் தொழுதல் முதலிய அப்யாஸங்களால் அந்யபக்தியை விளை விக்கவேண்டும் என்றும் போதித்தார்.

2. கற்றதனு லாய பயனென்கொல், வாலறிவ னற்று டொழா அ ரெனின்.

அந்வயம்: வாலறிவன் நல் தாள் தொழுர் எனின், கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல்?

அர்த்தம்: பரிசுத்த பேரறிவாயும் பேரின்பமாயும் இருப்ப வரது நல்ல திருவடிகளை வணங்காரானால், கல்வியைக்கற்று அதனைப்பெற்ற பலன் யாது? (கொல் என்றது அசைநிலை இடைச்சொல்.)

கற்றல் என்றது எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் ஆரா மந்து நூல்களைப் படித்தல்; கற்றறிந்த ஆசிரியரை அடுத்துப் பாடங்கேட்டு, அவர் சொன்ன பொருளைத் தெளிவாக மனசிற் கொள்ளல்.

கற்றல்குரிய நூல்களைக் கற்றும் கேட்டும், அவற்றின் பொருளை உணர்த்தலே கல்வி.

கற்றலுக்கு ஊன்றுதுணை கேள்வி என்று 42ம் அதி. 4வது குறளில் விளக்கப்பட்டது. கற்றறிந்த குருவை அண்டி ஸ்ரவணம் செய்தல் ஸித்யனுடைய கடடை. ஸ்ரவணம் (கேள்வி) செய்யும் பொழுது ஐயங்களைத் தீர்க்குமாறு வேண்டிய ப்ரஸ் நங்களைச் செய்து (வினாக்களைக்கேட்டுத்) தெளிவைப் பெற வேண்டும்.

நூல்கள் உலகநால் அறிவுதால் என இருவகைப்படும்.

உலகங்கள் (மெய் வாய் கண் முக்குச் செவி என்னும் ஜம் பொறிவழியால் தத்தம் புலன்களாகிய ஊறு சுலை ஒளி நாற்றம் ஒசை என்பவற்றைப் பற்றிவந்த) சிற்றின்பத்துக்கு உரிய லோக விஷயங்களைக் கூறும்.

அறிவுஞால் புலன்களைப் பற்றுது நின்ற ஜம்பொறி அடக்கத்துக்கு அப்பால் உதயமாகும் பேரின்பத்துக்கு உரியது. இவ்வகை நூல்கள் பதி பச பாச லக்ஷணங்களைக் கூறும்.

பதி=பரமீஸ்வரன், பாசம்=மலம் என்ற கழிது, பச=மலத்தால் பந்திக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா, சிற்றிவானி.

அறிவுதால்கள் தலை இடை கடை என மூவகைப்படும் ஒத்தப்படும் நால் ஓத்து என்றறிக.

ஸம்ஸ்க்ருத பாதையிலுள்ள தலையாய ஓத்து உரக் யஜார் ஸம வேதங்களாம்.

இடையாய ஓத்து அதர்வணவேதமும், வேதங்களுக்கு அங்கங்களாகிய நஞ்சத்தம் வ்யாகரணம் கல்பம் ஜயோதிஷம் ஶிக்ஷா சந்தஸ் என்னும் ஆறும், மது முதலிய பதினெட்டுத் தர்ம ஶாஸ்தரங்களுமாம்.

கடையாய ஓத்து ராமாயணம், மஹாபாரதம் என்னும் இதிஹாஸங்களும், சைவ வைத்தனவ புராணங்களும், வேதத் துக்கு மாறுபடுவாரை மறுக்கும் உறுத்திச்சிதிரால்களுமாம். ஆனால், மஹாபாரதத்தை ஜிந்தாம் வேதம் எனக்குறுவோர் இடையாய ஓத்தில் ஒன்றென்பார்கள்.

அகஸ்தியமுனிவர் முதலிய முதற்சங்கத்தார் தமிழ்ப் பாதையில் செய்ததால்கள் தலையும், இடைச்சங்கத்தார் செய்தன இடையும், கடைச்சங்கத்தார் செய்தன கடையுமாக விற்கும் என்று நச்சினார்க்கிணியர், தொல்காப்பியம் பொருள் திகாரம் 25ம் சூத்திர உரையிற், கூறினார். இது காலத்தைப் பற்றியும் தமிழ்ச்சங்கத்தைப்பற்றியும் வந்த வகுப்பு.

திருவள்ளுவராயனார் ஞானகுரவராய் இருத்தலாலும், அவர் செய்தருளிய திருக்குறள் தர்மதூலாதலாலும், அது கடைச்சங்கத்து நூலாயினும், மது முதலிய பதினெட்டு தர்ம

ஶாஸ்தரங்களைப்போல இடையாய ஒத்து என்றே கூறவேண் டும்.

தோன்றி அழியும் சிற்றின்பத்தைப் பயக்கும் ப்ரபஞ்ச ஞானமாகிய உலக ஞாற்போருள்மாவும், ஜடத்தை மெய்யென்று பாராட்டி, ஜம்புலவிஷபங்களில் அழிமானத்தை ஏற்றி, ஆக்மாவின் நல்லறிவை மறைப்பதால், அஜ்ஞானம் எனப்படும்.

ஆத்மாவைத் துலங்கச்செய்யும் நூல்கள் ஞானஶாஸ்தரங்கள், எனப்படும். இவை எல்லாம் மெய்ப்பொருளை அறிந்த பெரியோர்களது ஶாஸ்நங்கள், கட்டளைகள், என்றறிக.

மெய்ப்பொருளைப்பற்றிய ஞானம் மெய்ஞ்ஞானம் எனப்படும். இது பரம், அபரம் என இருவகைப்படும்.

பதி பச பாச லக்ஷணங்களைக் கூறும் அறிவுதால்களை ஒதி, அவற்றின் சொற்பொருள்களைப் புத்தியால் அறிதல் அபரஞானம் எனப்படும்.

எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமானதும் குணங்குறி யற்றுமாகிய சுத்தாத்மாவை (பரஶிவத்தை) உள்ளபடி ஸ்வாதுபவத்தில் அறிதல் பரஞானம் எனப்படும்.

ஆத்மா தன்னைச்சார்ந்த மலங்களில்லின் ரூபமிழுபெற்றுக் கைவல்ய தசையில் தன்னை அறியும். இந்த ஸ்வாநுபவம் “ஆத்மாவை ஆத்மாவால் அறிதல்” எனக் கூறப்படும். இதுவே ஆத்மதார்ஶனம்.

மெய்ஞ்ஞானஶாஸ்தரப் பயிற்சியாகிய அபரஞானம் பரஞானத்துக்குப் போந்த நெறி.

யாவும் ஶிவமே என்று ஞானதுவிற் படித்தவர் தாமும் ஶிவம் என்று சொன்னால் ஶிவமாவாரோ? ஆகமாட்டார். ஆத்தால், கல்வியிற் சிறந்த கல்வியாகிய அபரஞானமும் மனம் வாக்குக்கு அதீதப்பட்ட ஶிவானுடுதி என்ற நிலையை நேரே தராது.

அஹங்கை மமதையால் ஏவப்பட்ட மனமும் வாக்கும் கல்விச்சிறப்பைப் பெற்றுல் கல்விமதைம் என்ற தோஷத்தை அடைந்து, தமக்கும் பிறர்க்கும் துன்பங்களை விளைவிக்கும்.

மாணிக்கவாசக ஸ்வாமி போற்றித்திருவகவலில் “கல்வி யென்னும் அல்லவிற் பிழைத்தும்” என்று தம் அனுபவத்தைக் கூறினார். அவ்வாறே தாயுமானஸ்வாமியும் தமிழழையும் ஸம்ஸ்கருதத்தையும் கசடறக் கற்றபின் “நான் அறினுன், நீ மூடன்” என்ற புத்திமேலிட்டுக் கல்வியின் முக்ய பரேயோஜனத்தைப் பெருமல், சிலகாலம் திரிந்ததைப்பற்றிப் பின்வருமாறு, சித்தர்களைம் 10இல், ஓலமிட்டார்,—

“கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள், கற்றும் அறி வில்லாத என் கர்மத்தை என் சொல்வேன்.

“கைவல்ய ஞானநிதி வல்லோர் உரைக்கிலோ, கர்மம் முச்யமென்று நாட்டுவேன்.

“கர்மம் ஒருவன் நாட்டினாலோ, பழையஞானம் முக்ய மென்று நவிலுவேன்.

“வடமொழியிலே வல்லான் ஒருத்தன் வரவும், தராவிடத் தேவே வந்ததாக விவகரிப்பேன்.

“வல்ல தமிழறிஞர் வரின், அங்கனே வடமொழியில் வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்.

“வெல்லாமல் எவ்வரையும் மருட்டிவிட வகைதந்த வித்தை என் முத்தி தருமோ?”

இக்கோலங்களைப் பெற்றவர்கள் கற்றும் அறியாதவர்கள். எனப்படுவர்.

கல்லாதவரும் கற்றுமறியாதவரும் கற்றறிந்தவர் என்ற ஞானக்கருத்துடைய அறிவுடையாரைப் பொருந்தி அவர் சொன்னபொருளின் துண்மையைக் கேட்டு உணர்ராயின், பணிந்த மொழியும் அடங்கிய மனமும் உடையாராகார்.

42 ம் அதி.குறள் 9இல், நாயனார் “நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய வாயினராதல் அரிது” என்றார்.

ஆகவே, கல்வியைப்பற்றிவந்த பிரிவினர் கல்லாதவர், கற்றறியாதவர், கேள்வியடையார், கற்றறிந்தவர் என நால்வகை பார் ஆவர்.

வாக்கும் மனமும் படிந்தவிடத்தீடு அறிவுமேலிடும். அவ்வறிவிற்கு இசைந்தபடி ஞானேப்பதைச் சூதும். உபதேசவழி

யில் ஸ்ரீத்தையோடுநின்றுல் அறிவு கூர்ணப்பட்டுப் பரஞானம் ஆகும்.

புத்தி என்ற சிற்றின்பபோகங்களையும் முக்தி என்ற போரானந்தத்தையும் அனுக்ரஹிக்கின்ற பரமேஸ்வரரில் ப்ரதிஷ்டை பெறுத கல்வி அடிக்காடு மமகை முதலிய மோகங்களை நீக்கி ஸமத்வ புத்தியையும் சித்தசுத்தியையும் தராது என்பது பற்றிக். “கற்றதனாலாய் பலன் என.....ஏற்றுள் தொழர் எனின் என்றார்.”

. நற்றுள்=நல்ல தாள்; மும்மலங்களை அகற்றி, அழிவில் வாத மோகங்களைத் தரும் பகவானது திருவடிகள்.

அடி என்றதும் அருள் என்றதும் யோகஸாதனையில் ப்ரஸண்னமாகும் நிர்க்குணங்கிறவு என்றநிக். இதற்கு ப்ரமாணம் தாயுமானஸ்வாமி, ஆரணம், 7, “அடியெனுபதுவும் அருளை னுமதுவும் அறிந்திடின், நிர்க்குண நிறைவு”.

குணங்குறியோடுள் த்யானத்திலும், திவ்ய அவஸரங்களுக்கேற்றபடி யுகாந்தரங்களிலும், உதயமாகும் மூர்த்திகள் பரமாத்மாவின் அருட்கோலங்கள், பாதாரவிந்தங்கள்.

பாதாரவிந்தம்=பாதம் (அடி) + அரவிந்தம் (தாமரை)= அடி என்ற கமலம்.

தோழுதல் என்றது பகவானை வழிபடுதல், வந்தித்தல், வணங்குதல்.

தொழுதல் சித்திக்கும்பொருட்டு மனம் தொழுப்படும் வஸ்துவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கவேண்டும்.

தொழுதல் சரியை, க்ரியை, யோகம், ஞானம் என்ற ஸோபான மார்க்கங்களுக்கு உரியவர்களின் புத்திக்கு ஏற்றபடி இருக்கும்.

ஸோபான மார்க்கம்=எணிபோல் இயற்றப்பட்ட பாதை; ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றும் இருக்கும் வழி. இந்த வழிகள் புத்திகளுக்குத் தக்கபடி வகுக்கப்பட்டன.

ஸ்வாமி எனக்கு ஆண்டவன், நான் அவருக்கு அடிமை, என்ற தாஸ மார்க்கம் ஆகிய சரியையில் நிற்பவனுக்குத் தேவா

லயத்தில் திருவலகிடுதல் (பெருக்குதல்), திருமெழுக்கிடுதல் (மெழுசல்), முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்தனும், தெய்வத் தைத் துதித்தனும், தெய்வபக்தர்களுக்குத் தொண்டு செய்த அம் தொழுதலாகும்.

ஸ்வாமி எனக்கு பிதா, நான் அவருக்குப் பின்னோ, என்ற புத்ரமார்க்கம் ஆகிய க்ரியையில் நிற்பவனுக்கு, ஶிவன் முதலிய தெய்வங்களைத் தீச்சாவிதிப்படி விக்ரஹ பூர்வகமாக அகத்தும் புறத்தும் பக்தியோடு பூஜித்தல் தொழுதலாகும்.

விக்ரஹம் என்று முழுப்பொருளாய் இருக்கும் கடவுளை பிண்டப்படுத்தல் (பிரித்தல்.)

விக்ரஹ ஆராதனை=சிதாகாரஸ் ஸ்வரூபியை பிண்டப்படுத்தித் தொழுதல். (சித் ஆகாரம்=அறிவு வெளி, அகண்டாகார அறிவு, பேரறிவு=சிதாகாரம்.)

க்ரியையிலும் உயர்ந்தது ஸ்கமார்க்கம். ஸ்கமார்க்க அதிகாரி விஷபசகங்களை வெறுத்து மோகஷகத்தை விரும்புகிற படியால், ஸ்வாமியின் அம்ரமாகிய பேரறிவுக்கு உரியவனுகை அவருடைய மித்ரன் (தோழன்) ஆகின்றன. ஜம்பொறிகளைத் தத்தம் புலன்வழியிற் செல்லவிடாமல் மனஸாள் நிறுத்தி, ப்ராண அபானவாயுக்களைத் தடுத்து, மனஸைப் புத்தியோடு சேர்த்து, அசல புத்திபால் ஸ்வாமியை தயானஞ் செய்து அந்ய பக்திமானுய் இருக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்த போகிக்கு இக்கரமங்கள் எல்லாம் தொழுதலாகும்

ஸ்கமார்க்கத்தினும் மேற்பட்டது ஸ்ந்மார்க்கம். பதி பசபாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் ஸ்கஷனங்களைக் கூறும் நூல்களை ஸ்ந்மார்க்கன் ஞானசிரியர் ஸந்திதியில் கற்றும் கேட்டும் ஆராய்ந்தும், தரிகரன கத்தியோடு ஞான நிஷ்டையை அனுஷ்டித்துக் கைவல்யமாகி ஸத்பொருளாகுவான். ஞான ஈரவ்தர விசாரணையும், நினைப்பு மற்பபற்று நிற்றலுக்குரிய அப்பாஸங்களும், அந்பபக்தி அநுபவங்களும், இவனுக்குத் தொழுதலாகும் (ஸ்ந்மார்க்கம்=ஸத் மார்க்கம்)

இவ்வாறு கூறப்பட்ட நான்குவகையான தொழுகை (வங்களை) எல்லாம் பக்திநேறி எனப்படும்.

பக்திநெறியானது மோகஷகத்தைப் படிப்படியாகப் பெறுதலுக்கே கருணைக்கடவுளால் ஸ்ரூஷ்டிக்கப்பட்டது.

பக்திநெறிகள் சித்தத்திலுள்ள மலத்தை மெல்ல மெல்லப் போக்கி அறிவின் ப்ரகாசத்தை வருத்தி செய்யும்.

மலநீக்கல்லித்தியால் அன்பி லும் அறிவி லும் முதிர்ந்த ஆக்மா, ஸகமார்க்கத்திற் சென்றபொழுது, விருப்புவெறுப்புகளைக் கண்டித்து, விருப்புவெறுப்பால்வரும் சீதம் உஷ்ணம், ஸாபம் அலாபம், புகழ் இகழ், வறுமை செல்வம், ஜயம் அபஜயம், சுகம் துக்கம் என்ற த்வங்தவங்களை (இரட்டை இரட்டையாக வும், ஒன்றுக்கொன்று மாறுகவும் இருப்பனவற்றை, அதாவது, விரோதஸம்பந்தம் பெற்ற இருதன்மைகளை) ஸமப்படுத்தும்.

இந்த ஸமத்வ புத்தி சித்தத்தில் நின்றிலகும் வஞ்சளை பொறுமை ஸோபம் முதலிய துஷ்டகுணங்களின் சேஷ்டைகளை அடக்கும். இவை எல்லாம் அற்றுப்போன நிலையில் ஜீவ அறங்காரமற்ற ஆத்மா ஸிவமாகும்.

இந்த ஸோபானவாழ்வை அனுபவத்தில் ஆதிதொட்டு அந்தம் வரையிற் கண்ட மாணிக்கவாசக ஸ்வாமி அச்சோப்பதிகத்தில், முதற்பாடவில், கீழ்வருமாறு குறித்தார்,—

முத்திநேறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேணைப் பத்திநேறி அறிவித்துப், பழவினைகள் பாறும் வண்ணம், சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனை ஆண்ட அத்தன் எனக்கு அருளியவாறு ஆர்பெறுவார் அச்சோவே.

பாபகஷபத்திற்காகவும் (கஷபம்=அழிவு, நீக்கம்), பாமேஸ் வர பீநிக்காகவும் ஸந்த்யா வந்தனம் என்று ப்ரவஸித்திபெற்ற க்ருத்யம் வேதத்திலும் ஆசமத்திலும் இன்றியமையாத ஸாதனமென்று கூறப்பட்டது.

வேதாகமவிதிப்படி ஸந்த்யா வந்தனம் என்னும் தின க்ருத்யம் ஸந்த்யா காயத்ரி ப்ரஹ்மாணி நிம்ருஜி என்ற உத்தம ஶக்தி களுக்குத் தர்ப்பனஞ் செய்தலாகும் (திருப்தி செய்தலாகும்).

இந்த க்ருத்தியத்தின் வரிசைக் கர்மத்தில் ஆசமனம் பஸ்மதாரணம் விநாயக ப்ரார்த்தனை ப்ராணையாமம் காயத்ரீ ஜபம்

ப்ரஹ்மார்ப்பணம் தேவதாவந்தனம் அபிவாதனம் (வரங்கேட்டல்) என்ற கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

ஸந்த்யா ப்ரஹ்மாணி விம்ருஜி என்ற ஶக்திகளைக் காயத்ரி யில் ஒடுக்கி, காயத்ரி ஹ்ருதயபடனமும், காயத்ரி த்யானமும் காயத்ரி ப்ரார்த்தனையும் காயத்ரி [யைத்தனக்குள்] ஆவா ஹனமும் செய்யவேண்டும்.

ஸந்த்யா வந்தன ஸங்கல்பம் செய்யும்பொழுது, பாபக்ஷயத்திற்காகவும் பரமீஸ்வர ப்ரீதிக்காகவும் காயத்ரீ ஜபஞ் செய்யப்போகிறேன் என்று கூறுதலாலும்,—தேவதா வந்தனத் தில் ஸந்த்யாமுதலிய உத்தம ஶக்திகளும் ஸர்வ தேவர்களும் தேவிகளும் ருவிகளும் முனிவர்களும் குரவர்களும் பிதிர தேவர்களும் மாதாக்களும் ப்ருதியி அப்புத் தேய வாயு ஆகாசம் என்ற பஞ்ச பூதங்களும் பரமாத்மாவின் அம்ஶங்களே என்றுக்கி, “ஓம் நமே பகவதே பரமாத்மீன் நமஃஇ” என்று துதித்ததாலும்,—காயத்ரீ த்யானத்தில் ஸகல வர்ணங்களும் உடையவளே, மஹாதேவி, ஸரஸ்வதி, நரைதிரைமரணமற்ற வளே, ப்ரஹ்மபோகியே (ப்ரபஞ்சத்துக்குப் பரமேஸ்வரன் துணைக்காரணமே), உனக்கு நமஸ்காரம், வரத்தைத் தருபவளாகிய தாயே, வருக, எனக்கு ப்ரஹ்மத்தை அனுக்ரஹி என்ற லாலும்,—காயத்ரி ப்ரார்த்தனையில் பலமாகிறுய், ஒஜஸ் ஆகிறுய், எல்லாமாகிறுய், ஸர்வகாலமும் இருக்கின்றுய், ஸத்யம் ஆகிறுய் என்றலாலும்,—காயத்ரீ ஆவாகனத்தில், காயத்ரீயே என்னிடத்தில் வசிப்பாயாக, ஸாவித்ரியும் ஸரஸ்வதியும் சந்தஸ்களும் ருவிகளும் என்னிடத்தில் வசிப்பார்களாக, செல்வமும் பலமும் என்னிடம் நிலையாகவே நிற்கட்டும் என்று ஒதி, கூட்டினித்த இருக்ககளாலும் ஹ்ருதயத்தைத் தொட்டுத் தன ஹ்ருதயத்தில் இந்த நாகாவித் ஶக்திகளையும் ஆவா ஹனஞ் செய்தலாலும்,—அபிவாதனஞ் செய்யும்பொழுது, ஸவஸ்தி (மங்களம்) ஸரத்தை மேதை (மேலான அறிவு) புத்தி (காரண கார்ய ஸம்பந்தத்தை விசாரிக்கும் அறிவு) ஸ்ரீ (செலவம்) பலம் ஆயுள் ஆரோக்யம் என்பவற்றை எனக்குக் கொடு என்றலாலும்,—சந்த்யா வந்தனம் பராஸக்தியைத் தோழுதல் என்று சித்திக்கின்றது.

இவ்வித ஸந்த்யா வந்தனத்துக்கு அதிகாரியாகாத கல்வி மான் வேலேர்வித ஆத்மார்த்த பூஜையைத் தன்னால் இயன்ற மட்டுத் தினமும் செய்து வரவேண்டும்.

இனி, இரண்டாங்குறஞக்கும் மூன்றாங்குறஞக்கும் உள் எல் ஸம்பந்தங் கூறுதும்.

அகார காரணத்தினாலே தோன்றின வேதாகம ஸாஸ்தரங்களைக் கற்றல் கல்வி என்றும், அக்கல்வி ஆத்மாவிலுள்ள மலைக்கத்தின்பொருட்டுப் பரமீஸ்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதை என்றும், முடிப்பொருளாகிய பரமாத்மாவிற்கு அடியென்னும் அருட்சக்தி உள்ளதென்றும், அவ் அருட்சக்தியைப் பொருந்தினாலன் மானுடபபிறவி பயன்படாதென்றும் இரண்டாங்குறஞரில் விளக்கி, மூன்றாங்கில், ஸாஸ்தரங்களை அனுக்ரஹித்தகடவுள் தாமே திருமேனிகொண்டு பக்வமான ஆன்மாக்களுக்குக் குக்குரு ஸிஷ்டப் ஸம்ப்ரதாயமாக மோக்ஷிநறி போதிக்கவருவார் என்று விளக்கினார்.

ந. மலர்மிசை யேகினை பாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை ந்துவாழ் வார்.

பதச்சேதம்:—மலர்மிசை ஏகினை மாண் அடி சேர்ந்தார் நிலமிசை நீடு வாழ்வார்.

அர்த்தம்:—ஸஹஸ்ர தள கமலத்தின்கண் சென்று ஸிவசொருபியானவனது பெருமைபொருந்திப் பூர்ணாக்கள் தாம்பெற்ற அருட்பூமியில் நெடுங்காலம் வாழ்வார்கள்.

இது, யோகமார்க்கத்தால் ஸமாதியைப்பெற்ற ஜீவன்முக்குளை ஸ்ராத்தையைடு ஒருவன் வழிபட்டால் அவனுக்கும் பக்வகாலத்தில் ஜீவன்முக்கு சித்திக்கும் என்று விளக்கிற்று.

மலர் மிசை=புஷ்பத்தின் மீது; ஆயிரம் இதழ்களோடு கூடிய த்வாதஸாந்த கமலத்தின்கண்.

ஏகி=சென்று.

மாண் அடி சேர்ந்தார்=மாட்சியைப்பெற்ற திருவடிகளைச் சேர்ந்தவர்கள்.

நில மிசை=அருட்பூமியின்கண்.

நீடு வாழ்வார்—ப்ரலய காலம் வரையில் ஆனந்தசொருபி
யாய் இருப்பார்.

மானுட ஸ்தாலடீதகத்தில் ஆரூதாரம் என்று கூறப்பட்ட
மூலாதாரம் ஸ்வாதிஷ்டானம் மணிபூரகம் அனுகதம் விசுத்தி
ஆக்ஞா என்ற சக்ரங்கள், அக்னி சூரிய சந்தர மண்டலங்களில்
கரமமாக அடுக்கப்பட்டு, ஸாதாம்ண (சமுமுனை) நாடியால்
ஒடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆரூதாரங்களுக்கு அப்பால் ஸாதாம்ண நாடியின் மேற்
பாக த்வாரமாகிய பரலும் ரந்தரம் தொட்டுப் பன்னிரண்டு
அங்குலம் வரையிலுள்ள ஆனந்த ஸ்தானமாகிய த்வாதாரங்
தத்தில் ஆயிரம் இதழோடுகூடிய அதிகுங்கம் பத்மம் ஒன்று
உண்டு. இதை ஸஹஸ்ர தளம் என்றும், ஸஹஸ்ரார சக்கரம்
என்றும், சொல்லார்கள் பெரியோர்கள்.

போகலாதனையை அனுஷ்டிக்கத்தக்க ஜீவாத்மா தனது
ப்ரராணவாயுவை அபானவாயு உடன் சேர்த்து மோகஷ்பாதை
என்றும் ஸாதாம்ண நாடிவழியால் பரலும் ரந்தரத்தில்
ஏற்ற, அதனை வாதிக்கும் ஆணவ மாயா ஶக்திகள் அறும்.
அறவே, அது பரிசுத்த ஸஹஸ்ராரத்தில் சென்று ஸிவமாகும்.

ஸஹஸ்ரதன கமலத்தில் மலங்களை நகித்த ஆத்மா “ஏகி”,
அம் “மலர்” இல் வீச்திருக்கும் திருவருளைச் “சேர்ந்து”, ஒப்
பற்ற ஸிவத்தோடு ஒன்றுபடிம் என்பதற்கு ப்ரமாணம்,

ரங்காசார்ப ஸ்வாமி, ஆனந்த லஹரி, கூ:—

“மூலம் மணிபூரகத்தோடு இலிங்கம் [ஸ்வாதிஷ்டானம்]
மார்பு [அனுகதம்] முதுகளம் [விசுத்தி] விற்புருவநடு [ஆக்ஞா]
மொழிவது ஆறு.

“நாலமும் மென்புனுமும் அனற்பிழும்பும் காலும் நாதம்
உறு பெருவெரியும் மனமும் ஆக மேல் அனுகி, குளபதத்
தைப் பின்னிட்டு, அப்பால் மென்கமலத்து ஆயிரங்கதோட்டு
அருணபீடத்து ஆலவிடம்பருகிய தனமகிழ்க்கோடும் ஆனந்த
முறும் பொருளை அறியலாமே.”

திருவாசகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், எ:—

“இன்று எனக்கு அருளி இருள்கடிந்து உள்ளத்து எழு
கின்ற நூயிறேபோன்றுநின்ற நின்தன்மை நினைப்பற நினைதே

ன.....சென்று சென்று அனுவாய்த் தேயந்து தேயந்து
ஒன்றும் திருப்பெருந்துறையை சிவனே.”

“ஏகி”—“அனுகி”—“சென்று சென்று”—“அனுவாய்த் தேய
ந்து”—ஸிவத்தோடு ஒன்றுபட்டபொருள் யாதெனின், அஹங்
தை மமதை என்ற மலகார்யங்களில்லின்று விலகின ஆத்மாவாம்.

ஜீவாத்மா மலத்தில் ஆழ்த்திருப்பதால், மல ஶக்திகளாகிய
ராக தவேஷங்கள் பகவானால் அருளப்பட்ட அந்தலிகரணக்க
ளிற் சென்று ஜீவாத்மாவைப் பகங் பகை பாரமாய் அஹங்
கரித்து அலையவிடும். மல ஶக்திகளின் அதிகாரத்தை ஜயிக்க,
அவை நின்று விளையரும் மனசையாவது ப்ராண அபான வா
யுக்களையாவது ஒடுக்கவேண்டும் இந்த ஒடுக்கமுறை யோகம்
எனப்படும்.

ப்ராண அபான லய (ஒடுக்க) முறைகளை ஹடயோகம்
என்றும், மனைலய முறைகளை ராஜயோகம் என்றும், சொல்
வார்கள்.

நந்த எந்த ஆதாரத்தில் ப்ராண அபான வாயுக்கள் ஒடுங்
குகின்றனவோ அதில் மனமும் ஒடுங்குவதால், ப்ராண அபான
லயம் சித்தித்த இடத்தில் அதற்கு ஏற்றபடி மனைலயமும்
சித்திக்கும்.

ராஜயோகத்தாலாவது ஹடயோகத்தாலாவது ஸங்கல்ப
விகல்பங்களோடும் கர்த்துவ போக்த்துவ புத்தியோடும் ஸஞ்
சரிக்கும் (திரியும்) ஜீவாத்மாவை மோகஷ்பாதை என்ற ஸாதா
ம்ண நாடியில் செலுத்த, ஆதாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட
ஸஹஸ்ர தளத்தைப் பொருந்தும் என்பதுபற்றி, “மலர்மிசை
ஏகினுன்” என்றார்.

விகார நிலைகளை ஒடுக்கின ஜீவாத்மா ஸஹஸ்ராரத்தைப்
பொருந்தவே நிர்விகாரப்பட்டு அருட்சக்தியோடுகூடியப் ப்ரமா
த்மா ஆகும் என்பதுபற்றி, “மலர்மிசை ஏகினுன் மாணடி”
என்றார்.

அருள் நிறைந்த ஜீவன்முக்தன் ஆகிய ஸத்குருவினது
அன்பைப் பெற்று, அவர் சங்கிதியில் நூன நூல்களைக் கசடு
றக்கற்றும் யோகசாதனைகளைப் பயின்றும் மோகங் சுகத்தை

அடைந்து, இனிப் பிறப்பு இறப்பு அற்ற நிலையில் ப்ரலயகா ஸ்மவரையில் ஆனந்தசொருபியாக வாழுமாமென்பதுபற்றி, “மாணடிசேர்ந்தார் நீடுவாழ்வார்” என்றார்.

வாழ்வு, மெப் பொய் என இருவகைப்படும்.

இகலோகத்தில் குலம் கல்வி திடகாத்திரம் செல்வம் அதி காரம் என்பவைகளும், பரலோகத்தில் இந்தராதி போகங் களும், தோன்றி அழிவதாலும், பல பந்தங்களை உண்டுபண்ணி ஜீவாத்மாக்களுக்குத் துண்பங்களை விளைவிப்பதாலும், இவை யெல்லாம் போய் வாழ்வு ஆயின்.

சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பிறப்பு இறப்பும், அவைகட்டு குரிய பந்தங்களும், அற்ற மோக்ஷமே மேய் வாழ்வு ஆகும்.

மோக்ஷம், முக்தி, என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

துக்க நிலீர்த்திபாகிய மோக்ஷத்தைப் பெற்றவன் ஜீவன் முக்தன் எனப்படுவான். தேகமே நான் என்றும், தேகத்தைப் பற்றி வந்த அறந்தை மஹைதகள் யெய் (யதார்த்தம்) என்றும், வாழ்ந்து துக்கசொருபியாக இருக்கின்றவன் ஜீவன் பத்தன். இந்த புத்திகளை விட்டு, ஆத்மாவே நான் என்றும், தன் னில் ஏனைய ஆத்மாக்களையும், அவர்களுக்கு வரும் சுக துக்கங்களையும் தனதே என்று கண்டு அவற்றூற் சலனப்படாமல் ஶாந்தமாய் ஹிதம் செய்தும் வாழ்க்கன்றவன் ஜீவன் முக்தன்.

முக்தி ஸதேகமுக்தி விதேகமுக்தி என இருவகைப்படும்.

ஆணவ மலமாகிய நினைவுகளின் பந்தங்களில்லின்றும்—மாயா மலமாகிய நினைவுகளின் பந்தங்களில்லின்றும்—கர்ம மலத்தி னான்டாகும் கர்த்துத்வபுத்தியில்லின்றும்—கர்மபலத்தினாலு ன்டாகும் போக்த்துத்வபுத்தியில் நின்றும்—தேகத்தில் வசிக்கும்பொழுதே, ஆத்மா விடுபட்டிருப்பது ஸதேகமுக்தியாகும்.

இவ்வாறு சிவாதாழுதி பெற்ற நாள்தொட்டுத் தேகம் நாயிக் கும் நாள்வரையிலும் எத்தொழிலிற் ப்ரவேசித்தாலும் பூர்ண அறிவோடும் அன்போடும் நிற்பவன் ஜீவன்முக்தன். இந்த நிலையே ஸதேக முக்தி.

ப்ரார்ப்த கர்மம் ஒழிந்தவுடன், ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம தேகங்கள் நமுவ, ஜீவன்முக்தன் விதேகமுத்தி என்ற நிலையை அடைவான். ஸ்தூல தேகத்தையும் ஸுக்ஷ்ம தேகத்தையும் விட்டுப்

பரிசுத்த பரமாத்மசொருபமாய்நிற்கும் நிலையே விதேகமுக்தி.

விதேகமுக்தியைப் பர முக்தி என்றும் ஸாயுஜ்ய பதவி என்றும் கூறும் வித்வான்கள், ஸதேகமுக்தியைப் பதமுக்தி என்பார்கள்.

பதமுக்தி ஸுலோகத்தில் வசிக்கின்ற தேகத்துக்குரிய தன்று. கைலாசம் ஸ்வருண்டம் முதலிய மேல்ஸுலோகங்களுக்கு உரிய அற்புத தேகங்களைப்பற்றியே நிற்கும்.

எனவே, பதமுக்தி மேல்ஸுலோகங்களில் அனுபவிக்கப்பட்ட வித்யானந்தங்களைக் குறிக்கும். பரமுக்தி போகங்களுக்கும் வித்யங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட போனந்த சுகத்தைக் குறிக்கும்.

இனி, முன்றாங் குறனுக்கும் நான்காம் குறனுக்கும் ஸம் பந்தங் கூறுதும்.

பக்ளான் நினைக்கத்தக்க ஸகள சொருபமாயும் நினைவுக்கு எட்டாத நிவ்கள் சொருபமாயும் இருப்பதால், அவரை நிவ்கள் மாய் (குணம் குறி அற்ற வஸ்துவாய்) தர்ஸித்தலுக்கு ஞானாசிரி யனுடைய ஸஹராயம் அவசியமென்றும், நிவ்கள் தர்ஸானை பெற்றுல் சுத்தபூர்ணவஸ்துவாய் ப்ரலயகாலம்வரையில் வாழுமாமென்றும், முன்றாங் குறளில் விளக்கி, மேல்வரும் நான்காம் குற வில் ஞானகுருவின் ஸக்ஷணம் வேண்டுதல் வேண்டாமை என்றும், அவரை ஸ்ரத்தையுடன் வழிபட்டவரின் பேறு துண்பம் இல்லாமை என்றும், கூறினார்.

ச. வேண்டுதல்வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்கியாண்டும் இடும்பையில்.

பதச்சேதம்:—வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடும்பை இல.

அர்த்தம்:—விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத சத்குருவின் அருளாப் பொருந்தினவர்களுக்கு எவ்விடத்திலும் ஜனன மரண துண்பங்கள் இல்லை.

வேண்டுதல் வேண்டாமை=விருப்பு வெறுப்பு. இது எனக்கு வேண்டும், இது எனக்கு வேண்டாம், என்ற பேதநிலை.

ஆசையால் மனம் சலனப்படாத காலத்தில், ஆசை ஆத்மா வுடன்கூடி இரண்டறக்கலந்து ஸாமான்யமாக இருப்பதால், அவ்வாத்மாவுக்கு அதுதோற்றுது. அதாவது, ஆசை ஸமமாக நிற்கின்ற காலத்தில் அறிவுக்குத்தோற்றுது.

ஆசை ஒருபொருளைக் கவரும் பொருட்டு மனவில் ஏறுகின்ற சமயத்திலும், ஏறிந்திரும் காலத்திலும், ஆத்மா வுக்கு ஒரு வேளை விருப்பாகவும், வேறொரு வேளை வெறுப்பாகவும் தோற்றும்.

காற்றால் அலைப்புண்ட கடலில் மேடு பள்ளங்கள் தோன்றுவது போல, ஆசையால் எவப்பட்ட மனவில் விருப்பு வெறுப்புகள் தோற்றும்.

ஆசை ஸமகிலையினின்று மனவிற் பொங்கி எழுதல் விருப்பு எனவும், ஸமகிலையில்நின்று வற்றிக்குறைதல் வெறுப்பு எனவும் அறிக. இவையே வேண்டுதல் வேண்டாமையாம்.

இது எனக்கு வேண்டும் என்ற நிலை விருப்புதல், விருப்பு.

இது எனக்குவேண்டாம் என்ற நிலை வெறுத்தல், வெறுப்பு.

ஆசையின் ஒருக்குறியை விருப்பானது மோஹம், மதம், ராசம், விஷாதம், தாபம், ஶோஷம், வைசித்ரியம் என எழுவகைப்படும்.

மோஹம் மன பொன் பெண் என்ற விஷயங்களிலே விதி விலக்கு விசாரியாமல் செல்லும் மயக்கம்.

மதம் என்றது ஆசையால் எவப்பட்ட மனம் விஷயங்களிலே அழுந்தி அஹங்கரித்தல்.

ராகம் அழுந்தின விஷயங்களில் மேன்மேலும் ஆசை பெருகுதல்.

விஷாதம் ஆசைப்பட்ட விஷயங்கள் கிட்டாதபொழுது ஈக்கியற்றுச் சோர்வுபெறுதல்.

தாபம் ஆசைபெருக்கத் தமித்தல்.

ஶோஷம் பொருளை இழுந்த ஸமயத்தில் உண்டாகும் எனவு.

வைசித்ரியம் இச்சித்தபொருளைப் பெற்றதின்மேல் விளையும் கூரிப்பும் அதிசயமுமாம்.

ஆசையின் மற்றொரு கூறுகிய வெறுப்பின் பெருக்கு அருவருப்பு, பொறுமை, பகை (விரோதம்), ஈயாமை என விரியும்.

விருப்பு வெறுப்புக்களால் பந்தித்துச், சுருக்கப்பட்டுத், தன்னைத் தான் அறியுந்தன்மையை இழுந்த அறிவு சிற்றல்லு என்றும், சிற்றல்லுவாளி என்றும், கிஞ்சிஜ்ஜுன் (கிஞ்சித்=சொல்ப, ஞுன்=அறிவாளி) என்றும் கூறப்படும்.

விருப்பு வெறுப்பு அற்று, அண்டாண்டகோடிகள் தோறும் நின்று, தனது பஞ்ச க்ருத்தியங்களாகிய ஸ்ரஷ்டி ஸ்திதி ஸம் ஹரா திரோபவ அனுகரஹ முறைகளைப் பகவான் நடத்திவருகிறதுபோல, அவர்மயமான ஞானவானும் எத்தொழிலிற் பிரவேசித்தாலும் விருப்பு வெறுப்பற்றுச் சித்தசுத்தியோடும் ஸமத்வபுத்தியோடும் பரோபகார நினைவோடும் நடப்பன்.

விருப்பு வெறுப்பற்றுச் செய்யும் தொழில்களை நிஷ்காம்யகர்மம் எனப் பெரியோர் கூறுவர்.

இதற்கு வேறுபாடான காம்ய கர்மம் இகலோகபரலோக இன்பங்களில் இச்சைவைத்துச் செய்யப்படுக் கர்மமாம்.

யாண்மே=எந்தத் தேசத்திலும்.

இடும்பை=துன்பம். அஹங்கர மமதை என்னும் செருக்கால் வரும் பிறவித் துன்பங்கள்.

பிறவித் துன்பங்கள் (க) உத்பத்தியில் கர்ப்பப்பையில் உறுத்தப்பட்டும், ப்ரஸவகாலத்தில் நெருக்குண்டும் பிறத்த அம்; (உ) ஸ்திதிகாலத்தில் அருந்தல் போருந்தலாலும், இவற்றிற்கு ஹேதுவாகிய த்ரவியம் தேடுதலாலும், அதனைப் பாதுகாத்தலாலும், நோய் மூப்பு முதலியவற்றாலும் வரும் துயரமும்; (ஈ) அந்தயத்தில் ஆலையிலிட்ட கரும்பு நெருக்குண்டல் போல, மரணகாலத்தில் நாடி நரம்புகள் தோறும் பரந்திருக்கும் ஜீவனைப் பிரித்தெடுக்கும் அவசரத்தில் தோன்றும் துன்பமும்; (ச) மரணத்துக்கு அப்பால்வரும் நரகவேதனைகளுமாம்.

உத்பத்தி ஸ்திதி லயம் என்ற அவஸ்தைகளையடையபிறவியின்கண் மின்போலத்தோன்றி மாறி அழியும் சிற்றின்பம் எல்லாம் துன்பமே ஆனலும், அத்துன்பத்தை ஆணவ இருளாகிய

ஆசையைப்பற்றிக் கூத்தாட்டுவிக்கும் பகவானது திரோதான ஶக்தி சுகம்போலக்காட்டும். இந்த இருள் ஸிங்கினேர்க்குச் சிற்றின்பம் துன்பமென்றே விளங்கும்.

சத்குருவின் க்ருபைபெற்ற பக்குவி பிறவித்துன்பங்களில், நின்றும் சிற்றின்பமோகங்களில் நின்றும் விலகிப் பேரின்பசுகத் தை அடைவான் என்பதுபற்றி, “அடிசேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இமேபை இல” என்றார்.

இனி, மேல்வருங்குறளில் வேண்டுதல் வேண்டாமை என்ற விகல்பங்கிலை மூல இருளாகிய ஆணவமலத்தின் பேதங்கள் என்றும், நல்வினை தீவினைகள் ஆணவமலத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் என்றும், இவற்றால் வரும் ஸம்ஹார துக்கங்களை நீக் கும்பொருட்டு சுஸ்வரார்ப்பண கர்மம் அவஸ்யமென்றும், விளக்கினார்.

கு. இருள்சேரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன் பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

அங்வயம்:—இறைவன் பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு, இருள் சேர் இருவினையுஞ் சேரா.

அர்த்தம்:—பரமேஸ்வரனது மோகங்கிலை என்னும் பொருளாப்பற்றி நிற்கும் சுஸ்வரார்ப்பண சிந்தனையை அனுஷ்டிக்கின்றவர்களிடம், ஆணவ இருளாப்பற்றி நிற்கும் நல்வினை தீவினைப் பயன்கள் வந்து பொருந்தார்.

போருள் என்ற பதம் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் குறிக்குமாயினும், முதல் மூன்றும் அநித்யமாதவின், ஈண்டு மோகங்ம் என்றே அறிய வேண்டியது.

இறைவன் போருள்=பரமேஸ்வரனது மோகங்கிலை.

(இறைவன்) புகழ் புரிந்தோர் மாட்டு=பகவத் பீதிசெய் வோர்க்கு; சுஸ்வரார்ப்பண சிந்தை பெற்றேர்க்கு.

யான் எனது என்ற அகந்தை மம்மைதையை மிகவும் விட்டும், புண்யகர்மங்களின் பலன்களை விரும்பாமலும், எனக்கு வகுத்த கர்மங்கள் யாவும் பரமேஸ்வரனது பஞ்ச க்ருத்யங்களுக்கு

குட்பட்ட கர்மங்கள் என்றும், இவற்றைச் செய்யும் கர்மேந்த ரியங்கள் யாவும் அவருடையதே என்றும் இருப்பது பகவத் பீதி எனப்படும். இதுவே ஈச்வரார்ப்பண கர்மம் (சுஸ்வரானுக்கு அர்ப்பித்த கர்மம்.) இதற்குப் பர்யாயாமம் ஸ்வகாம்ய கர்மம்.

இருவனைப்பற்றி மற்றொருவன் மதிப்பாகச் சிந்தத்தலையும் பேசுதலையும் புகழ் என்பர். இவ்வித சித்தமும் வாக்கும் பீதி தையப்பற்றி நிற்பதால், இறைவன் புகழ் பகவத் பீதி எனப் பொருள்படும்.

இருள் என்றது அறிவை மயக்கியும் மறைத்தும் நிற்கின்ற ஆணவம். இது துடின தூக்கக் கோலங்களை உண்டுபண்ணி அறிவின் தெளிவைக் கொடுப்பதால், விழம் என்றும், மலம் என்றும் பெயர் பெற்றது இதற்கு வேறு நாமங்கள் அவா, அடங்காமை, மறப்பு, முடம், மடமை, அறியாமை, அஜ்ஞானம், தமஸ், அவித்யா (அவித்தை).

ஓடுக்கத்தல் அனுரூபமாய் (அதிதுட்பமாய்), நின்ற ஆணவம் மனசில் ஏறி அறிவிற் தோன்றும்பொழுது, நான் என்ற ஜீவ அஹங்காரம் தோன்றும். தேகமே நான் (“அஹம்”) என்ற ஜீவிக்கின்ற தேகவான் அஹங்கரிக்கும் வேலையில், தேகத்தைப்பற்றியே நினைவுகளையும் செயல்களையும் விரித்து, அநித்ய காரியங்களைத் தேடித், துன்பத்தை அடைவான்.

இந்த ஆணவ அஹங்காரம் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் விவசயங்களைப்பற்றி மமகாரமாய் விரியும்.

மீவும் மமகாரம் அஹங்காரத்தில் ஒடுங்கி, அஹங்காரம் ஆணவமலத்தில் ஒடுங்கும்.

இதுவே ஆணவ இருளின் தோற்ற ஒடுக்க முறையாகும். தோன்றி, ஒடுங்குங் காலமத்தியில் ஆணவம் விவசயங்களைப் பற்றி விருப்பாகவும் வெறுப்பாகவும் பேதப்படும், அலைந்து தவிக்கும், விருப்பு வெறுப்பாகும், வெறுப்பு விருப்பாகும், பிண்ணர்த் தூக்கும், தூங்கி எழுந்து மூன்போல மனசிலும் புத்தியிலும் சித்தத்திலும் ஐம்பொறிகளிலும் மற்றும் கரணங்களிலும் திரிந்து ஆத்மாவை வணத்தக்கும்.

இந்தத் துடின தூக்கக்கோலங்கள் எல்லாம் இருளின்

காரியங்கள்.

இவற்றிற்குக் காரணமாகிய இருள் ஓவாத்மாவோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்பதால், பத்ததசையில் (நான் எனது என்ற பந்தங்களோடு திரியும் நாளில்) அதைப் பிரித்தறிவது அசாத்தியம். முக்திதசையில் சூர்யனைப் போலப் ப்ரகாசிக்கும் அறிவின்முன் நில்லாது. எனவே, காரண இருளை அறியக்கூடாதாயினும், அதன் கார்யங்களாகிய விருப்பு வெறுப்பையும் அலுங்கத மமதையும் அறியலாம்.

இருள் சேர் இருள்ளினை என்றது ஆணவமலத்தோடு கூடியிருக்கின்ற நல்வினை தீவினையாகிய கர்மமலம்.

கர்மமலம்=செயலைச் செய்விக்கும் தீயவஸ்து. இந்தக் கர்மமலத்தை கேரே அறியக்கூடாது. அதன் கார்யமாகிய நல்வினை தீவினை கனால் அறியலாம்.

வினை என்றது செயல்.

நல்வினை (புண்ய கர்மம்) என்றது உயிர்க்கு உறுதியென விதித்தவற்றைச் செய்ததும், விலக்கியவற்றைச் செய்யாமையுமாம்.

தீவினை (பாப கர்மம்) என்றது விதித்தவற்றைச் செய்யாமையும், விலக்கியவற்றைச் செய்ததுமாம்.

தீவினைகள் கர்மமலத்தின் காரியம் என்பதற்கு ஆகேஷபம் இல்லை. ஆனால் நல்வினைகளைக் கர்மமலத்தின்காரியம் என்ன எயோவெனில், இக்லோக பராலோக அற்றின்பங்களில் இச்சைவைத்துச் செய்யப்பட்ட காம்ய கர்மங்கள் ஆத்மாவுக்குப் பிறவித்துன்பங்களை இயற்றுவதால், அவ்வெயல்லாம் மலைம் பந்தம் பெற்றவையென்று அறியவேண்டும்.

நிவாசம்ய கர்மங்கள் பரபேச்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டதால், அவற்றினின்று துன்பங்கள் உண்டாகா. ஆதல்ல, அக்கர்மங்களைச் செய்வோன் மலைம்பந்தியல்லன் என்று அறிசு.

கர்மமலமானது மனம் வாக்குக் காயம் என்ற த்ரிக்ரணங்களால் கர்மங்களை வெளிப்படுத்தும்.

மனம் என்றது நினைக்கும் கருவி. கண்டஸ்தானத்தில்

நின்று தேகம் எங்கும் பரவி மூனையைப் பற்றி நினைவுகளை உண்டுபடுத்தும்.

வாக்கு என்ற கர்மேந்திரியம் நாபியில்நின்று வாய்வரைக் கும் சஞ்சித்து நினைவுகளுக்கு ஏற்றபடி சொற்களை ப்ரவாகிக்கும்.

காயம் என்றது பாணி பாதம் பாயிரு உபஸ்தம் என்னும் மற்றைய கர்மேந்திரியங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய ஸ்தாலக்கை கால் குதம் குய்யமாகும்.

மனம் வாக்குக் காயங்களால் இப்பிறவியில் செய்யப்பட்ட நல்வினை தீவினைகள் புதுவினைகள் எனப்படும். இவை வித்துப்போல் நின்று வரப்போகிற பிறவியொன்றில் பலனைத் தருவதால் ஆகாம்ய கர்மம் எனப் பெயர்பெற்றன. (ஆகாம் ய=வரப்போகிற)

முற்பிறவிகளிற் செய்தவினைகளைப் பழவினைகள் என்பார்கள். பழவினைப் பலன்கள் புசிப்புக்கு வராத்வரையில் அத்வாக்கள் ஆகிய தொனி ரூப ஆகாஸத்திலும் புவனங்களிலும் ஸ்தால தேகங்களுக்குக் காரணமான சூக்ஷ்ம தத்வங்களிலும் அனுக்ரஹங்கள் அம்ஶங்களாகிய நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளிலும் அளவிற்று கட்டப்பட்டிருப்பதால், சஞ்சித்தகர்மம் எனப்படும். (சஞ்சித=குவிக்கப்பட்ட)

சஞ்சித கர்மத்தில்நின்று பக்வப்பட்டு ஓர் பிறவிக்கு ஆரம்பமாய் வந்தபலனையும், அப்பிறவியில் புசிப்புக்குப் பேறு இழவு, இன்பம் பினி, மூப்பு சாக்காடு என்று வந்த அறுவகைப் பலன்களையும் ப்ராரப்த கர்மம் என்று சொல்லவார்கள். (ப்ராரப்த=ஆரம்பமாகின்ற)

முற்பிறவிகளில் ஒன்றில் செய்த கர்மங்கள் இப்பிறவியையும் இப்பிறவிக்குரிப் சுக துக்க போகங்களையும் விளைவிக்கும்.

வித்தினிடத்தில் விருக்ஷம் உண்டாகி மீளவும் விருக்ஷத்தில் வித்து உண்டாவது போலவும், முட்டையிற் பறவை உண்டாகி மீளவும் பறவையில் முட்டை உண்டாவது போலவும், உடவில் நின்று செயலும் (தேகத்தில்நின்ற கர்மமும்) செயலில் நின்று உடலும் அநாதியே காரண கார்யத் தொடர்ச்சி

யாம் வரும்.

அறுவகைப் பலன்கள் ஆகியபேறு இழவு, இன்பம் பினி, மூப்புச் சாக்காடு என்பவற்றைக் கடவுள் கற்பித்தலுக்கும் ஆத்மாக்களோடு கூட்டி வைத்தலுக்கும் நியாயம் ஆத்மாக்களை வாதிக்கும் ஆணவ கர்ம மாபா மலங்களைக் கழிப்பதற்கே.

பேறு என்றது பொருட்சார்பு உயிர்ச்சார்பு ஆகிய இரண் டையும் பெறுதல்.

இழவு என்றது இவற்றை இழுத்தல்.

இன்பம் என்றது ஆசை நிறைவேற்றுத்தின்கண் தோன் றம் மனோ ரம்யம், சகம்.

பினி என்றது நோய்.

மூப்பு என்றது ஆயுள்.

சாக்காடு என்றது மரணம். சாக்காடு (காடு தொழிற் பெயர் விகுதி)=சாதல்.

இந்த அறுவகைப் பலன்களும் ஜடப்பொருள் (பிரஜனா இல்லாத கார்யங்கள்) ஆதலால் இவை கர்மம் செய்தவினைத் தேடிப் பிடிக்க மாட்டா. கர்மியும், இழவு பினி மூப்பு சாக்காடை விரும்பான். பேறையும் இன்பத்தையும் விரும்பினாலும் இவற்றைத் தானே அடையும் சக்தியற்றவன். இவனுக்கு இவை சம்பவிக்கும்பொழுது அந்தந்த சமயத்திற்குண் புதிதாக உண்டானவை என்றும் கொள்ளக்கூடாது.

முன் ஜன்மங்களிற் செய்து கட்டப்பட்ட சஞ்சித கர்மத் துள் பக்வமான பராரப்த பலன்களைப் பரமேஸ்வரனே கர்ம யுடன் கூட்டிவைப்பார்.

ஜீவாத்மா தன் சூக்ஷ்ம சீரத்தோடு மாதானின் கர்ப்பா சமபத்தில் அனுவாகிச் சென்று தங்கி வளரும் பொழுது, அவனுக்குப் பக்வமான பராரப்த பலன்கள் பகவானது ஆஜ்ஞா யால் அமையும். மேலும், விதித்த காலங்களில் இந்த ஆறு அனுபவங்களும் முற்கூறிய ஆசாஸம், புவனங்கள், சூக்ஷ்ம தத்வங்கள், பஞ்சகலைகள் என்ற அத்வாக்களால் இவனை வந்து பொருந்தும். இதுவே இருவிணைச் சேர்க்கை.

இருள்பற்றிய அவித்யா மார்க்கம் என்றதில் ஜீவாத்மா நின்றுல், பாபங்களைச் செய்து நரகவேதனைகளை அனுபவிக்

குர்.

இருஞும் ஒளியும் உள்ளதும், வேதாகமங்களிற் கூறிய உபாஸ்காகாண்டம் உள்ளதுமாகிய வித்யா மார்க்கம் என்றதில் நின்ற விதித்த புண்யங்களை விருப்புடன் செய்தால், ஸ்வர்க்காதி சிற்றின்பங்களை அனுபவிக்கும்.

இஷ்ட காம்பார்த்தமாகக் கர்மங்களைச் செய்தும். தேவதைகளை உபாசித்தும் பெற்ற சிற்றின்பப் போகம் யாவும் அந்திய சுகம். மேலும் புனர்ஜனமத்தையும் கொடுக்கும்.

அவித்யாமார்க்கமும் வித்யாமார்க்கமும் ஐனன மரண வேதனைகளையும், அவற்றாடு தோன்றி அழியும் சிற்றின்பம் என்ற துக்கங்களையும் பற்றிநிற்பதால் ப்ரவீர்த்திமார்க்கம் எனப் படும். எனவே, ப்ரவீர்த்தி மார்க்கம் துக்க ப்ரவீர்த்தி மார்க்கம் என்று அறிக.

வேதாகமங்களில் கர்மோபாஸநா காண்டங்களின் பின் போதிக்கப்பட்ட ஒளிருபமாகிய தத்வஞானத்தை அனுசரிப்ப வர்கள் சம்சார துக்கங்களில்லின்று விடுபடுவதால், அவ்வழி நிலிர்த்தி மார்க்கம் என்றும், மோக்ஷ மார்க்கம் அல்லது முத்திநேறி என்றும் சொல்லப்படும். இதுவே இருவிணைசேரா மார்க்கம்—இறைவன் போருள் சேர் மார்க்கம்.

சுங்வரார்ப்பண கர்மம் முத்திக்கு அவர்யமாயிருப்பதாலும், சகல கர்மங்களிலும் ஸ்ரேஷ்டமாயிருப்பதாலும், க்ருதக்குறுத்யம் எனப்படும்.

இந்தக் கிருதக்குறுத்யத்தின் பெருமையை இக்குறளில் விளக்கி, மேல்வருங்குறளால் ஐம்பொறியடக்கமும் பொய்யறிவு நீக்கமும் நிலிர்த்தி மார்க்கத்திற்கு இன்றியமையாதன என்று விளக்குகின்றார்.

கு. பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீரொழுக்க நெறிநின்றூர் நடவொழுவார்.

பதச்சேகம் : பொறி வாயில் ஐந்து [புலன்களை] அவித்தான் பொய் தீர ஒழுக்கம் நெறி நின்றார் நீடு வாழ்வார்.

அர்த்தம் : தத்தம் பொறிகளின் வாசல்களில் ஐந்து

புலன்களை மறுத்தும், பொய்யொழுக்கங்களை நீக்கியும், வாழுகின்ற ஞான குருவின் உபதேசக் கிரமத்தில் நின்றவர்கள் மோக்ஷத்தைப் பெற்று நெடுநாள் சகசொருபியாய் இருப்பார்கள்.

போறி என்று மெப் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற சூச்சமருபக் கருவிகளை.

தத்தம் விஷயங்களாகிய ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஒசை என்றும் புலன்களைப் பொறிகள் ஸ்தால தேகத்தில் நின்ற பஹிர் (வெளி) முகமாய் அறிவதால், புறக்கரணங்கள் என்றும், பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் என்றும் கூறப்படும்.

புத்திக்குச் சலஹாயமாயிருஞ்து பஞ்ச விஷயங்களை (புலன்களை) அறிவதால், இவை புத்தியிந்த்ரியங்கள் என்றும், ஞானேந்த்ரியங்கள் என்றும், கூறப்படும்.

மேய் என்ற பொறி (ஞானேந்த்ரியம்), ஸ்தால தேகம் எங்கும் பரந்துநின்று, ஊறு (ஸ்பர்ஶம்) என்ற புலனை அறியும்.

வாய் என்ற பொறி, நா அண்ணம் இதழ் உட்கண்ணம், என்ற ஸ்தால பாகங்களிற் பரந்துநின்று, சுவை (ரஸம்) என்ற புலனை அறியும்.

கண் என்ற பொறி, ஸ்தாலக் கண்கள் வாயிலாக ரூபம் என்ற புலனை அறியும்.

முக்கு என்ற பொறி, ஸ்தால நாசித்துவார ப்ரதேசங்களில் நின்று ப்ராணவாயுவின் ஸஹாயத்தினால், நாற்றம் (கந்தம்) என்ற புலனை அறியும்.

சேவி என்ற பொறி, ஸ்தாலச் செவிகள் இருக்கும் தசையால் இயற்றப்பட்ட யந்தரங்களிலிருந்து, ஒசை (சப்தம்) என்ற புலனை அறியும்

ஓருபொறி தன் புலனையன்றி மந்தெரு புலனை அறிய பாட்டாது.

ஆனால், மனம் என்ற அந்தஃகரணத்துக்கு புறக்கரணங்களாகிய ஜபபொறிகள் அறிந்த பொருள்கள் யாவற் றையும் பற்றிப் பிடிக்கவும், மேன்மேலும் பாவனை செய்யவும், ஈக்கியுண்டு. மனம் பற்றினதை புத்தி விசாரிக்கும்.

மனசுக்கு பொறிகள் வாசல்களாய், அல்லது வழிகளாய், இருப்பதால் போறிவாயில் என்றார்.

எனவே, ஐவுகைப் புலன்களைத் தத்தம் பொறிகள் மனகடன் கூடிப் பற்றுமல் இருப்பதே ஜந்து அவித்தல் (ஐம்புலங்களை அவித்தல்), ஜம்போறி அடக்கம் எனப்படும்.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், ஜம்பொறி அடக்கம் என்னும் அப்யாஸத்தைத் தமம் என்றும், பாஹ்யேந்த்ரிய நிக்ரஹம் என்றும், மனம்பற்றுதிருத்தல் என்ற பழக்கத்தை ஶமம் என்றும், மனே நிக்ரஹம் என்றும், சொல்வார்கள்.

ஐம்பொறிகள், தத்தம் விஷயங்களைத் தீடி எக்காலமும் திரிவதால், ஜம்புல வேடர் என்று ஞான ஶாஸ்தரங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஐம்புல அவிப்பிற்கு உற்றுலை போய்தீர் ஒழுக்கம்.

போய்யோழுக்கம் ஆவது மித்யாசாரம் (பொய்ச்சித்தை, அசத்பொருள்; ஆசாரம்=நடை.)

பொய் ஒழுக்கத்தின் ப்ரதான கொள்கை (மதம்) தோன்றி யழியும் தேகத்தை நான் என்று இருத்தல்.

இந்தத் தேவான் மன பெர்ன் பெண் முதலிய அழியும் பொருள்களைப் பரம்பொருள் என்று எண்ணி, இவற்றைப் பெறுவதற்கு அநேக ப்ரயத்கங்கள் செய்து, இவ்வாழ்க்கைக்குரிய சிற்றின்ப சுகங்களைவிட மேலான சுகங்கள் இல்லை யென்று கருதி, மோசம்போவான். வேறொருவித தேவான் கடன்காரர் பயத்தால், அல்லது சத்ருமித்ர கோபத்தால், அல்லது பொருள் கீர்த்தி முதலியவற்றை இழுந்த துக்கத்தால், அல்லது நோய்களால் வாதிக்கப்பட்டுத் தோன்றின காயக்லேசத்தால், இவ்வாழ்க்கையை விட்டுப் போலித் துறவி ஆவான்.

துறவ பூண்டபிற்கு, இவன் சிவபோகஞ் செய்வதுபோல வாக்கையும் காயத்தையும் அடக்கி ஒரு பக்கத்திலிருக்கும் பொழுது, முன் நடந்த கார்யங்களையும், நிகழ்காலத்தில் தான்படும் அவதிகளையும், எதிர்காலத்தில் தான் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதையும் மனோராஜ்யத் செய்து தூண் பப்படுவான். இப்படிப்பட்ட போலித் துறவியை பகவான்

பகவத்கிதை, 3. 6. இல், கீழ்வருமாறு மித்யாசார ஸங்யாஸி என்று கண்டித்தார்:—

“எவன் கர்மேந்த்ரியங்களை ஒடுக்கி, மனசால் இந்த்ரியார்த்தங்களை நினைக்கின்றனாலே, அந்தவிழுட புத்தியுள்ள வன் மித்யாசாரன் என்று கூறப்படுகின்றன்.”

இதற்கு அடுத்த மந்தரத்தில் இவனிலும் வேறொன ஶதாசார ஸங்யாஸி என்பவனைக் கீழ்வருமாறு கூறினார்:—

“அர்ஜாந, மனசால் இந்த்ரியங்களை ஒடுக்கிக், கர்மயோகம் என்ற நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானத்தைக் கர்மேந்த்ரியங்களால் எவன் சங்கமற்றுத் தொடங்கிச் சாதிக்கின்றனாலே, அவன் இவனிலும் வேறு.”

சதாசாரம் என்ற நிலையைப் போய்தீர் ஒழுக்கம் என்றார். அதாவது, பொய்ப்பொருட் பற்றுக்களை அறுத்து, மெய்ப் பொருளாகிய பரமாத்மாவை த்ரிகரணங்களாலும் வழுவாது வழிபடுதலாம்.

பொய்தீர்க்கும் அதுஷ்டானங்கள் கேட்டல் (ஸ்ரவணம்,) சிந்தித்தல் (மனனம்,) தெளிதல் (நிதித்யாஸநம்,) ஸமாதி கூடுல் என நால்வகைப்படும்.

கேட்டல் ஆவது முற்பிறவிகளிற் செய்த நற்கர்மங்களால் ஈஸ்வரார்ப்பன புத்தி ப்ரபலமானவர்கள் ஞான குருவைப் பெற்று அவரது பல யுக்திகளால் போதிக்கப்பட்ட பதி பசபாச ஸக்ஷணங்களை ஸ்ரவணஞ் செய்தல்.

ஸ்ரவணஞ் செய்த உண்மைகளை மீட்டும் மீட்டும் மனவில் உறுதிப்படுத்துதல் சிந்தித்தல், அல்லது மனனஞ் செய்தல், எனப்படும்.

சிந்தித்த பாடங்களிற் தோன்றும் ஸம்ஶய விபரிதங்கள் அற்று நிஃசய புத்தியோடு நிற்றல் தேளிதல் எனப்படும்.

ஸமாதி கூடல் என்றது ஆதி என்ற மனசை ஸம்பப்படுத்தி நினைப்பு மறப்பற்றுத் தன்னாந் தனியாய் நிற்றல்.

ஐம்பொறி அடக்கத்தாலும் பொய்தீர்க்கும் நெறிகளாலும் மோக்ஷம் பெற்ற ஞான குருவின் உபதேசக் கிரமத்தில் நின்ற சீடன் அந்தச் சம்பத்தைத் தானும் அடைவான் என்று

ஆரூங்குறவில் போதித்து, மேல்வருங் குழவில் மோக்ஷத் துக்கு ஸக்ஷணம் துக்க நிவிர்த்தி என்றார்.

எ. தனக்குவமை யில்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்க மனக்கவலை மாற்ற வரிது. [கல்லான்

பதச்சேதம் : தனக்கு உவமை இல்லான் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் மனம் கவலை மாற்றல் அரிது.

அர்த்தம் : தனக்கு ஒப்பற்ற ஞான ஸ்வரூபியின் பாதார விந்தத்தைப் பொருந்தினவர்களைவிட ஏனையோர்க்குப் பல ஆசைகளால் வந்து ஏறும் கவலைகளை நீக்குதல் அசாதயம்.

கவலை என்பது இது சரிவருமோ சரிவராதோ என்னும் ஆத்திரம்.

சக கார்யங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்பொழுது உள்ள சுகம் போகுமோ இல்லாதசுகம் வருமோ என்றும், அசுக கார்யங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்பொழுது உள்ள அசுகம் போகுமோ வேறு அசுகம் வருமோ என்றும், இவ்வித இன்ப துன் பங்களை எவ்வழிகளால் பெறலாம் நீக்கலாம் என்றும், யோசித் துச் சலனப்படும் மனம் கவலையுற்ற மனம் ஆம் இது பதறிக்கொண்டே இருக்கும்.

பஞ்சக்க்ருத்யங்களை நடத்திவரும் பரமீஸ்வரனே ஒவ்வொருவனுக்கும், அவனவன் கர்மத்துக்கு ஏற்றபடி, தநுகரண புவன போகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்றும், அவை பிரியவேண்டிய காலத்திற் பிரித்து வைப்பார் என்றும், மீளவும் முக்கி பெறும்வரையில் கூட்டியும் பிரித்தும், அப்பாலும் கருணையோடு உதவுவார் என்றும், நிச்சயித்த விலேகிகளுக்கு மனக்கவலை இராது.

ஏங்கள் அருமைத் தாயாகிய, ஒள்வை ஸ்வழியில்,—

“வருந்தியமைத்தாலும் வாராத வாரா பொருந்துவன போமினென்றாற் போகா—விருந்தீதங்கி நெஞ்சம் புண்ணைக் கெடுந்தூரம் தாம் நினைந்து துஞ்சவுதே மாந்தர் தொழில்”—

என்று உபதேசித்தார்.

மேலும், ஒளவையார் ஓர் அவசரத்தில் தமது தாயாருக்கு அருளிய பாடல்,—

“இட்டமுடன் என்தலையில் இன்னபடி பென்று எழுதி விட்ட சிவலும் செத்துவிட்டானே—முட்டமுட்ட பஞ்சமேயானாலும் பாரமவனுக்கு அன்னைய நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ,” என்பதும், எங்கள் ஈாஸ்தர் கர்த்தாவாகிய திருவள்ளுவரும், தமது தாயாருக்கு,—

“எவ்வுயிருங்காக்க ஒரு ச்சலூண்டோ இல்லையோ, அவ்வுயிரில் நான் ஒருவன் அல்லவோ—வவ்வி, அருகுவது கொண்டிங்கு அல்லதுவதேன் அன்னே, வருகுவது தானேவரும்,” என்று சொன்னார் என்பதும் ஜிதிகம்.

சிற்றறிவுகள் பலவானாலும் சிர்க்குணங்கிறவாகிய பேரறிவு ஒன்றே என்பதுபற்றியும், எவன் சிற்றறிவைப் பேரறிவாக கிணுகே அவனுக்கு உவமையில்லை என்பதுபற்றியும், தனக் குவமையில்லாதான் என்றார்.

எழுவது குறளில் மோகங்கம் துக்க நிவிர்த்தி என்றும், இது நூனகுருவை அண்டியே பெறத்தக்கது என்றும், விளக்கி, எட்டாவது குறளில் இல்லறம் துறவறம் என்ற சமுத்ரங்களை மயக்கமின்றித் தான்வெதற்கும் அவரது அதுக்ரஹம் அவசியம் என்றும் உபதேசித்தார்.

அ. அறவாழி யந்தனை தாள் சேர்ந்தார்க்கல் பிறவாழி நீந்த வரிது. [லால்

பதச்சேதம்: அறம் ஆழி அந்தனை தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் பிற ஆழி நீந்தல் அரிது.

அர்த்தம்: சமுத்ரம் போன்ற செந்தன்மை சொருபியாகிய நூனவானது அனுகரவுத்தைப் பொருந்தினார்க் கல்லது, அத்தன்மை பொருந்தப்பெறுத இல்லற துறவற சமுத்ரங்களைக் கடக்கமுடியாது.

கண்டு அறம் என்றது உபஸாந்தம், யாவரும் சுகமாக வாழவேண்டும் என்ற அன்புகின்மீ.

அந்தனை=அழகிய (“அம்”) தண்மை (குளிர்ச்சி) யை உடைய புத்தியையும் வாக்கையும் பெற்றவன். சிறந்த சாந்தி யைத் தரித்தவன். இவனே ஸ்வப் ப்ராஹ்மணன்.

நாயனார் அறம் என்ற பொருளை செந்தன்மையாகிய ஜீவகாருண்யம் என்றும், சித்த சுத்தி யோடியிருத்தல் என்றும், கீழ் வருமாறு போதித்தார்,—

“அந்தனை ரெண்போர் அறவோர், மற் றெவ்வுயிர்க்குப் செந்தன்மை பூண்டொழுகலான்.” 3. 10.

“மனத்துக்கண் மாசிலலுதல் அலைத்தறம் ஆகுல சீர பிற.” 4. 4.

எனவே, சண்டு அறம் என்றது பற்றற்ற கூரனை அன்பு வானக் கொள்க.

அறவாழி=பேரன்பு என்ற ஆழி, சமுத்ரம்.

பிறவாழி=முன்சொன்ன அறவாழி அல்லாத ஆழி. அதாவது, செந்தன்மை பூண்டு ஒழுகாத இல் வாழ்வும் தறவும்.

இந்தக் குறளில் பேரன்பைப் பெற்ற நூனவானது உடபுதேங்களையும் சதாசாரங்களையும் உணர்ந்தவனினை இல்லறவுக்கும் துறவுக்கும் உரிய டம்பங்களிலும் வேறுபல போகங்களிலும் நின்று தப்புவான் என்று கூறி, அதித்த குறளில் நிர்குணவன்துவாகிய பரமாத்மாவின் அஷ்டகுண திருவருளோ த்யானிக்காதவன் பிறப்பின் முக்க ப்ரயோஜனமாகிய பேரறிவையும் பேரன்பையும் பெறமாட்டான் என்று போதித்தார்.

க. கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத் தாளை வணங்காத் தலை. [தான்

பதச்சேதம்: கோள் இல் பொறியில், குணம் இல் எட்டு குணத்தான் தாளை வணங்காத் தலை.

அர்த்தம்: தத்தமக்குரிய குணங்களைக் கொள்ளாத பொறி

களைப்போல, அஷ்ட லக்ஷணங்களோடு இருக்கும் பகவானது திருவருணீ வணங்காத தலையும் குணமற்றனவாம்.

கோள்=கொள்ளுதல்; தத்தம் விஷயங்களை அறியும் வல்லபம்.

கோளில்=க்ரஹன ஶக்தியில்லாத.

கோளில் போறி என்றது ஒளியையும் ரூபத்தையும் க்ரஹி க்காத கண்ணும், வாசனையை அறியாத மூக்கும், ரூசியை அறியாத வாயும், சத்தத்தை அறியாத காதும், ஸ்பர்ஶத்தை அறியாத மெய்யுமாம்.

போறியில்=பொறிகளைப் போல

குணமில்=பயனில்லை.

எண்குணம். நிர்க்குண வர்த்துவாகிய பரமாத்மா ப்ரக்ருதியுட்புகுந்து, ஸ்ரூஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் திரோபவம் அனுக்ரஹம் என்ற பஞ்ச க்ருத்யங்களை நடத்துமாறு நாநாவிது ஶக்திகளைத் தனது பராசக்தியில் நின்று தோற்றிவித்தது.

சத்தித் ஆண்தம் என்ற அமல் ஶக்திகளை பரமாத்மாவின் முக்ப ஆத்ம குணங்கள் என்று பெரியோர் கூறுவர்.

ஸத் என்றது எக்காலமும் தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத் தில் நின்று மாறுகிறுத்தல்.

சித் என்றது பேரறிவு ரூபமாயிருத்தல்

ஆண்தம் என்றது பேரன்பு ரூபமாயிருத்தல்.

ஜ்வாத்மாக்களை உத்தாரணங்கு செய்யும்பொருட்டு, இந்தத்திவித ஶக்திகள் ஒன்று கூடிய அவசரத்தில்கின்று விழ்ஞான ஶக்தி (பிரித்து அறியும் ஶக்தி) யும், இச்சா ஶக்தியும், கரியா ஶக்தியும் தோன்றின. இவை ஆறும் ஸ்ரூஷ்டி முதலிய க்ருத்யங்களுக்கு ஆதாரங்க்கள். இவற்றுடன் ஸ்வதந்த்ரத்தையும் அனந்தஸ்க்தி என்றதையும் சேர்த்துப் பரமாத்ம குணங்களை எட்டாக்க கூறுதல் பெரியோர் வழமை.

“அனந்தஸ்க்தி” என்ற ஸமாஸபதம் கணக்கற்ற நாநாவித ஶக்திகளைக் குறிக்கும். இவற்றை எல்லாம் ஒரு குணக்கூட்டமாக எடுத்ததால், என்குணத்தான் என்ற பதங்கள் சௌகர்ய அழைப்பு வார்த்தை ஆயிற்று.

பரமாத்மாவின் கணக்கற்ற அமல் ஶக்திகளை எண்குணங்க

களாகவதுத்துபோல, ப்ரக்ருதியின் அநேகமிஸ்ர(கலப்புள்ள) மல ஶக்திகள் முக்குணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இவற்றின் லக்ஷணங்களை பகவற்கிதை அதி ச, ஸ்லோகம் கூக்குப் பார்மாதீப பாஸ்பத்தில் காண்க.

தலை, ஜாக்ரத அவஸ்தைக்கும் விசாரணைக்கும் தயானத் துக்கும் உரிய தத்தைகளை உடைத்தாயிருப்பதால், வணக்கத் துக்கு விசேஷமாயிற்று.

ஆத்மா, ஜாக்ரத அவஸ்தையில், புருவமத்தியிலிருந்து புத்தி விசாரித்ததை அறியும். ஆக்ஞா சக்ரத்திலும் சந்தர்மண்டலத்திலும் வீற்றிருந்து ஆத்மா தயானிக்கும், ஸாந்தியைப் பெறும்.

புருவமத்தியும் ஆக்ஞா சக்ரமும் சந்தர்மண்டலமும் ஜடப்பொருளாகிபதலையில் இருப்பதால், பாராட்டப்பட்டது.

க0. பிறவிப் பெருங்கட ணீந்துவர் நீந்தா ரிறைவ ணடி சேரா தார்.

அந்வயம்: இறைவன் அடி சேர்ந்தார் பிறவி பெருங்கடல் ணீந்துவர், சேராதார் ணீந்தார்.

அர்த்தம்: பகவானுடைய திருவருணீச் சேர்ந்தவர்கள் பிறவி என்னும் பெருஞ் சமுத்ததைக் கடங்பார்கள். அதனீச் சேராதவர்கள் கடக்கமாட்டார்கள்.

பரமேஸ்வரானுடைய திருவருணீ அன்போடு வணங்கி அதனேடு ஒன்றுபட்டு (ஜக்யமாகி) இருக்கின்றவர்கள், பிறப்பு இறப்பு என்ற அவஸ்தைகளில்கின்ற விடுபட்டு, ஸதாகால ஸாந்தியோடு வாழ்வார்கள் என்பது கருத்து

திருக்குறள்.

உ. ஆதிகாரம்.

வான்சிறப்பு.

வான் என்று ஆகாசம், சிறப்பு என்று மாட்சிமை. ஆகாசத்தின் மிலிமையை இந்த அதிகாரத்தில் விளக்கினார்.

யாவற்றையும் கடந்துள்ள பொருளாகிய கடவுளைச் சிதாகாச ஸ்வரூபி என்று மஹான்கள் கூறுவார்கள்.

சிதாகாசம் என்ற ஸமாஸ பதம் சித் ஆகாசம் என்று விர்கலூப்பட்டு (விரிக்கப்பட்டு), பேற்றிவான திவ்ய (ப்ரகாச) வள்ளு என்று பொருள்படும்.

ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பத்தில் இந்தப் பரம்பொருளின் திருவருள் (பராஸக்தி) ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து, மனுகாசம் என்னும் மாயையைத் தடிக்கச் செய்து, பூதாகாசம் என்ற பரப்பை மாயையில் நின்று விரித்தது. இவ்வாறு விரிக்கப்பட்ட பூதாகாசம் அண்டகோடிகளுக்கு இருப்பிடமாயிற்று.

இந்தப் பூதாகாசத்தில்லின்று சூர்ய சந்தராதி மண்டலங்களும் ஸப்த மேகங்களும் மின்னலும் மழையும் தோன்றின.

இவற்றால் பூலோகத்தில் வசிக்கும் ப்ரஜைகள் அஶேக சுரங்களைப் பெற்று வாழ்கின்றன.

எனவே, பூதாகாச ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமான கடவுளை முதல் அதிகாரத்தில் வாழ்த்தி, நாயனார் வான் என்ற பூதாகாசத்தை இரண்டாம் அதிகாரத்திற் சிறப்பித்துப் பாடினார்.

இரண்டாம் அதிகாரத்து முதற் குறவில், மழை லோகத்தை வாழ்விப்பதால் அமிர்தமெனக் கூறத்தக்கது என்றும்!

இரண்டாங் குறளில், மழையின்றி ஒஷ்டியும் விலங்கும் விருத்தி ஆகாதென்பது பற்றி மழையே உணவு என்றும்;

மூன்று தொட்டு ஒன்பதாவது வரையில், மழையின்மையாற் பசிதொன்றி ஜனங்கள் வருந்துவார்கள் என்றும், அதன் குறைவால் உமுகின்றவர் ஏரால் உழுமாட்டார்கள் என்றும்; செல்வத்துக்கும் வறுமைக்கும் மழை காரணம் என்றும், மழையின்மையால் புல்லின்தளிரையும் காணமுடியாதென்றும், சமுத்ரத்தின் ப்ரயோஜனம் குன்றுமென்றும், தேவபூஷை சாத-

குறள் 5.]

வான்சிறப்பு.

61

யப்படாதென்றும், விரதங்களும் தானங்களும் நடைபெறுவென்றும்;

பத்தாவதில், லௌகிக கர்மானுஷ்டானங்களும் முற் றப்பெறுவென்றும், போதித்தார்.

இனி ஒவ்வொரு குறளையும் ஆராய்வாம்.

க. வானின் நூலகம் வழங்கி வருதலாற் றுனமிழ்த பென்றுணரற் பாற்று.

பதச்சேதம்: வான் நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால் தான், அமிழ்தம் என்று உணரற் பாற்று.

அர்த்தம்: பூதாகாசத்தில் நின்ற ஜனித்த மேகம் தனது மழையை லோகத்தாருக்குக் கொடுத்து வருவதால்தான், அந்தமழை அமிர்தமென்று அறியத்தக்கது.

உலகம் வழங்கி=உலகத்துக்கு வழங்கி=உலகத் துக்குத் தனது மழையைக்கொடுத்து. அதி. ஐ. குறள், 2, 9 இதனுடன் பார்த்தறிக.

“உலகம் வழங்கி” என்பதில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு விகாரத்தால் தொக்கி நிற்கின்றது.

அமிழ்தம்=அமிர்தம், மரணத்தினின்று விலக்கும் வள்ளு. உள்ளும் புறம்பும் (அஹத்திலும் புறத்திலும்) காரண கார்ய அனுபவங்கள் ஒன்றென்பது இக்குறளின் விளக்கம்.

மெய்ப்பொருளை ஆத்மாவால் அறிதற்பொருட்டு ப்ராணலை யோகம் அல்லது மனைலை யோகம் சாதிக்கின்ற பொழுது, இடையிடையே இளைர் போன்ற ஓர் இனிய ரஸம் சந்தரமண்டலமாகிய மூளையில்லின்று உள்ள வழியால் ப்ரவாஹமாகி, உதரம் தொட்டு மூலம் பர்யந்தமுள்ள சூர்ய அக்கி மண்டலங்களிற் சென்று, சாயசித்தகைஞ்கும், ஆயுள் வருத் திக்கும் ஸஹாயமாப் இருக்கும். இதை மஹான்கள் அமிர்தம் என்பார்கள், மரணத்தை அறுக்கும் ரஸமாதலால்.

இந்த ரஸம் ரஸதன்மாத்ரையாகிய ஆப் தத்வத்தின் மிக அரியகாரம் இது அஹத்தில்லூப்பத்தீராயிரம் காடிகளையும்

நீண்டது, உயிர் உடல் உறவுக்கு உற்ற துணையாக நிற்கின்ற தென்று கல்விமாண்களும் கேட்டதேயன்றி அனுபவமுறையாக அறியமாட்டார்கள். வோக வித்தருக்கு இது ப்ரத்யக்ஷம். இவர்கள் ஸமாதி செய்யும் வேலோகளில் அமிர்தாராயையும் ஜல ஜ்யோதி தர்ஶனத்தையும், தமது புன்யகர்மத்திற்கு ஏற்றபடி, பெறுவார்கள்.

சிதாகாசம் என்ற சுத்த வெட்ட வெளியில் ஜனித்து ஆபத்தவ வழியால் அஹத்தில் அருளப்பட்ட அமிர்தம் புறத்தில் மழைபாக வர்விக்கும் மதுராயும் இருக்கும். ஜீவகோடி களுக்குத் தேக பூரிப்பையும் வலிமையையும் த்ருப்தியையும் கொடுப்பதால், மழை அமிர்தமென்றே அறியத்தக்கது.

பூர்வீகத்தில் கைத்தபாராலும் தானவராலும் வாதிக்கப்பட்ட இந்தராதி தேவர்கள், விங்ஞாபகவான் ப்ரஸாதத்தினால் திருப்பாற்கடலிற் தோன்றிய தன்வந்தரியின் கையில் ஏந்தப்பட்ட கமண்டலத்தில் உள்ள அமிர்தத்தை உண்டு கைத்தயர்களையும் தானவர்களையும் ஜயித்து தூரத்தி விட்டார்கள்.

சுரா என்ற அமிர்தத்தை உண்ட தேவர் சுரர் என்றும், அதை உண்ணுத கைத்தயரும் தானவரும் அசுரர் என்றும் அழுக்கப்பட்டனர்.

தேவர்கள் உண்ட பாயலைமும், யோகாதுஷ்டானத்தால் பெறத்தக்க ஜீவரஸமும், மேகத்தில் நின்றவரும் மழையும், நானுவித சூபமாயினும், ஜாதியில் ஒன்றே என்று அறிசு.

வருதலாற்றுன். என்றதில் “தான்” என்ற அசை வழக்கிவருதல் என்ற ஹேதுவை நிச்சயப்படுத்திற்று.

உணரற்பாற்று=உணரும் பான்மையை உடையது, அதாவது, நாம் அறியத்தக்கது.

திருமூலர் தமது திருமந்திரம், வான்சிறப்பு, முதலாம் இரண்டாம் பாடல்களில், புறத்திலும் அகத்திலும் உள்ள அமிர்தத்தைப் பற்றி இவ்வாறு கூறினார்,—

“அமுதாறு மாமழை நீரதனாலே
அமுதாறும் பன்மாம் பார் மிசை தோற்றும்
கழுக்கு தேங்கு கரும்பொடு வாழை

அமுதாறு காஞ்சியை ஆங்கது வாக்குமே
“வரையிலை நின்றிழி வானீ ராநுவி
உரையில்லை உள்ளத் தகத்து நின்றாறும்
நுரையில்லை மாசில்லை நுண்ணிது தெண்ணீர்க்
கரையில்லை எந்தை கழுமணி யாறே.”

உ. துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பாய தூஉ மழை. [பார்க்குத்

பதச்சேதம்: துப்பார்க்குத் துப்பு ஆய துப்பு ஆக்கிதுப்பார்க்குத் துப்பு ஆபதும் மழை.

அர்த்தம்: உண்பார்க்கு நன்மையை தரும் உணவுகளை உண்டுபண்ணி, அவற்றை உண்பார்க்குத் தாலும் உணவாயிருப்பதும் மழை.

மழையானது உணவை உண்டாக்கித் தாலும் உணவாயிருக்கும் என்பது கருத்து.

துப்பாயதும்=உணவாயிருப்பதும். இது செய்யளோக்கினிறைத்தற் பொருட்டுத் “துப்பாயதூஉம்” என்று அளவெடுத்து நின்றது

ஒஷ்கீகளைப் பிரித்துப் பார்த்தால், அவற்றில் அப்குசங்கமாகிற் வின்ற தத்வத்திலே ஜனித்தஜலம்பெரும்பாகமாகக் காணப்படுமென்பதுபற்றித், “துப்பாய தூஉம்மழை” என்றார்.

ஊ. விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிந்து வியனுல துண்ணில் ரூடற்றும் பசி. [கத்

பதச்சேதம்: விண் நின்று பொய்ப்பின் விரி நீர் வியனுலகத்துள் பசி நின்று உடற்றும்.

அர்த்தம்: பூதாகாசமாகிய விண் தனது கார்யமாகிய மழையை நிறுத்தி இல்லாமல் ஆக்கினால், பரந்த கடலால் சூழப்பட்ட அகன்ற பூமியின்கண் பசி நிலைபெற்று [உயிர்களை] வருத்தும்.

போய்ப்பின்=பொய்த்தால், இல்லாமற் செய்தால்.

விரிந்து=அளவற்ற உப்பு நீரால் சூழப்பட்ட.

வியனுலகத்துள்=அகன்ற பூமியின்கண். வியம்=விசால உடற்றும்=உடற்றலைச் செய்யும், வருத்தும்.

வான்சிறப்போ, விரிகடல் சிறப்போ எனில், பகிஷைத் தீர்க்கும் உணவுக்குக் காரணமாகிய மழை பூதாசாத்தில் நின்று வருவதால், வான்சிறப்பே முக்யம் என்று இந்தக் குறை ஏற்கும் குறித்தார்.

ச. வரி னுழா அ ருழவர் புயலென் னும் வாரி வளங்குன்றிக் கால்.

அந்வயம்: புபல் என்னும் வாரி வளம் குன்றிக்கால் உழவர் எனின் உழர்.

அர்த்தம்: காற்றுல் ஏவப்பட்ட மழைவளம் என்னும் வெள்ளம் குறைவுப்பட்டால், உழுவர் தங்கஞ்சிடய ஏரால் உழுதலைச் செய்யமாட்டார்.

ஏர் என்றது கலப்பை. சுபதினத்தில் ஏர்ப்பூட்டு என்ற க்ருதபத்தைப் புண்ணிய தேசங்களிற் செய்வர். ஓரினை மாட்டுத் தோன்றினால் ஏர்ப்பூட்டு எனப்படும்.

ஏரின்=எர் + இன். சன்னி, “இன்” சாரியை எனக்கொள்க பாவின் இசை நயத்துக்காகக் கட்டப்பட்டது.

ஏரின்உழார்=எர்உழார்=எரால் உழமாட்டார்.

புயல்=பெருங்காற்று, இங்கு காற்றுல்வரும் மழை. இத்தேரூடு “வஜம்” என்ற பத்தைக் கூட்டுக.

புயல் வளம் என்னும் வாரி=(காற்றுல் இயங்கும்) மழை வளப்பம் என்ற வெள்ளம்.

“வல்” என்ற தாதுவில் நின்ற வளம், வழர்ச்சி, வண்மை பிறந்தன.

வாரி=வெள்ளம். சிலர் வாரியை வருவாய், வரவு, ப்ரயோ ஜனங்கள் என்று இவ்விடத்தில் பொருள்பண்ணுவர் ஆனால் “புயல் வளம் என்னும் வாரி” என்று நாயனார் கூறினமையால்,

அப்பொருள் பொருந்தாது.

குன்றிக்கால்=குன்றியக்கால்=குறைவுபட்டால்.

ந. கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்ம யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை. [ற்றுங்கே

அர்த்தம்: செல்வர்களை வறியவர்களாக்குவதும், வறிய வர்களுக்குத் துணையாய், அத்துணைகிலையில், மேல் கிலைக்குத் தூக்கிவுவதும், எல்லாம் மழை மற்று, அசைச்சொல்.

ஆங்கே=அவ்விடத்திலே; சார்பாய்வின்ற சமயத்திலே. அதாவது, வேண்டிய காலங்களிலே மழை வர்வித்தலால்.

எல்லாம் மழை=கெடுப்பதும் எடுப்பதும் என்ற இரண்டு தன்மைகளையும் பெற்றது மழை.

செல்வத்திற்கும் வறுமைக்குங் காரணம் மழையே என்ற தன்மை, க்ருவித் தொழிலின் மஹிமை உபதேசிக்கப்பட்டது. வேளாண்மையால் தான்யம் விளையும். அதை விற்றலால் தன மும் கல்வியும் உண்டாகும். இவற்றுல் தெர்யமும் வீர்யமும் சகமும் பெருகும். இவற்றுடன் புத்திர பாக்யம் என்னும் சந்தானமும் உண்டாகும். எனவே, உழுதலின்னிறு தோன்றும் லக்ஷ்மிகள் தான்ய லக்ஷ்மியும் தன லக்ஷ்மியும், சந்தான லக்ஷ்மியும், வேறு காராவித லக்ஷ்மிகளும் என்று அறிக.

அடுத்த குறளில் ஏர்ப்பூட்டுக்குரிய மாடுகளின் உணவர்கிய புல்லும் மழையைப்பற்றி நிற்கும் என்றார்.

ச. விசம்பிற் றுவிலிழி னல்லான்மற் றுங்கே பசம்புற் றலைகாண் பரிது.

பதச்சேதம்: விசம்பின் துளி வீழின் அல்லால் மற்ற ஆங்கே பசமை புல் தலை காண்பு அரிது.

அர்த்தம்: ஆசாரத் துவியாகிய மழை விழாது போனால் புல்லின் பசமையான தலையைக் கானுதல் அரிது.

மற்று, அசைங்கிலை இடைச்சொல்.

காண்பதறிது=காண்பு (கானுதல்) அரிது.

பசம்புல் இல்லாதவிடத்து ஏரையிழுப்பதற்கு மாடுகள் இல்லாமற்போகும் என்பதும், பால் தமிர் மோர் நெய்யைத் தரும் பசக்களும் இல்லாமற் போகும் என்பதும், இந்தக்குறளின் கருத்து.

எ. நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றும் தடிந் தானல்கா தாகி விடின். [தெழிலி

அந்வயம் : எழிலி தான் தடிந்து நல்காது ஆகிவிடின் நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும்.

அர்த்தம் : மேகமானது தடித்து மழையைக் கொடாது போனால் எல்லையற்ற கடலும் தன் குணத்தில் குறையும்.

நேஞ்கடல்=நிலத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் நெடிய உப்புக்கடல்.

ழுமியின்கண் உள்ள தரை காற்பங்கும் உப்புக்கடல் முக்காற்பங்கும் எனக் கணக்கிடப் பட்டது. இதுபற்றியே நெடுங்கடல் என்றார்.

நெடுங்கடல் எதில் குன்றும் என்றால், தன்னீர்மையில் குன்றும் என்று கொள்க.

தன்னீர்மை=தனதுதன்மையில். நீர் மை=குணம், தன்மை.

இதிஅள்ள சூக்ஷ்மார்த்தம் எங்கள் தேகத்தை உவமையாகக் கொண்டே வெளிப்படுத்த வேண்டியது. உடம்பின் தோலும், தோலின்கிழுள்ள தசையும், தசையுள்ளிருக்கும் கொழுப்பும் எலும்பும், எலும்புள்ளிருக்கும் மஜ்ஜையும், தேகம் எங்கும் இருக்கும் ரக்தமும் பெரும்பாலும் லவண (உப்பு) அனுக்களால் இயற்றப்பட்டன. தேகத்தில் நின்று தோன்றும் வேர்வை முதலிய நீர்களிலும் லவணம் உண்டு. சுத்தஜலம் பருகாதுபோனால், உப்பின் வேகம் அதிகரித்துத் தேகத்தைப் பராமாக்கும் அதுபோல, மழைநீர் விண்ணில் நின்று கடலில் நேரேயாவது, நதிமூலமாயாவது, அத்யந்த உத்தரதசைண காண்டங்களை முடியிருக்கும் பனிக்கட்டி உருகுதல் மூலமாயாவது, சேர்ந்து, அதன் லவண உட்ணத்தை ஸமப்

படித்தி வையாது போனால், அக்கடவின் குணம் மாறுபட்டுத் தாவர ஐங்கம் ஜாதிகளையும் இவற்றைப்பற்றிய உயிர்களையும் தன்பப்படுத்தி இறக்கக்செய்யும். எனவே, ஸமுத்தர் நீரின் தன்மைகளாகிய உடல் ஸமரகஷ்ணையும் ஜீவ ஸமரகஷ்ணையும் வரணின்று வரும் சுத்த ஜல கலப்பாலேபே குன்றுமல் நடைபெற்று வருகின்றன.

சிலர் “கடவின் இயல்புக்குறைதலாவது நீர் வாழுமிர்கள் பிறவாழையும், முத்து முதலாயின் மனிகள் படாழையும்” என்று கூறுவார்கள். இத்தன்மைகள் மானுடர்களுக்கு அனுவசியம். மேலும், ஆண்பெண் என்னும் பகுப்புடைய உடலோடு கூடிய உயிர்களின் சேர்க்கையால், வேறுயிர்கள் உடலைப்பெற்றுத் தோன்றுகின்றன. அப்பிறவிகளைக் கடவின் முக்ய இயல்பு என்று கூறலாகாது.

தடிந்து=தடித்து. அத்ருஞ்ய ஸப்தமேகங்களில் ஒன்றுகிய விவர்த்தம் என்னும் மழை மேகம் மண்ணிலும் நீரிலும் ஜனித்த ஆவியைப்பற்றி த்ருஞ்யப் பொருளாகும். சூக்ஷ்மப் பொருள் ஸ்தாலப் பொருளாகுதல் “தடித்தல்” என்பதும்.

அ. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம் வறக்குமேல் வானேர்க்கு மீண்டு.

அந்வயம் : வானம் வறக்குமேல் வானேர்க்கும் ஈண்டு சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது.

அர்த்தம் : சூதாகாஸம் வரட்சிபெற்று மழையைத் தராதுபோனால் தேவர்களுக்கும் இந்தலோகத்தில் பூஜாகர்மம் அலங்காரமாய் நடவாது.

சிறப்பொடு பூசனை=நிவேதன புஷ்ப முதலிய த்ராவியக்களோடு கூடிய பூஜை.

விண்ணவரைப் பற்றிய கர்மங்கள் நித்யம் கைமித்திகம் உபாஸ்நை ப்ராயச்சித்தம் என நான்குவகைப்படும்.

நித்யகர்மங்களாவன,- செய்யாது போனால் கெடுதலைச் செய்கின்ற சந்தபாவந்தனம் முதலிய கர்மங்கள்.

கைமித்திகங்களாவன,- புத்ரஜன்மம் முதலானவைகளுக்கு

குக் காரணமாகிய ஜாதேதஷ்டி முதலிய கர்மங்கள்.

ப்ராயச்சித்தங்களாவன,- பாபநாஸத்திற்குக் காரணமான சாந்தராயன முதலிய அனுஷ்டானங்கள்.

உபாஸனங்களாவன,-திவ்ய மூர்த்திகளில் ஒன்றைத் தியானித்து எகாக்ரசித்தனுகி அதனிற் ப்ரதிஷ்டைபெற்று விற்றல்.

வானேர்=விண்வைவர். சண்டு பூலோகத்திற்கு மேற்பட்ட புவர் ஸ்வர் முதலிய மேல்லோகங்களில் வாஸஞ்செய்யும் திவ்ய அதிகார மூர்த்திகளை வானேர் என்றார்.

இந்தக் குறளில் வானேர்க்குப் பூஜையாகிய யஜ்ஞ கர்மத்தைக் குறித்து, அடுத்த குறளில் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களைக் குறித்தார்.

கு. தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியானுலகம் வானம் வழங்கா தெனின்.

அந்வயம் : வானம் வழங்காது எனின், வியானுலகம் தானம் தவமிரண்டும் தங்கா.

அர்த்தம் : டூதாகாஸம் மழையைத் தராதுபோனால், தானம் தவம் என்ற இருவித கர்மானுஷ்டானங்களும் நிலைபெறு.

தானத்தின் லக்ஷணத்தை உடிந் ம் அதிகார உரையிலும், தவத்தின் லக்ஷணத்தை உடிந் ம் அதிகார உரையிலும், காணக.

ஈ. நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும் வானின் றமையா தொழுக்கு.

அந்வயம் : யார்யார்க்கும் நீரின்றி உலகு அமையாதே னின், ஒழுக்கு வான் இன்றி அமையாது.

அர்த்தம் : எவரெவர்க்கும் நீரில்லாமல் உயிருடலுறவு கொண்டிருத்தல் நடைபெறுது என்று பலரும் அறிவார்களானால், [ஆசாரம் என்னும்] ஒழுக்கமும் மழையில்லாமல் ஸாத்யப்படாது [என்று சொல்ல வேண்டுமோ.]

நீரின்றி அமையாது உலகு=மழையில்லாமல் உயிர்கள்

உடலோடு இருக்கமாட்டா.

உலகு=உடலோடு உறவு கொண்ட உயிர்கள். ஈண்டு “உலகு” இடத்தைக் குறியாமல், தேக ஸம்பந்தம் பெற்று வாழும் ஜீவகோடிகளாகிய ப்ரஜைகளைக் குறிக்கின்றது.

அமையாது எனின்=மழையில்லாமல் நதிகளும் குளங்களும் கிணறுசனும் வற்றி ஜீவர்கள் தம்முடல்களில் நின்று இறப்பார்கள் என்றது நிச்சயம் எனில்.

ஓழுக்கு அமையாது=மழையில்லாமல் ஆசாரம் நடைபெறுது என்றது கூற வேண்டுமா.

ஓழுக்கம் என்றது ஒழுங்காக நடத்தல்; அதாவது, விதிவிளக்கு ரூபமான தர்மத்தைப் பற்றி வாழும் அறிவாளிகளின் நடை உடை பாவணைகள்.

இவ்வுலகத்தில் மழையின்மையால் எந்தஜீவர்களும் நெடங்காலம் உடலோடு கூடியிருக்க மாட்டார்கள் என்பதையும், அவர்களது நல் ஒழுக்கமும் மழையின்மையால் நாசப்படும் என்பதையும், இந்தக்குறள் உணர்த்திற்று.

ந. மி. அதிகாரம்.

நீத்தார் பெருமை.

முதலாம் அதிகாரத்தில் அதி ஸுக்ஷ்மப் பொருளாகிய அறத்துக்குக் காரணம் பரக்குதி வஸ்துக்களுக்கு உள்ளும், அவற்றிற்கு அப்பாலும், தன்னந்தனியாக நின்று, யாவற்றையும் அடக்கி ஆனாலும் “கடவுள்” என்றும், அக்கடவுளை அறஞ் செய் விரும்புவோர் விசாரித்து வழிபடவேண்டும் என்றும், அவர்களாது ஹ்ருதயத்தில் பகவானை வாழுச்செய்தலுக்கு வேண்டிய உபாயங்கள் எவ்வ என்றும், கூறி,

இரண்டாம் அதிகாரத்தில் அறஞ்செய்தலுக்கு மழு யால் வளம் தலம் பெற்ற தேசவாஸம் வேண்டும் என்றும் விளக்கி,

மூன்றாம் அதிகாரத்தில் அறத்தின் ஸுக்ஷ்ம கதியை வகுவாய் அறித்தாலும் ஸாது ஸங்க (ஸத் புருஷர்களோடு கூட்டுறவு கொண்டாடும்) பழக்கமும் இன்றியமையாது என்பது பற்றி, நீத்தார் பெருமையைக் கூறத்தொடக்கினார்.

நீத்தல்=நீக்குதல், விலக்குதல், விடுதல்.

எதனை விட்டவர் “நீத்தார்” எனப்படுவர் என்றும், இவர்கள் நிலை யாது என்றும், இவ்வதிகாரத்தில் ஸ்பஷ்டமாக விளக்கப்பட்டது

இருவினைப்பலன் சேரும் மார்க்கத்தை விட்டு, இருவினைப்பலன் சேரா மார்க்கத்தைத்தேடி அறிந்து, அதனால் “அந்தன்மை” (கு. வி) ஆகிய ஈரந்தியைப் பெற்றவர்கள் “நீத்தார்” என்பது நாயனார் உபதேசம்.

இருமைவகை அறிந்து அறம் செய்தல் (கு. ஏ) செயற்கரிய செய்கை என்றும் (கு. ச), ஜம்புலன்களின்வகை அறிந்து (கு. ஏ), அவற்றை அனித்து (கு. ஏ), உரானல் ஜம்பொற்களைக் காத்து (கு. ச), தமஸ், ரஜஸ், ஸதவம் என்ற குண அடுக்குகளை உடைய ப்ரக்குதி மலையின்கண் ஏறி, அதன் உச்சியிலிருக்கும் (கு. க), “அந்தன்மை” என்ற சலனாழிபில் விளையும் பேரண்பையும் பேரறிவையும் பெற்றுத் (கு. வி),

தம்மை நாடிவந்த ஜீவர்களுக்கு ஸதாகாலமும் நிலைமொழி உரைத்தல் (கு. ச), நீத்தார் பெருமை யாகும்.*

அதி. க, குறள். நு இல் நாயனார் கூறின இருவினைப்பலன் சேரும் மார்க்கத்தைப் பற்றியும், இருவினைப்பலன் சேரா மார்க்கத்தைப் பற்றியும், பக்கங்கள் 46 தொட்டு 51 வரையில் விரிக்கப்பட்ட உரைகளை மீளவும் பார்த்தறிக.

தமிழ் அறதுறகளில் “வினைப்பலன் சேர்தல்” என்றது ஸமஸ்க்கிருத தர்மஸாஸ்தரங்களில் கர்மபல ஸங்கம் எனவும், வினைப்பலன் சேராமை கர்மபல த்யாகம் எனவும், வரும்.

இந்த கர்மபல நீக்கத்துக்குரிய உபாயங்களைச் செவ்வையாக அநுசரித்து கர்மபல ஸங்கத்தை முற்றுக விட்டவன் நீத்தான் என்றும், துறவி என்றும், நிள்காம்ய கர்மாநுஷ்டானி என்றும், நிள்கர்மா என்றும், அகர்த்தா என்றும், ஸந்ந்யாஸி என்றும், கூறப்படுவான்.

துறவி=நீக்கினவன், துறந்தவன்; கர்மபல ஸங்கத்தை விட்டவன்.

நிள்காம்ய கர்மாநுஷ்டானி=விருப்பு வெறுப்பு அற்றுத்தனக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்களைச் செய்கின்றவன். (நிள்காம்ய=ஆஸ்யற்ற).

நிள்கர்மா=கர்மபலனைக் கருதாமல் கர்மங்களைச் செய்கின்றவன். இவரை “அகர்மா” என்றால் சொல்லவர்.

அகர்த்தா=ப்ரக்குதியின் டஜஸ்குணம் ப்ரக்குதி சொரு பங்களாகிய மனம் வாக்கு காயம் என்ற இந்தியங்களை ஏவிக் கர்மங்களை நடத்துவதால், “நான்” என்ற ஆத்மா அவற்றைச் செய்கின்றதில்லை என்ற நிச்சயத்தோடு வாழ்கின்றவன்.

ஸந்ந்யாஸி=கர்ம பலன்களையும் கர்மங்களையும் முற்றுக பரமேஸ்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து தான் ஸாக்ஷிருபமாய் நின்று, கர்மேந்தரியங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் எல் ஸாம் அவற்றையதே என்று அறிந்தவன். இவரை “ஸர்வராப்பனை கர்மாநுஷ்டானி” என்று கூறுவர்.

ஆணை (அத்ருஸ்ய அனுரூப) இருள் என்னும் மலத்தால் மஹாகப்பட்ட ஜீவாத்மாவுக்கு, ப்ரக்குதி ஸங்கத்தால், கர்த்தருத்வ மோகம் ஜனித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

நான் கர்மங்களைச் செய்கின்றேன் என்று எண்ணுகின்ற வன் “கர்த்தருதீவும்” பெற்றவன். (ஸம்லக்குதத்தில் “கர்த்து”=கர்த்தா, செய்கின்றவன்).

மோகம் என்று மலத்தின் ஓர் வருத்தி ஒன்றனிடத்தில் இல்லாத பிறதொரு தன்மையை அதனிடத்து உள்ளதாக அறிவது, “மோகம்” எனப்படும். பாம்புத்தன்மை அற்ற பழு தையை (கயிற்றை) பாம்புத்தன்மை பெற்றதாக அறிதலும், ஆதம் லக்ஷணமற்ற ஸ்தூல ஸ்தங்கம் தேகங்களை ஆதம் லக்ஷணம் பெற்றதாக அறிதலும் மோக நிலைகளே.

ப்ரக்ருதியால் இயற்றப்பட்ட ஞானேந்திரியங்கள் அந்தஃக்கரணங்கள் கர்மேந்திரியங்கள் பஞ்சவாயுக்கள் என்றவற்றின் தொழில்களை ஜீவாதமா தனது கர்மம் என்று எண்ணி மயங்கும். தன் மனவில் தோன்றும் சுகதுக்கங்களை தனது போகம் என்றெண்ணியும் மயங்கும்.

“நான்” என்று கூறப்பட்ட ஆதமா கர்மங்களைச் செய்கின்றது என்ற புத்தி கர்த்தருத்வ மோகம்.

“நான்” என்று அறியத்தக்க ஆத்மாவினது மனவில் ஜனிக்கும் சுகதுக்கங்களை எனது போகம் என்ற புத்தி போக்த்தருத்வ மோகம்.

இப்படிப்பட்ட கர்த்தருத்வத்தையும் போக்த்தருத்வத்தையும் விட்டவன் நீத்தான், துறவி, ஸந்தியாஸி என்றால்.

க. ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து வேண்டும் பனுவற் றுணிபு.

அந்வயம் : பனுவல் துணிபு ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து வேண்டும்.

அர்த்தம் : ஸாஸ்திரத்தின் தீர்மானம் ஸதாசாரத்தில் நின்று வளர்ந்த துறவிகளது பெரியநிலையை மீம்பாடாகவீ கொள்வது.

ஒழுக்கத்து=பொய்தீர்ஒழுக்கத்தில்லின்று (அதி.க, குறள்.க.), அதாவது, மித்யாசாரங்களை விட்டு, ஸதாசாரங்களை ஸ்ரத்தையோடு அனுஷ்டித்து.

நீத்தார் பெருமை=கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ மோகங்களை விட்டவர்களின் பெரிய நிலை.

விழுமை (பெருமை) என்ற பதத்தில் நின்று விழுப்பம் (மீம்பாடு) தோன்றிற்று. விழுப்பம் என்ற பதத்தோடு “அத்து” என்ற சாரியை கூடி, மகர ஈறும் அகரமுதலும் கெட்டு, விழுப்பத்து என்றுயது.

விழுப்பத்து=உத்தமமாகவே.

வேண்டும்=விரும்புவது, கொள்வது.

பனுவல் துணிபு=தர்ம ஸாஸ்தரத்தின் (அதாவது, தர்ம ஸாஸ்தர கர்த்தாக்களின்) நிச்சயம், தீர்மானம்.

“பன்” (நெய்தல், இசைதல்) என்ற பகுதியிடயாகப் பனுவல் என்ற பதம் தோன்றிற்று. பனுவல்=நூல், ஸாஸ்தரம்.

உ. துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத் திறந்தாரை யெண்ணிக் கொண்டற்று.

பதச்சேதம் : துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்து இறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று.

அர்த்தம் : கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ மோகங்களை விட்டவரது பெருமைக்கு உவமைகூறுமிடத்து, இவ்வுலகத்தில் பிறந்து இறந்தாரை எண்ணியலவெடுப்பது போலும்.

துறந்தார்=நீத்தார். பக்கம் 71.

கொண்டற்ற (கொண்ட+அற்ற)=கொண்ட அத்தன்மை போலும்=கொண்டாற் போலும்.

துறவிகளின் பெருமையைச் சொல்லால் வர்ணிக்கக் கூடாது என்பதும், அவர்களுக்குரிய பேரறிவும் பேரன்பும் ஸ்வாதுபூதிமான்களே அறியத்தக்கவர்கள் என்பதும், இக்குறளின் கருத்து.

ஊ. இருமை வகைதெரிந் திண்டறம் பூண்டார் பெருமை பிறங்கிற் றுலகு.

அந்வயம் : இருமை வகை தெரிந்து ஈண்டு அறம் பூண்.

டார் பெருமை உலகு பிறங்கிறது.

அர்த்தம்: இகலோக பரலோக பதவிகளின் அனுப்பாகங்களை விசாரித்தறிந்து, இப்பிறவியிலேயே விருப்பு வெறுப்பால்வரும் மோகங்களைத் துறந்தவரது பெரியிலோகத்தில் ப்ரவித்திபெற்றது.

இருமை=இரண்டு லோகங்களாகிய பூவும் ஸ்வரும். இவற்றை இம்மை மறுமை என்றும் சொல்வார்கள்.

இருமைவகை தெரிந்து=பூ ஸ்வர் என்ற இரண்டு லோகங்களுக்குரிய இன்பங்களின் இயல்பை விசாரித்து.

பூலோகத்திற் பெறப்பட்ட சுகங்களும் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் பெறப்பட்ட சுகங்களும் தோன்றியழியும் சுகமாதலாலும்,—தோன்றிக் கொண்டிருக்கும் அவஸரத்தில் ஒரு பொழுது விசேஷமாகவும், இன்னொருபொழுது சாதாரணமாகவும், வேலெருபொழுது அல்பமாகவும், அனுபவத்திற் காணப்படுவதாலும்,—பின்னர் முற்றுக மறையுக் காலத்தில் அவ்வின்பங்கள் துன்பங்களாக மாறுதலாலும்,—இவையெல்லாம் போலி இன்பங்கள் என்று அறிந்து, இவைக்கு மேலான இன்பம் உண்டோவென்று விசாரித்து, ஞானகுருவின் க்ருபையால் அத்யந்த (மிகமேலான) புருஷார்த்தமாகிய அழிவற்ற மோகங் உண்டென்று பரிபக்க காலத்தில் ஜீவர்கள் அறிவார்கள். இவை பற்றி “இருமை வகை தெரிந்து” என்றார்.

ஈண்டு=இந்தப்பிறப்பிலேயே.

ஸ்வர்க்காதி சுகங்கள் எல்லாம் துன்பங்கள் என்று நிச்சயித்தவன் அவற்றில் மோகங்கொள்ளான்.

பூலோக நரகலோக ஸ்வர்க்கலோக சஞ்சாரம், அக்ஷியால் சடப்பட்ட பொன்போல, ஆத்மாவையும் மனம் புத்தி சித்தம் என்ற அந்தஃகரணங்களையும் சுத்திசெய்யும்.

தோன்றியழியும் சுகங்களைக் கருதாமல், முழுகந்தவத்தை உண்டாக்கி, இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ என்ற புத்திமான், தரிலோக ஸஞ்சாரத்தைத்தீக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, இப்பிறவியிலேயே மோகங் ஸம்பத்தைப் பெறுதற்கு முயல்வான் என்பது பற்றி, “ஈண்டு” என்றார்.

அறம் பூண்டார்=பேரன்பையும் பேரறிவையும் தரித்தவர்

கனது அதி. ஈ. குறள் யி.

அறம் பூண்டார் பெருமை=மோகங் பெற்றவரது பெரிய நிலை

பிறங்கிற்று=ப்ரகாசமாயிற்று. பிறங்கல்=தோன்றுதல், விளக்குதல்.

உலகு=உலகத்தில். “உலகம் உயர்ந்தோர் மரட்டே” என்றபடி, ஈண்டு உலகு அறிவாளிகளிடத்து என்று பொருள் படும்.

ஈ. உரனென்னுந் தோட்டியா னேரைந்துங் காப் வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து. [பான்

பதச்சேதம்: உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓர் ஐந்தும் காப்பான் வரன் என்னும் வைப்பிற்கு ஓர் வித்து

அர்த்தம்: ஸ்திர புத்தி என்னும் அங்குஶத்தினால் ஐம் பொறிகள் ஒவ்வொன்றையும் காவல் செய்பவன் [ப்ரஹ்மவித்] வரன் என்னும் பதவிக்கு ஒப்பற் ற வித்தாவான்.

உரன் என்று உரம் என்பதின் போலி. “நிலம்” நிலன் ஆவதுபோல.

உரம்=தின்மை, ஸ்திரம். ஈண்டு ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தி எனக் கொள்க. எதனில் ப்ரதிஷ்டை பெற்றதென்றால், அத்திலாவது அதனை ஸ்ருஷ்டித்த பரமேஸ்வரனிலாவது என்றிக.

தோட்டி=யானையை அடக்கி, வேலைகளைச் செய்விக்கும் பாகனுடைய கருவியாகிய அங்குஶம்.

தோட்டியான்=தோட்டியால். ஆல், ஆன் என்ற மூன்றும் வேற்றுமை உருபுகள் ஹேதுப்பொருளைக் குறிக்கும்.

ஆசையால் ஏவப்பட்டு ஐம்பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களை நாட ஒடும் பொழுது அவை மனசையும் இழுத்துக் கொண்டு செல்லும். இப்படிச் செல்லும் ஸமயத்தில் ஒருவ னுக்கு விதி விலக்கு ரூபயான தர்மத்திலாவது, பரமேஸ்வரனிலாவது புத்தியிருந்தால், அது மனசைத் தன்வசப்படுத்தும்.

ஜம்பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றுமற் தடுக்கு நிறுத் துவதே இந்திய நிகரஹகம் (ஜம்பொறி அடக்கம்) எனப்படும்.

தர்மத்தில் அல்லது பரமேஸ்வரனில் ப்ரதிஷ்டை பெற்று இந்திய நிகரஹத்தைச் செய்யும் புத்திவைத் தோட்டி என்றார்.

எண்டு மூர்க்கயானையை உவமையாகக்கூறியது ஆசையால் எவ்பட்டு ஒடும் ஜம்பொறிகளுக்கும், அவற்றால் இழுக்கப் பட்டு அவற்றிற்கு சஹாயமாய் இருக்கும் மனசிற்கும், ஒக்கும்.

ஓரைந்தும்=ஜம்பொறிகளுள் ஒவ்வொன்றையும்.

காப்பான்=காவல் செய்கிறவன்; தர்மம் என்ற வரம்பிற்கு அப்பால் ஓடப்பார்க்கும் ஜம்பொறிகளை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்து அந்தந்தக் காலத்திலேயே அடக்குகின்றவன்.

மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற ஜம்பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஊறு சுவை ஒவி நாற்றம் ஒசைகளை அறிதல் அவ்வற்றின் இயல்பு.

இல்விஷயங்களை அறியும்பொழுது மனமானது தர்ம அதர்ம நெறிகளைவிட்டுப் பொறிகளுக்குச் சஹாயமாகி அவைபறிந்த விஷயங்களைப் பற்றிப்பிடித்தால், அவற்றிற்கு மேன்மேலும் வலிமையைக் கொடுக்கும்.

மனம் ஜம்பொறிகளோடு கூடாமலிருந்த சாலத்தில் அவையறிந்த விஷயங்கள் ப்ரயோஜனப்படா. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம். ஒரு குருவும் ஸிஷ்டபனும் ஈராஸ்தர ஆராய்ச்சியில் மனமழுந்தி நிற்கும்பொழுது, அவர்களுடைய கண்கள் ஒரு ரூபத்தைக் கண்ட மாத்ரத்தில், அதனை அவர்கள் மனஞ்சேராமலிருக்குமாதலால், அவர்கள் மனவில் கண்ணாற்கண்ட விம்பங்களின் ப்ரதிவிம்பங்கள் உண்டுபடா. உண்டுபடாதபடி யால் அவை ஞாபகத்திற் சேரா. எனவே, மனவின் ஸஹாய மின்றிக் கண்ணாற்கண்ட பொருள்களால் அறிதலுமில்லை, சுகதுக்க பலன்களுமில்லை என்று சித்திக்கீண்றன.

பரமேஸ்வரனில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற ப்ரஹமவித், லோக விவகாரங்களிற் செல்லாமல், ஜம்பொறி அடக்கத்தை—ஞானேந்திய நிகரஹத்தை—ஓயா முயற்சியுடன் பழகி வருவார்

நையின், தனக்கு இயல்பாகிய ப்ரஹமவித்தின் பதத்துக்கும் மேற்பட்ட ப்ரஹமவித்வரனின் பதத்தைப்பெறுவான் என்பது பற்றி, “வரன்” என்னும் வைப்பிற்கு ஓர்வித்து என்றார்.

“வித்” (அறிவுவன்) என்னும் ஸமஸ்க்ருத பதம் தமிழில் “வித்து” என்ற தத்பவமாயிற்று.

ப்ரஹமவித்=ப்ரஹமத்தை அறிகின்றவன், ப்ரஹமஜ்ஞானி, ஸிவதர்ஶனம் பெற்றவன்.

ப்ரஹமஜ்ஞானிகள் நால்வகைப்படுவர்.

அவர்களில் ஒருபாலார் நான்கு ஜந்து நாழிகை ஸமாதி கூடிப் பிரிந்து தங்களுக்கு வகுக்கப்பட்ட லோக க்ருத்யங்களைப் பரமேஸ்வரன்து க்ருத்யங்களே என்று எண்ணிச் செய்வார்கள். இவர்கள் ப்ரஹமவித்துக்கள் எனப்படுவர்.

ஒருபாலார், லோக விவகாரங்களில் ப்ரவேசிக்காமல், நான்கு ஜந்து நாட்கள் ஸமாதி கூடிப் பிரிந்து, தம்மை அடைந்து நிற்கும் ஸிஷ்யர்களுக்கு ஆத்மார்த்த விஷயங்களில் மாத்ரம் உதவி, மீளவும் ஸமாதியில் செல்வார்கள். இவர்கள் ப்ரஹமவித் வர்கள் எனப்படுவர்.

ஒருபாலார், வெகுநாள் ஸமாதிகூடி, ஏகதேசத்தில் அதில் நின்று பிரிந்து ஜாக்கரதசையில் வந்தகாலத்தில் பூஜிக்கப்பட்டு, மௌனமாயிருந்து, உணவுகளில் ஸிருப்பமற்று, மீளவும் ஸமாதியில் நெடுங்காலம் இருப்பார்கள். இவர்கள் ப்ரஹமவித் வர்யர்கள் எனப்படுவார்கள்.

ஒரு பாலார், யாதொரு விவகாரமில்லாமல் அடைந்த நாறு வருஷங்களாக வனாந்தரத்தில் வருங்குத்தடியில் பத்மாஸனம் முதலிய ஆஸனங்களை வறுவித்து இடையரூத ஸமாதியில் இருப்பர். இவர்கள் ப்ரஹமவித் வரிஷ்டர்கள் எனப்படுவர்.

இவர்கள் மூச்சற்றிருப்பதைக் கண்டு உயிர் இல்லையென்று சிலர் ஸங்கேதவீப்பார்கள். கண்டவர்களிற் சிலர் உயிருண்டு என்று அனுமானிப்பதற்கு அடையாளம் நகமும் சிகையும் வளர்தலும், தேசத்தில் அல்ப உங்னம் இருத்தலுமாம்.

வரன் என்னும் வைப்பிற்கு=ப்ரஹமவித்வரன் என்பவனுடைய பதவிக்கு.

ஓர்வித்து=ஒப்பற்ற முனையாவான்.

இந்தக் குறளில், பாமேஸ்வரனில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற ப்ரஹமவித், லோகோபகார முயற்சிகளில் அதிகஞ் செல்லாமல் ஜம்பொறிகளை அடக்கிக்கொண்டே இருப்பானாகில் ப்ரஹமவித வரன் ஆகுவான் என்று உபதேசித்து, அடுத்த குறளில் தேவர்களின் அரசனாகிய இந்திரனுக்குச் சாபமிட்டு அவனுடைய செல்வமெல்லாம் உடனே நாசம்பண்ணின ப்ரஹமவித்தாகிய கெளதமருஷியன் பெருமையை விளக்கினார்.

நு. ஐந்தவித்தா ஞற்ற வகல்விசம்பு ஸார்கோமான் இந்திரனே சாலுங் கரி.

பதச்சீதம்: ஜந்து அவித்தான் ஆற்றல் அகல் விசம்பு ஸார்கோமான் இந்திரனே சாலும் கரி.

அர்த்தம்: ஜம்பொறிகளை அடக்கினவனுடைய வலிமைக்கு விரிந்த விண்ணுவகத்திலே வாழ்பவருடைய அரசனாகிய இந்திரனே தக்க ஸாக்ஷி.

கெளதமருஷி என்பவருடைய பத்தியாகிய அஹல்யை யின் மிகுக்க சுந்தரத்தைக்கண்டு தேவேந்திரன் மயங்கி, அம்முனிவர் போல ரூபங்கொண்டு, அந்த மஹா பதிவரதையின் கற்பைக் கெடுத்தான். அதனை அறிந்த முனிவர், ஸ்தீரி புருஷர்கள் பார்ப்பதற்குக் கூசம் ரூபத்தையடையும்படி இந்திரனைச் சபித்தார் இந்திரன் வெட்சமுற்று ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தனது அரண்மனைக்குச் செல்லாது, அனேக ஆயிரம் வருஷமாக இந்திர பதவியை இழுந்து, அகோர தபஸ் செய்து சாபம் ஒருவாறு நிங்கப் பெற்றான்.

கெளதமருஷி அசத்தத்தைப் பொருந்தின அஹல்யையைக் கல்லாகும்படி சபித்தார். அவன் சாபவிழோசன மாகுங்காலம் எப்பொழுது என்று பரிதயித்து வினாவு, அவதார புருஷனாகிய ராமமூர்த்தி தமது ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்த காலத்தில் அவரது பாதம் கல்லைத் தீண்ட மடமங்கை ஆவாள் என்று கூறி, வேறொரு ஆஸ்ரமத்துக்குச் சென்றார்.

அஹல்யையின் சாபவிழோசனம் த்ரேதாயுகத்தில் நடந்

தது. அது இற்றைக்கு பத்து லக்ஷம் வருஷங்களுக்கு முன் னகும்.

ஜங்கு அவித்தான்=ஜம்பொறிகளின் வ்யாபாரங்களை முற்றுக அடக்கினவனது.

அவித்தல்=அணைத்தல், அடக்குதல்.

அக்னி தத்வத்தினிடம் ஜனித்த ஜம்பொறிகள், தீபம் போலின்று, ஆத்மாவுக்கு ஜவகையான் லோகத்தைக்காட்டும்.

ஜம்பொறிகளின் ப்ரகாசத்தைக் குறைத்தால், ஜவகைப் பட்ட-ஈட்ட ஸபர்ஸ் ரூப ரஸ கந்தம் என்ற குணங்களைத் தரித்த லோகம் ப்ரபலமாகாது.

ஆற்றல்=ஆறச்செய்தல்; தணிதல்; ஆறினிற்கும் சிலை.

ஜம்பொறிகளின் சேஷ்டை இல்லாவிடத்து அவற்றுல் வரும் சலனத்தைப் பெறுமல் மனம் ஆறினிற்கும். ஜம்பொறிச் சேஷ்டை எவ்வளவு குறையுமோ அவ்வளவு மனமும் புத்தியும் தெளிந்து சுகமடையும். ஸமாதினிலையில் (பக்கம் 54) பேராந்தம் விளையும். இந்த சுகஸ்தானத்தில் பராஶக்தி வீற்றிருந்து தனது வலிமையை அருள்வான்.

“ஆற்றல்” என்ற பதம் ஸாந்தி நிலையையும் அதன்கண் தோன்றும் வலிமையையும் குறிக்கின்றது.

ஆற்றல்.....கரி=ஆற்றலுக்கும் (ஸாந்திக்கும் வலிமைக்கும்) ஸாக்ஷி.

விசம்புளார்=விசம்பில் (வீண உலகத்தில்) உள்ள வர்கள்=விண்ணவர்.

அகல் விசம்புளார் = விசாலமான ஸ்வர்க்லோகத்தில் வாழும் தேவர்களுடைய

கோமான்=அரசை உடையவன். “பூர்மான்” (பூர்ணை உடையவன்), “பெருமான்” (பெருமையை உடையவன்), “கல்விமான்” (கல்வியை உடையவன்) என்பனபோல.

கோமான் இந்திரனே=தேவராஜனுகிய இந்திரனே.

சாலும்=நிதைந்த, போதிய. சால் (மிகுதி) என்னும் உரிச் சொல்லடியாக பிறந்தது “சாலும்” என்ற பெயரெச்சம்.

வெம்மாயைக் காடு என்ற ஜம்புல வழிகளையும் விருப்பு வெறுப்புக்களையும் இவற்றுல் ஜனிக்கும் சினைவுகளையும் விட்டு

ஆற்கிற்கின்ற ஶராந்தர்களுக்கு வலிமையில்லையோ வெனில், தேவர்களுக்கு அரசனையை இந்தரனுக்கும் மேற்பட்ட வலிமை உண்டென்று இந்தக் குறளில் வற்புறுத்திக் கூறி, அடுத்ததில் ஆத்ம தர்சனத்துக்குரிய ஸாதனைகளை ஸாதிப்பவர்களே “பெரியோர்” என்றும், ஐம்பொறி வேடர்களுக்கு அடிமைப் பட்டுச் சிற்றின்பங்களைப் பரம்பொருள் என்றெண்ணித் திரி கிண்றவர்கள் “சிறியோர்” என்றும் உபதேசிக்கின்றார்.

கு. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர் செயற்கரிய செய்கலா தார்.

அங்கும்: செயற்கு அரிய செய்வார் பெரியர், செயற்கு அரிய செய்கலாதார் சிறியர்.

அர்த்தம்: அரிய கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்கள் பெரியோர். அரிய கர்மங்களைச் செய்யாதவர்கள் சிறியோர்.

செயற்கு அரிய=துறத்தலைத் செய்தற்கு அரியகர்மங்களை.

அவை ஆத்மாவைப் பற்றிய விசாரணைகளும், ஆத்மாவைக் காண்பற்குரிய இந்திய நிகரஹம் (ஐம்பொறி அடக்கம்), முனை நிகரஹம், ப்ராணூயாமம், அஜபாஜபம், த்யானம், ஸமாதிகளாம்.

பெரியர்=அறிவிலும் அன்பிலும் பெரியோர்.

அறிவிக்கும் அன்புக்கும் தக்கபடியே மனம் விஷயங்களைப் பற்றும். அல்ல அறிவும் அன்பும் தேக கார்யங்களைப் பற்றிச்சிற்று அவற்றில் சிறுமை பெருமை கற்பிக்கும். விசால அறிவும் அன்பும் ஆத்ம கார்யங்களை முக்யமாகக் கவனித்து, எவன் ஆத்மாவை துக்கத்திலும் அசுத்தத்திலும் பயத்திலும் நின்று உத்தாரணம் செய்வானே (தூக்கிவிடுவானே) அவனே பெரியவன் என்று சிச்சயிக்கும்.

சிறியர்=அன்பிலும் அறிவிலும் சிறியவர்.

இந்தக் குறளில் பெருமை சிறுமை என்பவை அன்பையும் அறிவையும் பற்றியே நிற்கும் எனவும், தோன்றி அழியும் தோகாதிகளைச் சிறப்பிக்கும் தொழில்களை சிறந்தன என்று

ஜீவிக்கின்றவன் சிற்றறிவாளி எனவும், ஸநாதனமான ஆத்மாவை விசாரித்து அதன் ஆக்கத்துக்காக வேண்டிய முயற்சிகளை ஆரம்பித்துத் தீவ்ரமாக வித்திக்கச் செய்பவன் பேரறி வாளி எனவும் விளக்கி, அடுத்த குறளில் ஐம்பொறி விஷயங்களை தேடித் திரிபவனுக்கே லோகம் மெய்போலவும் அரிய பெரிய பொருள்போலவும் தோற்றும் எனக் கூறினார்.

எ. சுவையொளி யூரோசை நாற்றமென் றைந்தின் வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.

பதச்சீசதம்: சுவை ஒளி ஓரை ஓசை நாற்றம் என்று ஐந்தின் வகை தெரிவான் கட்டே உலகு.

அர்த்தம்: ரஸம் ரூபம் ஸ்பர்ஶம் ஸப்தம் கந்தம் என்ற ஐம்புலன்களின் பேதக்களை அறிந்துகொண்டு இருப்பவனிடத்திலேயே உலகம் மெய்போலத் தோன்றும்.

ஐந்தின்வகை=ஐந்து விஷயங்கள் என்று கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதி குணங்களின் பிரிவிபாடுகளையும், இவற்றைத் தத்தம் பொறிகளால் உணர்ந்த மார்த்தத்தில் உதயமாகும் இன்பங்களின் வேற்றுமைகளையும்.

தெரிவான்கட்டே=ஆவலொடு அறிந்து கொண்டிருப்ப வனிடத்திலேயே உள்ளதுபோலத் தோன்றும்.

“கட்டே” எனப்படிரிகிலைவகாரம் வைத்துக் கூறினமையால் தெரிபவனை மாத்திரம் மயங்கச் செய்யும் எனப் பொருள்படிம்.

உலகு=நிலையற்ற பஞ்ச பூதங்களால் ஆக்கப்பட்டு, மாறி மாறிப் பிறக்கும் வளர்ந்தும் தேய்க்கும் | இறந்தும் வருகின்ற ஸ்துல வடிவங்கள்; அண்டபிண்டங்கள்.

ஐந்தின்வகை தெரிவான்கட்டே உலகு உள்ளது என்ற பதங்கள் ஐந்தின்வகை தேரிதலை விட்டவனுக்கு உலகு இல்லது என்ற எதிர்மறையைக் குறிக்கின்றது. முன் வசனம் பொய்யறிவோடு வாழ்பவனுடைய அதுபவத்தையும், பின்வசனம் மெய்பறிவாளியின் அதுபவத்தையும், புகட்டுகின்றதென அறிக.

இவ்விரண்டு அதாவதங்களையும் கூறுதும்.

மலத்தால் மிக பந்திக்கப்பட்டவர்கள் தாம் காலையும் வஞ்சலை வடிவங்களும் தாம் நுகரும் சிற்றின்பங்களும் தோன்றி மாறி அழிவதைப் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்தும், அந்த வேற்று மைகளின் பரமார்த்தத்தை அறியாமல் அவையெல்லாம் நிலையுள்ளன என்றெண்ணிலி அவற்றைப்பே வருந்தித் தேடுவார்கள்.

ஆனால் புண்ய கர்மங்களை ஸ்ராத்தத்தையோடு செய்து அவற்றின் முக்கையை சித்தசக்தியையும் ஸமத்வ புத்தியையும் பெற்றவர்கள் “வீராகம்” என்று கூறப்பட்ட ஜம்பொறி விஷபங்களையும் சிற்றின்பை பேரோகங்களையும் அபிமானிக்கமாட்டார்கள். தோன்றி அழிவதால் இவை அடித்தியங்கள் என்றே நிச்சயித்து, இவைக்கு மேற்பட்ட ஆக்மார்த்தங்களில் புத்தியையும் முயற்சியையும் செலுத்துவார்கள்.

இந்தப் புண்ய புருஷர்களில் கிளர், திருவருள் என்னும் பராஸக்தியின் அனுக்ரகத்தைத் திட்டாகப் பெற்றவுடனே, தோதி வடிவங்கள் யாவும் ஸ்வப்நத்தையில் காணப்பட்ட காட்சிகள் போன்ற அநித்தியத் தோற்றங்கள் என்றாறிவார்கள். இதற்கு ப்ரமாணம்:

தாயுமானஸ்வாமி, தங்கைத்தாய், க,—

தங்கைத் தாய் மகவுமீனைவாழ்க்கை யாக்கை

சகமணைத்து மெளானியருள் தழைத்த போதே
மிந்திரஜாலம் கனவு கானல் நீரா

யிருந்ததுவே இவ்வியற்கை என்னே என்னே.

மாறிக்கவாசகஸ்வாமி, வாழூப்பத்து, கு,—

உடல் வாய் மூக்கொடு செவி கண்

ணைந்திவை நின்கணே வைத்து

மண்ணின்மேல் அடியேன் வாழ்க்கேலன் கண்டாய்
வருகவென்று அருள்புரிவாய்.

ஜம்பொறிகளை முற்றுக அடக்குதலை யோகிகள் சாதல், சாகுதல், சேத்திடல், சேற்றல், இறத்தல், என்பர். இதற்கு ப்ரமாணம்:

திருவாசகம், சேத்திலாப்பத்து,—

ஐயனே இன்னும் சேத்திலேன் அந்தோ. க.

பத்தீயேன் மனமிக உருகேன்

பரிசீலனை பரியாப் உடல்தன்னைச்

செற்றிலேன், இன்னும் திரிதருகின்றேன். உ

நிலையனே, எனைக் செத்திடப் பணியாப். க.

இறக்கிலேன் உளைப்பிரிந்து இனிதிருக்க

என்செய்யேன் இது (இறத்தலீச்). செய்கவென்று அருளாப். க.

சேத்தல், சேத்திடல் சாகுதல் என்றவை “சா” (நீங்கு, பிரி) என்னும் பகுதியடியாக வந்த மொழி விகற்பங்கள். இறத்தல் “இற” (நீங்கு) என்னும் பகுதியடியாகவந்தது. சேற்றல் “சேறு” (நீங்கு, களை) என்னும் பகுதியடியாக வந்தது. இந்த மொழி கள் யாவும் ஜம்பொறி அடக்கத்தைக் குறிக்கும்.

இந்தக் குறளில், ஜம்பொறி விஷயங்களிற் ப்ரீதிகொண்டு இருப்பவனுக்கீடு பஞ்சஷ்டங்களால் இபற்றப்பட்ட லோகம் மெய்யாகவும் பரம்பொருளாகவும் தோற்றும் என்று உபதேசித்து, இவர்களுக்கு விசால அறிவும் அன்பும் இல்லாத படியால் இவர்கள் பேசும் பேச்செல்லாம் குறைவுபாடாகவும் விபரிதமாகவும் இருக்கும் என்பதுபற்றி, அடுத்த குறளில், நீத்தார் பெருமையை மெய்ஞ்சானிகள் து வாக்கின் நிறை மொழிகளால் அறியலாம் என்று விளக்கினார்.

அ. நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து மறை மொழி காட்டி விடும்.

பதச்சேதம்: நிறை மொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து மறை மொழி காட்டி விடும்.

அர்த்தம்: பூர்ண அறிவிலும் அன்மிலும் தோய்ந்த சொற்களைப் பேசும் பெரியோர்களின் மஹாத்மியத்தை இந்தப் பூமியின்கண் அவர்களது திருவாக்கீல்ஸ்தாரிக்கும்.

இந்தக் குறளுக்குச் சார்பாகக்கொண்ட மேற்கோள் அகல்த்தய மஹாமுனியாது ப்ரதம ஸிவபனநகைய தரணதூ மாக்கி அருளிச்செய்த தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்,

செய்யுளியலில் உள்ள எனக வது சூத்ரம் எனக்காண்க. இது “நிறைமொழி மாந்தர் ஆஜீனயிற் கிளந்த (சொன்ன) மறை மொழி தானே மந்த்ரம் என்ப.”

என்றவரும். இதன் அர்த்தமாவது, நிறைந்த மொழியை உடைய பேரவிவாசிகளாது சித்தத்தில்லின்று தோன்றிய திருவாக்குகளே வேத மந்த்ரங்கள் என்று பெரியோர் கூறுவர் என்பது.

மறை மோழி=மெய்ப்பொருளை எப்பொருளிலும் காட்டிக் கொடுக்கும் சொற்கள்.

தானே மந்த்ரம்=அந்தச் சொற்களே மந்த்ரங்கள் எனப் படும்.

மந்த்ரம்=மனவைக் காக்கும் பொருள்.

தொல்காப்ய சூத்ரத்தின் விளக்கப்படியே நாயனாரது எட்டாவது குறள் அறியத்தக்கது.

நிறைமோழி மாந்தர்=முழுப்பொருளாகிய பரமாத்மாவை அறிந்து, கண்டிதமாக இருக்கும் நாநாவிதப் பொருள்கள் யாவற்றிலும் அதனைக்கண்டு, அதுவே பரம்பொருள் என்னும் சிச்சயத்துடன் பேசும் ஜீவன்முக்குக்கள்.

நிறைமொழிக்கு எதிர்மறையாகிய குறைமோழி, விஷய சுகங்களைக் கருதிவாழும் ஜனங்களின் பேச்சு, அறிவிலும் அன்பிலும் குறைவுபட்டேயிருக்கும். (ஈர் விரோதமாக மறுப்பது எதிர்மறைந்படும்.)

குறைமொழிகளை வசனிக்கும் மாந்தரோடு அறிவாசிகள் வகவாஸம் பண்ணும்பொழுது அவர்கள் பக்ஷங்களை முங்கீரியாமல் வெகு ஜாக்ரதையாக இருப்பார்கள்.

நிலத்து=இவ்வகைத்தில்.

மறை=வேதம். மிக ரஹஸ்யமாக (மறைவாக) அண்டான் ட்கோடிகள் தோறமுள்ள கடவுளைவழிபட்டு அதனை அறியும் வகையைக் கூறும் கருவிலேதுமெனப்படும். (மறையோர்=வேதத்தை அறிந்த மேல்வர்ணத்தார்)

தொல்காப்யத்தில் கூறினவாறு மறைமோழி மெய்ஞ்ஞானிகள் உபதேசிக்கும் திருவாக்குகள் எனப் பொருள்படும்.

காட்டிலிமே=பெருமையை விளக்கச் செய்யும்,

தர்மவாழ்வில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற புத்திமாண்கள் நீத்தார் நட்பையே எதிர்பார்த்து இருக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி, இந்தக் குறளில் ஜீவன் முக்குற்களின் திருவாக்குகளைப் பெருமைப் படுத்தினார். அடுத்த குறளில் ஸத்வகுணத்தைப் பொருந்தி சம்வரார்ப்பனை கர்மங்களை அப்பவைக் கின்ற பெரியோரின்கோபத்தைப் பெறல் பாழைத்தரும் என்று உபதேசித்ததால், ஸாதுக்களை எக்காலமும் மதிக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களுடன் கூடி மேன்மேலும் தங்கள் தர்ம குணங்களை வருத்திசெய்ய வேண்டுமென்றும், போதித்தார்.

க. குணமென்னும் குன்றேறி நின்றூர் வெகுளி கணமேயுங் காத்த வரிது.

பதச்சேதம்: குணம் என்னும் குன்று ஏறி நின்றூர் வெகுளி கணமேயுங் காத்தல் அரிது.

அர்த்தம்: ஸத்வகுணம் என்னும் அசையா நிலையைப் பெற்று நிற்றவர்களின் கோபத்தை தம்மேல்வராமல் ஒரு கஷணமாவது அரண் (காவல்) செய்துகொள்ளல் ஒண்ணாலும்.

ப்ரக்ருதியின் குணம் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்று பகவாலை மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டது.

ஒய்வில்லாத சேஷ்டையுள்ளதும், இஷ்டம் அநிஷ்டம் இருள் ஒளி முதலிய தவந்தவங்களைப் பெற்றதும், தனதுகலங்கின நிலையையும் துன்ப சொருபத்தையும் அறியக்கூடாததும், ஆகிய ப்ரக்ருதியில் பரமேஸ்வரனது சித்ஶக்தி சென்று அதன் மிக மிர்ச (கலப்புள்ள) குணத்தை ஜீவாத்மாக்கள் அறிந்து முத்திபெறும் பொருட்டு, மூவிதமாகப் பிரித்தார். இவையெல்லாம் அத்ருஷ்யப் பொருள்களாம். அவற்றின் காரியங்களாலேயே ஜீவன் அவற்றை அறியலாம்.

தமோ குணத்தின் கார்யம் அஞ்ஞானம், மோஹம், மறதி. ரஜஸ் குணத்தின் கார்யம் விருப்பு, வெறுப்பு, செயல்.

ஸத்வ குணத்தின் கார்யம் விசாரம், கற்றல், சுகம்.

இம்முன்று குணங்களின் வருத்திகள் இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டாலும் ஒன்றேடான்று கலந்தே நிற்கும். ஆதலால்

தமீராகுணமானது தமவில் தமஸூம், தமவில் ரஜஸூம், தமவில் ஸத்வமுமாக இருக்கும்; ரீதாகுணமானது ரஜவில் தமஸூம், ரஜவில் ரஜஸூம், ரஜவில் ஸத்வமுமாயிருக்கும்; ஸத்வகுணமானது ஸத்வத்தில் தமஸூம், ஸத்வத்தில் ரஜஸூம், ஸத்வத்தில் ஸத்வமுமாக இருக்கும்.

இந்த நவ னிபாகங்களில் (பிரிவுகளில்) எந்தக்குணம் ப்ரபலமாயிற்கீழு, அது மனம் வாக்குக் காயம் என்ற இந்தியங்களில் பிரவேசித்து அதற்கெற்ற சர்மங்களைச் செய்விக்கும்.

தெளிவையும் ப்ரகாசத்தையும் பொருந்திய ஸத்வகுணத்தைப் பெற்றத்தக்க ஜீவாத்மாவுக்கு தேகசத்தி, நேர்கடக்கை, பொறுமை, மன அடக்கம், ஆத்ம அநாத்ம விசாரணை, குரு ஸ்ருதி தெய்வம் என்றவற்றில் ஸ்ராத்தை, என்ற ப்ராஹ்ம குணங்களை (ப்ரஹ்மத்தைச் சார்ந்த குணங்களை) பிறவியிலேயே பாமேஸ்வரன் அருளுவார்.

விருப்பு வெறுப்புருப ரஜஸ் குணத்துக்குரிய ஸத்வாம ஸத்தை ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு அஞ்சாமை, பொலிவு (ப்ரகாசம்) தைர்யம், ஸாமர்த்யம் போரிலோடாமல் நிற்றல், ஈகை, நல்லவர்களுக்கு ஸூக்பாவணையும் செட்டவர்களுக்குப் பீரீ (பயங்கரமான) பாவணையும் காட்டுதல், என்ற கூந்தர் குணங்களைப் பரமீஸ்வரன் பிறவியிலேயே அருளுவார்.

ரஜஸ் குணத்தின் தமாம்ஸத்தை ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு தனம் தான்யம் பசு முதலிய பொருள்களைக் கொள்ள அுக்கும் பெருக்குதலுக்கும் விற்றலுக்கும் உரிய பாலன குணங்களைப் பரமீஸ்வரன் பிறவியிலேயே அருளுவார்.

அஞ்சான சொரூப தமஸ்குணத்தின் ரஜாம்ஸத்தை ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ராஹ்மன ஸில்லு வைச் அல்லது வேறு புண்ய புருஷ ஸேவைக்குரிய பரிசாரக குணங்களைப் பரமீஸ்வரன் பிறவியிலேயே அருளுவார்.

இவ்விதம் குணங்களையும் இவற்றிற்கெற்ற சர்மங்களையும்

கூட்டி ப்ராஹ்மனைத்வம் கூந்தரியத்வம் வைஸ்யத்வம் குத்ரத்வம் என்ற சதுரவர்னங்களைப் பக்கான் உண்டுபண்ணினார்.

இவையெல்லாம் ஸ்ரவாவ ஜன்யங்கள். அஃதாவது பிறவியிலேயே புத்திக்கும் கர்மெந்த்ரியங்களுக்கும் அமைக்கப்பட்டுள்ளிலகள். மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே தரிக்கப்பட்ட இந்தநிலைகள் உறுதியாக நின்று ஜீவாத்மாவைக் காம க்ரோத பயத்க்கங்களால் மிகவும் சலவப்படவிடாமற் காக்கும்.

துணமென்னும் குன்று ஏறி நின்றுர்=தமஸ் ரஜஸ் ஸத்வம் என்ற குணங்களுக்குரிய மூங்குமன்ற பிரிவுபாடுகளைப் பெற்ற சோபான மலையினது சிகரத்தில் எறி நிலைபெற்றவர்கள்.

குணமலையின் சிகரத்தில் ஸமத்வ புத்தி, சித்தசுத்தி, ஈஸ்வரர்ப்பனை கர்மாதங்டரானம், ஜூம்பொறி அடக்கம், மன அடக்கம், துக்க நில்குத்தி என்ற திவ்ய ஆக்ம ஸக்திகள் ப்ரகாசிக்கும்.

நின்றுர் வேகுளி=நின்றவர்களுடைய கோபத்தை.

ஸாந்தியைப் பெற்றவர்களின் கோபம் ஆக்சயில் நின்று ஜன்யமானதன்று. பாரீஸ்வரன் து தண்ட ஸக்தியின் கோலமே என்றறியத்தக்கது. இதுபற்றிக் “காத்தலரிது” என்றார்.

காத்தல் அரிது=தம்மிடத்தில் அனுகாதபடி செய்து தண்ணை ரக்கித்க முடியாது.

இந்தக் குறளில் ஸத்வ குணவான்களைப் போற்றி வழி பட வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் கோபத் தை மூட்டலாக தென்றும் கூறி, அடுத்த குறளில் அவர்களது கோபம் ஜீவகாருண்யத்தைத் தழுவியே நிற்குமென்று கூறுகின்றார்.

க.0. அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வயிர்க் செந்தண்மை பூண்டொழுக லான். [கும

பதச்சேதம்: அந்தணர் என்போர் அறவோர், மற்று எவ்வயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான்.

அர்த்தம்: அழகிய ஶாந்தியைப் பெற்றவர்களே அறஞ் செய்னஞ் தர்மாதுஷ்டானத்தில் கெளசலம் (பூரணசாமார் த்யம்) பெற்றவர்கள். (எனைனில்*) எனைய உயிர்கள் யாவற் றையும் தமுனித் தாம் சிறந்த ஶாந்தியைத் தரித்து நடப் பதால்

அந்தனர்=அழகிய தன்மையை (குளிர்ச்சியை) அடைந் தவர்கள்.

ஸ்தவ குணத்தைப் பெற்றவர்களதுமனம் அதிக உருக்கம் பெற்றமையாலும், வரக்கு இனிய சொற்களை மொழிந்து வருவதாலும், கண்கை முதலிய அவயவங்களும் மிக மருது வாயிருப்பதாலும், அவர்கள் குணங்கள் எல்லாம் குளிர்ந்த (தன்மையை) தன்மையுடையனவாம். அஃதாவது, அகோர (வெப்பமான) நிலையினின்று நிங்கினவாம்.

அறவோர்=அறத் தினையுடையவர். விதிவிலக்கு ரூபமான அறத்தைச் சாதித்து அதன் வழியால் மிக ஸாமர்த்யமாக நெஷ்டக்ரமய வித்தியை அடைந்து, பேரறிவையும் பேரன்பை யும் பெற்றவர்கள்.

எவன் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை அனுசரித்தும் விலக்கப்பட்ட கர்மத்தை நிழீஷதித்தும் வாழ்வானே, அவனுக்குச் சமத்வபுத்தியும் சித்தசுத்தியும் ஸ்ரவங்கள் அருளப்பட்டு, அவ்வழியால் கர்த்தருத்வ போக்த்ருத்வ மோகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டு, பேரறிவுக் பேரன்பும் கரமாக தலைப்படும் என்பது பற்றி அந்தனரென்போர் அறவோர் என்றார்.

மற்றேவ்வுயிர்க்கும்=தமக்குவரும் லாபநஷ்டங்களைக் கருதாமல் மற்று ஏந்த ஜீவர்களுக்கும்.

சேந்தன்மை பூண்டே=சிறந்த தயாளத் தன்மையைத் தரித்து.

ஓழுகலான்=சகங்களை ஊட்டலால்,

இந்த அதிகாரத்தில் கர்த்தருத்வ போக்த்ருத்வ புத்தி களை விட்டு ஜீவகாருண்யத்தோடு வாழும் மஹாங்களின் வித்திகளைக் கூறி, வரும் நான்காம் அதிகாரத்தில் அந்த வித்திகள் அறத்தின் வலிமையாலேயே வந்தன என்று விளக்குவாராயினார்.

அறன் வலியுறுத்தல்.

முன்றும் அதிகாரத்தில் “நீத்தல்”—“துறத்தல்”—“கர்ம பல த்மாகம்”— என்ற உபாயத்தால் ஆத்மாவைப் பற்றிய கர்த்தருத்வ மோகமும் போக்த்ருத்வ மோகமும் விடும் என்றும், அவற்றை விட்டவர்களே மகாத்மாக்கள் என்றும் விளக்கி, நாலாம் அதிகாரத்தில் அறத்தை அனுசரித்தே அந்த உத்தம விலை பெறத்தக்கதென்று கூறினமையால், இந்த அதிகாரம் “அறன் வலி உறுத்தல்” எனப் பெயர் பெற்றது.

அறன் வலி=அறத்தினுடைய வலிமை, பராக்ரமம்.

உறுத்தல்=(மாணுக்கன் புத்தியில்) உறும்படி (பொருந்தும்படி) செய்தல்.

ஆத்மாவைப் பற்றிய மலத்தை எது “அற” (அற்றப் போக, அல்லது அறுக்க)ச் செய்யுமோ, அது அறம் எனப் படும்.

தமிழில் அறம் என்பது ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் தர்மம் எனப் படும். மலத்தை ஜயிப்பதற்கு ஆத்மா எதனைக் கவசமாகத் “தரிக்க”த் தக்கடோ, அதனை தர்மம் என்று கூறுவர்.

இருள் விழைந்த அறையில் அகப்பட்டு இருளையும் இரு வென்று அறியாமல் வழிகெட்டுத் தடுமாறுக்கன்றவனுக்கு ஒர் ஒளிக்கிரணம் சுகத்தைக் கொடுக்கும். அதுபோல, ஆசை துஷ்டம் முதலிய பாழான குணங்களால் வாதிக்கப்பட்டு நன்மை எது தீயை எது என்று அறியாமல் மயங்கி நின்றவனுக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு, ஒரு ஞானரேகையைக் கருணைதியாகிய பரமேஸ்வரன் தனது பேரறினிலும் பேரன்பி அம் நின்று தோன்றச் செய்தார்.

தன்னையும், தன்னைப்பற்றிய மலத்தை மலம் என்றும், அறியாத ஜீவாத்மாவுக்கு இந்தச் சக்சிதானாந்த ரேகை சத்தம் எதுவென்றும், அசத்தம் எதுவென்றும், காட்டும். அறம் ஜீவாத்மாவை மலத்தில் நின்று தாக்கி ஈடேற்றுவதால், அது ஆத்மோதாரண ஈக்தி எனப்படும்.

ஆத்மா+உத்தாரணம்=ஆத்மோதாரணம்; உயிர் ஈடேற் றல்.

ஈடேற்றதல்=ஒப்பாகும்படி (ஸமத்வமாகும்படி) தூக்கி மேல் வைத்தல்.

இந்த ஆத்மோதாரண ஶக்தியை தேவாத்ம ஶக்தி என்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

எது ஜீவாத்மாவை மலத்தில் நின்று தூக்கி சுகவழியில் நிறுத்துமோ, அது திவ்ய பரமாத்மாவின் உத்தரண ஶக்தி என்றறிக.

இதுவே அறம். அண்டரண்ட கோடிகள் தோறும் ஜீவர்களுடைய மலீங்கக்த்தைக் கருதியே இருத்தினால், நாய் ஞார் இதனை, அதி. கு, குறள் ய இல், செந்தன்மை (சிறந்த ஶாந்தியை உடைய பொருள்) என்றும், ச. ச இல் மனசைப் பற்றிய மாசினை (கொடியு மலத்தை) ஒழிக்கும் பொருள் என்றும் கூறினார்.

அறம், விதிவிலக்கு ரூபமாய்த் தோன்றி, ஜீவாத்மாவை ரகவிக்கும்.

எவன் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை அதுவரித்தும் விலக்கப்பட்டவையை நிஷேதித்தும் வருவானே, அவனுக்குச் சித்த சுத்தியும், ஸமத்வ புத்தியும் (ப. 37), ஆத்ம காரியங்களை விசாரிப்பதற்கு விவேகமும், தன்னையும் தனக்குள் வாழும் தலைவனுகிய பரமேஸ்வரனையும் அறியத்தக்க யோகஸாதனங்களும் (ப. 40, 41), பரிசுத்த பரமாநந்த மோகஷமும் (ப. 42), அருளப்படும் இவற்றால் அறத்தின் வலிமை வெளியாகும்.

இருவிலும் துக்க பய சோர்வுகளிலும் அழுந்திக் கிடக்கும் (ப. 47) ஜீவாத்மாவை உத்தரணம் செய்து சச்சிதாநந்த மயமாக்குவதற்கே ஸ்ரூஷ்டியாதி கர்மங்களில் பகவான் ப்ரவேசித்தார். வேதாகமங்களும், அறமும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் (ப. 67-68) என்ற புண்ய கர்மங்களுக்குரிய கர்மபலன் களும், பாப கர்மங்களுக்குரிய துக்க பலன்களும் (ப. 49, 50), இவற்றை அநுபவிக்கும்படி ஸ்ரூஷ்டம் ஸ்தூல தேகங்களும்

(ப. 52, 72), ப்ரஹ்மாண்டத்துக்குள் அடக்கப்பட்ட யசோகங்களும் (ப. 28, 30), ப்ரவஞ்சுத்தி நிவருத்தி மார்க்கங்களும் (ப. 51), உபாஸநா தேவதைகளும், கல்வி பிடங்களும், குரு ஶிவ்ய பரம்பரைகளும், படைக்கப்பட்டன. இவற்றை அறன்வலி வெளியாகும்.

இந்த ஸ்ரூஷ்ட யோடு கூடிய ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபவ அதுக்ரஹ க்ருத்யங்கள் பரமேஸ்வரன்து கர்ம சக்ரம் எனப்படும்.

உபநிஷத்தகளில் ப்ரவலித்திபெற்ற பகவற்கிதை, அது உமந்தரங்கள் ய-உடி இல் இந்த திவ்ய கர்ம சக்ரம் பொழிப்பாக கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த மந்தரங்களையும் அவற்றை விளக்கும் ராமநாதீயம் என்ற தமிழ் விருத்தியிலுள்ள 86 தொட்டு 104 பக்கங்களையும் பார்த்தறிக.

பகவத்கிதை, ந. ரெ. இல் இவ்விதம் “நடத்தப்படும் கர்ம சக்கரத்தை எவன் இந்த லோகத்தில் அதுவரிக்கவில் கீழேயா, அவன் துன்பத்தைபே ஜீவனமாகக் கொண்டும், ஐம் பொறிகளுடைய க்ரீடைக்கு (சேஷ்டைகளுக்கு) அடிமைப்பட்டும், பயனின்றி ஜீவிக்கின்றன்,” என்று பகவான் உபதேசித்தார்.

காரண கார்ய ஸம்பந்தமாக இயற்றப்பட்ட அண்டபிண்ட சுராசரங்களைக் க்ரமமாக நடத்திவரும் கர்மசக்ரந்தோறும் அறத்தின் வலிமை ப்ரகாசிக்கின்றது.

க. சிறப்பீ னுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினுஉங் காக்க மெவலேன ஏயிர்க்கு.

பதச்சேதம்: சிறப்பு ஈனும், செல்வமும் ஈனும், அறத்தின் ஊங்கு ஆக்கம் எவன் ஒ உயிர்க்கு.

அர்த்தம்: அழிவற்ற சிறப்பென்னும் மோகஷத்தையும் நாநாவித செல்வத்தையும் அறம் கொடுக்கும். [ஆதலால் மனுஷர்களுக்கு] அறத்தக்கு மேலான பூரிப்பைச் செய்யும் பொருள் என்ன உள்ளது.

சிறப்பு=அழகு. பரக்குதி வஸ்துக்களாகிய பொன் பெண் மனை முதலியவை அழகு பொருக்கியனவாயிருந்தும், இவை தோன்றி அழியுமாதலால், இவற்றின் அழகு அழகெனப்படாது. மாருத அழகையுடைய வஸ்து பரிசுத்த ஆத்மாவே என்பது பற்றி, அதன் நிலையாகிய மோகஷத்தைச் சிறப்பென்று.

செல்வம்=கல்வி, தனம், தான்யம், தைர்யம், வீர்யம், சந்தானம், வெளபாக்யம், சீர்த்தி முதலிய ஸம்பத்களாம்.

ஈனும்=கொடுக்கும்.

புண்ய கர்மங்களைச் செய்தால் பகவானது கர்ம சக்ரநடையினால் சுகபலன்கள் வரும். நானாவிதச் செல்வங்களும் சுகபலன்கள் என்றறிக.

மோகஷத்தை அறம் எவ்வாறு கொடுக்குமெனில், யஞ்சும், தானம், தபஸ் (அதி. 2, குறள் அ, கை) என்ற புண்ய கர்மங்களை ஸரத்தையோடு செய்கின்றவன் திருவருளால் சித்த ஶாத்தியைப் பெறுவான். பெறவே, புத்தி விசாலமாக ஆத்ம கார்யங்களை அறிதற்கு வேண்டிய நன்முயற்சிகளைச் செய்வான். செய்யவே, ஸ்வர்க்காதி சிற்றின்பங்களில் விரகம் தோன்றிப் புண்ய கர்மங்களை ஈச்வரார்ப்பண புத்தையோடு அதுஷ்டப்பான். அதுஷ்டக்கவே, மெய்யறிவு ப்ரபல்யமாகும். ஆகவே, ப்ரக்குதி பந்தனங்கள் யாவும் ஒழிந்து, மோகஷத்தைப் பெறுவான். ஆகையால், அறம் நூனத்துக்கும் நூனத்தால் வரும் மோகஷத்துக்கும் (துக்க நிவ்ருத்திக்கும்), இன்றியமையாது வேறு எனக்காணக்.

ஊங்கு=உவ்விடம். “அங்கும் இல்லை, இங்கும் இல்லை, உங்கீ இருக்கின்றது” என்ற நடையில் அங்கெனச் சுட்டிய இடத்திற்கும் இங்கெனச் சுட்டிய இடத்திற்கும் மேலான இடத்தை “ஊங்கு” என்பது அறிவிக்கும்.

எனவே “அறத்தினாங்கு இல்லை” என்ற பதங்கள் அறம் என்ற பொருளுக்கு மேலான பொருள் இல்லை என்று அர்த்தப்படும்.

ஆக்கம்=நிறைதலை, அல்லது பூர்த்தியைச் செய்யும் பொருள். “ஆகு” (நிறை) என்ற பகுதியினின்று “ஆக்கு” எனப் பிறவினையாகத் திரிந்து, தொழிற்பெயர் விகுதியாகிய “அம்”

பெற்று, ஆக்கம் எனத் தோன்றி, நிறைப்பித்தல் எனப் பொருள்படும்.

குறையுள்ள பொருள் நிறைவைப் பெறுவது லக்ஷ்மியின் ஶக்தி விலாஸத்தால் ஆதலின், ஆக்கம் லக்ஷ்மிக்கும் செல்வத் திற்கும் பர்யாய நாமமாயிற்று.

ஈண்டு, அறத்தினாங்கு ஆக்கம் இல்லை என்ற பதங்கள் அறத்திற்கு மேலான பூர்த்தியைச் செய்யும்ஶக்தி இல்லை எனப் பொருள்படும்.

அறமானது எவ்விதபத்தில் பூர்த்தியைச் செய்யுமெனில், அன்னிலும் அறிவிலும் எனக். அவா முதலிய மலங்களால் பந்திக்கப்பட்டு அன்னிலும் அறிவிலும் சிறுமையைப் பெற்ற ஆத்மா அறத்தால் மெல்ல மெல்லப் பெருமையை (பூரிப்பை)ப் பெறும்.

உயிர்=ஜீவன். “உய்” (வாழ்) என்ற முதல் நிலையோடு “இர்” என்ற பெயர்விகுதி சேர்ந்து, “உயிர்” எனவாகி, வாழ் தலையுடையது என்று பொருள்படும். இதைப்போலவே “பயிர்” “மயிர்” என்ற மொழிகள் வந்தன. “பை” (பக்கமை) உடையது, பயிர்; “மை” (கருமை) உடையது. மயிர். எது உய்தலைப் பெற்றதோ அஃது உயிர் எனப்படும்.

ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் “ஜீலை” என்ற பதம் ஜீவிததலைப் பெற்ற வஸ்து என்று அர்த்தமாகும். மலத்தில் அகப்பட்டு ஒன்றையும் அறியாமல் ஜடப்பொருள் போலிருந்ததற்குப் பகவான் ப்ராணன் (மூச்சு) முதலிய வாயுக்களையும் அந்தஃகரணங்களையும் புறக்கரணங்களையும் கர்மேந்திரியங்களையும் ஸா-ஷ்க்ஷம சர்வம் ஆக அருளியவுடனே, “ஜீவன்” அல்லது “உயிர்” என்ற நாமத்தைப் பெற்றது. ஸா-ஷ்க்ஷம சர்வத்தைப் பெற்ற பிறகு, ஜீவாத்மா ஸ்தூல சர்வம் என்ற மாம்ஶ தேகத்தைப் பெறும். அகேகநேக ஸ்தூல சர்வங்களைப் பெற்ற ஆத்மாவும் ஸா-ஷ்க்ஷம சர்வமும் அறநெறியில் நின்று மலத்தை ஒழித்தபின், ஆத்மா மோகஷத்தை அடையும்.

எவ்வே என்பதில் ஒகாரம் அசைநிலை.

எவன் என்ற வினாப்பெயர் ஒன்றுமில்லை என்றதைச் சுட்டும். எவன் “என்” எனவும், “என்னை” எனவும், வரும்.

2. அறத்துங் காக்கமு மில்லை யதீன
மறத்தலி னங்கில்லை கேடு.

பகச்சேதம்: அறத்தின் ஊங்கு ஆக்கமும் இல்லை, அதீன மறத்தலின் ஊங்கு இல்லை கேடு

அர்த்தம்: அறத்தினும் மேற்பட்ட பூர்த்தியைச் செய் யும் பொருள் வேலென்றுமில்லை. அவ்வறத்தை அயர்ந்து இருத்தலிலும் மேற்பட்ட அழிவு வேலென்றுமில்லை.

முதற்குறளில் “அறத்தினுங் காக்கமு மில்லை” என்று உபதேசித்த சொற்களையே இரண்டாங் குறளிலும் உபதேசித்தது அறத்தின் வலி தெரியாது வாழும் மாக்கள் தெரிந்து ஈட்டெறுதற் பொருட்டே. அறீன் மறத்தல் எவ்விதம் கேட்டைப்பயக்கும் என்று பகவத்தை அத் உ, மந்த்ரங்கள் 62, 63ல் பின்வருமாறு விளக்கி இருக்கிறது:—

“இந்தரியங்கள் கவர்ந்தவிஷயங்களை ஜீவாத்தமாவின்மனஸ் பற்றினால், அவ்விஷயங்களுக்கும் மனஸாக்கும் ஒரு ஸங்கம் (புணர்ச்சி) உண்டாகின்றது.

“அந்த ஸங்கத்தின் வழியால் ஆசை தலைப்படுகின்றது.

“ஒருவனுக்கு தோன்றிய ஆசையை இன்னெருவன் தடுத் தால், ஆசையே கோபமாகிப் பரிணமிக்கின்றது.

“கோபத்தில் நின்று அறிவை மறைக்கும் மோகம் பிறக்கின்றது.

“பெருமோகத்தில் நின்று ஸ்மருதிச்சேதம் (தர்மவிதிகளின் சிர்கேடு) உண்டாகின்றது.

“ஸ்மருதிச் சேதத்தால் புத்திநாசம் உண்டாகின்றது.

“புத்திநாசத்தால் ஜீவாத்தமா கெடுகின்றன” (மலத்தில் மிக ஏம் அழுந்தி அறிவையும் அன்பையும் இழுக்கின்றன)

ஸ்மருதிச் சேதத்தை நாயனார் அறன் மறத்தல் என்றார்.

அறனை மறத்தல் மறம் எனப்படும்.

ஒருவனது அறமும் மறமும் (தர்மமும் அதர்மமும்) அவனை விடாது பின் தொடர்ந்து, வரும் பிறப்பிற், பற்றும். அறம் இன்றியமையாத் துணையாக ஸாக வாழ்வைக் கொடுக்கும். மறம் தடையாகித்துன்பத்தையும்தாழ்வையும் கொடுக்கும்

மஹாபாரதம், அநாலை பர்வம், அத் 173இல், ப்ரஹஸ்பதி பகவான் தர்மபுத்திர ராஜஞக்கு இவ்வாறு உபதேசித்தார்,—

“மானுடன் ஒருவனுகவே பிறக்கிறுன், ஒருவனுகவே இறக்கிறுன், ஒருவனுகவே நரகங்களைத் தாண்டுகிறுன், ஒருவனுகவே ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகிறுன். தங்கை தாய் ஸ்கோதன் புதரன் ஆசாரியன் தாயாதிகள் சுற்றத்தார் ஸ்நேகிதர் முதலிய யாவரும் துணையாகார். மானுட தேகத்தை எடுத்துச் சிகாலம் உபயோகப் படுத்திய உயிர் தான் போகவேண்டிய பொழுது தேசத்தைக் கோது போல ஏறிந்துவிட்டு வேறு முகமாகப் போகும். தர்மம் ஒன்றே பின் தொடர்கிறது. ஆதலால், எப்பொழுதும் தர்மத்தையே துணையாகக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவன் தர்மத்தோடு ஸ்வர்க்க லோகம் போவான். அதர்மத்தோடு நரக லோகம் போவான். அறிவாளி சியாயமாக ஸ்ம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளால் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். ஆசையினால் மதிகெட்டவன், விருப்புவெறுப்பால் ஏவப்பட்டு, தனக்காகவும் பிறநுக்காகவும் பாபுகர்மங்களைச் செய்து, அநேக ஊனபங்களைப் பெறுகிறுன்.”

இந்த உபதேசத்தைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர், தார்மமும் அதர்மமும் எவ்விதம் ஒருவனைத் தோடரும் என்று வினாவியதற்கு, ப்ரஹஸ்பதி பகவான் ப்ருத்தி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் என்ற பஞ்ச பூதங்களின் அதி தேவதைகளும், ஸ்வேக்ஷமஶீரம் என்னும் புத்தி முதலிய கரணங்களும் பஞ்ச வாயுக்களும் கர்மேந்தரியங்களும் ஒருவன் செய்த தர்மாதர்மங்களில் நின்றுதோன்றிய கர்ம பிரேஜங்களைத் தாங்கும்எனவும், பரமேஸ்வரன்து கர்ம சக்ர நடைப்படி அவை நியமிக்கப்பட்ட காலத்தில் பகவப்பட்டுப் புசிப்பிற்கு வரும் எனவும், விடை அளித்தார்.

இவ்வாறு தர்மாதர்ம பிரேஜங்கள் ஜீவாத்தமாவைத் தொடர்ந்து பற்றுமென விளக்கிய உண்மையை ஆகம ஸாஸ்தரங்கள் பழவினைப் பலன்கள் புசிப்பிற்கு வரத வரையில் ஆறு அதவாக்களையை மந்த்ரம் பதம் வர்ணம் புவனம் தத்வம் பஞ்சகலைகளில் கட்டுப்பட்டு இருக்குமென்று கூறும். மந்த்ரம் பிசம்,

பதம் அமிக-ம், வர்ணம் நிமிக-ம், தொனிரூப ஆகாச அம்சங்கள். புவனங்கள் உாவிச-ம் பஞ்ச ஷுத அம்சங்கள். தத்வங்கள் பல ஸுஷஷ்ம சீரமாகும். பஞ்ச கலைகளாகிய சிவ்ரூத்தி முதலிப்பைகள் கர்ம சக்ரத்தை நடாத்தி வரும் திருவருள் எனக்கொள்க.

இந்தகுறளில் அறத்தின் ஸாக்ஷம் ததியை அறிதற்குத் தக்க ஆசானிடம் ஸ்ரவணம் செய்யவேண்டும் என்றும், ஆசை கோபம் பொருமை முதலிய மலசக்கிகள் மனக்கிலேறுமல் ஜாக்ரதையாகக் காக்கவேண்டும் என்றும், இப்படிக் காவாது போ னல் ஜீவாத்மாவின் சிற்றறிவும் சிற்றன்பும் மிகக்குறன்றி மானு டப் பிறப்பை இழக்கும் என்றும், இதனிலும் பெருங்கேடு வேறில்லை என்றும் உபதேசித்தார்.

ந. ஒல்லும் வகையான நவினை யோவாதே செல்லும்வாயெல்லாம் செயல்.

பதச்சேதம்: ஒல்லும் வகையால் அறம் வினை ஒவாதே செல்லும் வாய் எல்லாம் செயல்.

அர்த்தம்: இயன்ற வழிகளால் அன்புளிறைந்த கர்மங்களை இடைவிடாமல், நீ செய்யவேண்டிய இடங்களில் எல்லாம் சென்று, செய்க.

ஒல்லும்=முடியும், இயலும். (ஒல்லுதல்= இயலுதல். ஒல்லாமை=இயலாமை)

அறவினை=அன்பு நிறைந்த கர்மங்களை.

ஓவாது=நிங்காது. (ஓவுதல்=நிங்குதல்)

செல்லும் வாயெல்லாம்=எங்கெங்கு மனம்வாக்குக் காயங்களால் ஹித கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமோ, அங்கங்கு எல்லாம்.

சேயல் என்னும் பதம், “செய்” என்னும் பகுதியோடு “அல்” என்னும் வியங்கோள் (ஏவல் கொள்ள வரும் விகுதி) கூடிசு, செய்க எனப் பொருள்படும்.

இந்தக் குறளில் இயன்ற வழிகளால் அன்போடும் ஸ்ரத் தையோடும் நற்கரமங்களைச் செய்யவே வேண்டுமென்று கூறி, அடுத்த குறளில் அறம் பொருள் இன்பம் எனும் புருஷார்த்தங்களுள் அறம் மாத்ரமே சித்தசுத்தியையும் அதற்குரிய சுகத்தையும் அருளுமென்றும், மற்றவையின் பேறு இழவுகளைப்பற்றிக் கவலையும் துன்பமும் வருமென்றும், விளக்கு வாராயினார்.

ச. மனத்துக்கண் மாசில நூத வீனத்தற மாகுல நீர பிற.

அந்வயம்: மனத்துக்கண் மாச இவன் ஆதல் அனைத்து அறம், பிற ஆகுலம் நீர்.

அர்த்தம்: மனசில் மறு இல்லாதவனுகுதலீச் செய்யத் தக்கது எதுவோ, இத்தகுதியை உடையது அறம். ஏனைய பொருளும் இன்பமும் துன்புறுத்தும் தன்மையை உடையன.

மனத்துக்கண் மாச=மனகிலுள்ள மல கார்யங்கள். இவற்றை ஐந்தாவது குறளில் அழுக்காறு அவா வெருளி இன்னுச் சொல் என்று குறித்திருக்கிறார்.

இலஞுதல்= இல்லாதவனுகுதலீச் (செய்யத் தக்கது எதுவோ).

அனைத்து=அத்தன்மைத்து=அந்தத் தன்மையை உடையது.

“அனைத்து” என்ற பதம் “அன்ன” என்ற உவமை வாசுக்கின் திரிபு. அத்தகைய (அந்தத் தகுதியை உடைய) எனப் பொருள்படும்.

அனைத்து=அத்தகையது (அந்தத் தகுதியை உடையது).

அனைத்து=அத்தகைத்து (அந்தத் தகுதியை உடையது).

அறம் எத்தகைத்து (எத்தன்மையை உடையது) எனில், மாசில்லாதவனுகுதலீச் செய்யும் தகைத்து (தன்மையை உடையது) என்க. அஃதாவது, எது சித்தஸாத்தியைச் செய்யத் தக்கதோ அது அறம் எனப்படும்.

“அனைத்து” (அத்தகைத்து) என்ற விடைமொழியில் வினா மொழியாகிய “எத்தகைத்து” தொக்கி நிற்கின்றது. இது பற்றி, “இல்லைத்தல்” என்ற மொழிக்கு மேல் எழுதப்பட்ட உரையில் மாசில்லாதவனுகுதலைச் செய்யத்தக்கது எதுவோ என்ற வினா மொழிகள் நாட்டப்பட்டன.

பிற=த்ரிபதார்த்தங்களுள் (முப்பாலுள்) அறமல்லாத ஏனைய பொருளும் இன்பமும் (அர்த்தமும் காமமும்).

ஆகுலம் நீரீ=துக்கத்தைக் கோடுக்கும் தன்மையை உடையன.

ஆகுலம்=தவலை, துண்பம்.

நீரீ=தன்மையை உடையன. (நீரது=தன்மையை உடையது). இவை “நீர்மை” (தன்மை) என்றும் பண்பின் திருபு.

நீடு வயல் தோட்டம், மனைவி மக்கள் சுற்றத்தார். பணம் நகை பண்டி, வேலை நாட்டாமை அரசு, முதலியன் பொருள் எனப்படும். மாதர் ஆடவர் சேர்க்கையால் வருவது இன்பம் எனப்படும். பொருள் இன்பம் என்றவற்றின் பேரூலும் காப்பாலும் கவலை உண்டாகும். அவற்றைப் பெறுமையாலும் பெற்று இழுத்தலாலும் துக்கம் உண்டாகும். ஆகலாஸ், இவை “ஆகுல நீரீ” என்றார்.

முப்பால்களில் அறம் அழிவற்ற நன்மையாகியசித்தசுத்தியைக் கொடுக்கு மென்றும், பொருளும் இன்பமும் துன்புறுத்துமென்றும் இந்தக் குறளிற் கூறி, அடுத்ததில் அவா முதலிய மலங்களை விலக்கி ஆத்மோபாய ஜீவனோபாய கர்மங்களைச் செய்தல் அறம் என்று உபதேசித்தார்.

நு. அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னுச்சொன் னன்கு மிமுக்கா வியன்ற தறம்.

பதச்சேதம்: அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னுச்சொல் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம்.

அர்த்தம்: ஆணவம்லமும் ஆசையும் கோபமும் கொடுஞ் சொல்லும் ஆகிய நான்கையும் விலக்கித் தன் இயல்பில் நின்றது அறம் எனப்படும்.

அழுக்காறு=அழுக்காக்கும் பொருள், ஆத்மாவைப் பழுதாக்கும் வஸ்து; மலம் (பக்கம் 47).

கைப்பைச் செய்யும் தன்மை “கையாறு” என்றுவது பேரூல், அழுக்கைச் செய்யும் தன்மை “அழுக்காறு” ஆயது.

‘ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மலம் எனப்பட்ட அழுக்காறு ஆணவமலம் (ப. 46-47) மாயாமலம் க்ரமமலம் (ப. 48) என மூலகைப்படும். இவற்றில், அனை சூப ரேஜமாய் (விதையாய்) நின்று மற்றைய இரண்டு மலங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பது ஆணவமலம் ஆம்.

ஸ்வபாவும் செய்தலே—தன்னியே பாவனைசெய்து பாராட்டிக் கொண்டிருத்தலே - ஆணவமலத்தின் தன்மை. மனகில் ஏறி நான் வேறு நீ வேறு என்றும், நான் பெரியவன் நீ சிறியவன் என்றும், எனக்கு இது வேண்டும் அது வேண்டாம் என்றும், எனக்கு இன்பங்களும் உனக்குத்துண்பங்களும்பெருகட்டும் என்றும், பலவிபீதி நினைவுகளை உண்டு படுத்தி, எப்பொழுதும் தனது சலனத்தையும், தனது ஆருமையையும், ஆத்மாவில் ஆரோபித்து அதனைத் துன்பப் படுத்தும்.

அவா=ஆசை. இது வேண்டுதல் வேண்டாமை (விருப்புவெறுப்பு) என்ற தங்கவங்களைப் பெற்றது. விருப்பில் நின்ற மோஹம் மதம் ராகம் விஷாதம் தாபம் சோஷம் வைசித்ரயம் விரிந்தன. வெறுப்பில் நின்ற அருவருப்புப் பொருமை பகை சயாமை விரிந்தன.

ஆசை தணல் போன்றது. விஷயங்களைப் பற்றி எரியும். ஒன்றைப்பற்றிப் புசித்தபின் வேறேற்றை நாடும். போதும் என்ற தன்மை அதற்கில்லை. ஆசையிற் சிக்குண்ட ஜீவதுக்கு அறிவும் அன்பும் குற்றும். இவை குறைய ஆசை பெருகும். இந்த நிலையில் ஆசையே தான் என்று ஜீவாத்மா மயங்கிக்கெடும்.

அறத்தை பறவாதவர்கள் அந்த தேவாத்மஸக்தியாற்காக்கப்பட்டு மேன்மேலும் அறிவிலும் அன்பிலும் வருத்தி பெறுவார்கள்.

வெகுளி=தான் கொண்ட ஆசையை வேறேற்றுவன் தடுத்

தலால் ஜன்ய மாகும் கோபம்.

ஓடுகின்ற தண்ணீர் தடைபெற்ற வுடனே நூரைத்துப் பாய்வது போல, தடைபெற்ற ஆசை கோப ரூபத்தைத் தரிக்கின்றது. இது ப்ராண வாயுவைச் சீறச் செய்யும்; புத்தி யைத் தடுமாறச் செய்யும். உடனே அதற்கு ஶாங்கி செய்யாது போனால், தேகத்தில் எரிவையும் நாக்கில் வரட்சியையும் கட்ட வாயில் நூரையையும் உண்டுபண்ணும். கண்ணிலுள்ளாரம்பு களைச் சிவக்கச் செய்யும். புத்தியை மயக்கிச் கொடிய பாவங்களைச் செய்விக்கும்.

இன்னூச்சோல்=இனிமை யற்ற சொல். கேட்பவர்களது மனசில் துன்பத்தை விளைவிக்கும் சொல்.

அழுக்காற்றைப் பற்றி இந்தாலில் பதினேழாம் அதிகாரத்திலும், வெகுளியைப்பற்றி முப்பத்தொராம் அதிகாரத்திலும், இன்னைச் சொல்லிப்பற்றி முப்பத்திராண்டாம் அதிகாரத்திலும், அவாவைப்பற்றி முப்பத்தெட்டாம் அதிகாரத்திலும் காண்க.

இழுக்கா=இழுக்கி, விலக்கி.

உலக வழக்கில் இழுக்கா என்பது இழுக்காது என்று எதிர் மறைப்பொருளை உணர்த்தும். ஈண்டிச், செய்யுள் வழக்குப்படி, உடன்பாட்டை உணர்த்தும்.

இயன்று=தனக்கு இயல்பான ஆத்மோபாய ஜீவனே பரய கர்மங்களில் விண்றது.

கூ. அன்றிவா மென்ன தறஞ்செய்க மற்று பொன்றுங்காற் பொன்றுத் துணை.

பதச்சேதம்: அன்று அறிவாம் என்னது அறஞ் செய்க, மற்று அது பொன்றுங்கால் பொன்றுத் துணை.

அர்த்தம்: வரும் நாட்கள் ஒன்றில் புண்ய கர்மத்தை ஆராய்ந்து செய்வோம் என்று சொல்லாமல், ஒவ்வொருநாளைக்குரிய கர்மத்தை முன்பே விசாரித்து அன்போடு செய்க. அது இறக்கும்பொழுது இறவாத துணையாகும்.

அன்று=அந்நாளில். வரும் நாற்கஞன் வசதிப்படி ஒரு நாளில்,

அறிவாம் என்னது=ஆராய்வோம் என்று கிணையாமல்.

அறஞ்சேய்க= (அன்றன்றக்குரிய) தர்மத்தைச் செய்வாயாக.

“நெருநல் (நேற்றைக்கு) உள்ளெருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமையைட்டத்து இவ்வலகு” (அதி. ந. ச, கு. ச) எனவும், “இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பாரென் ரெண்ண வோ திடமில்லையே,” எனவும் வருந் திருவாக்குகளின் உண்மையை லோகத்தவர் அறந்திருப்பதால், அவர்கள் செய்ய வேண்டிய தர்மத்தை நாளைக்கு நாளையன்றைக்கு எனத் தவணை குறியாது இன்றைக்கே செய்வது புத்தியென்று அறிக.

மற்று ஆசை நிலை.

அது=இன்றே செய்யப்பட்ட புண்ய கர்மம்.

பொன்றுங்கால்=இறக்கும் காலத்தில். (பொன்றுதல்=இறத்தல், அழிதல்).

பொன்றுத்துணை=அழியாத துணை.

தேகத்தை விட்டுப் பிரிந்த உயிரோடு புண்ய கர்மத்தின் பலன் அழியாது, தொடர்ந்து வேலேரு பிறப்பு எடுக்கும்வரை யிலும், புசிப்புக்கு வருவதால், “பொன்றுத்துணை” என்றார். கர்மபலன் எவ்வாறு ஒருவனைத் தொடர்ந்து பிடிக்கும் என்பதை அதி. ச. குறள் உக்குரிய உரையிற் காண்க. (ப. 95.)

எ. அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை பொறுத்தானே ரேந்தா னிடை.

பதச்சேதம்: அறத்து ஆறு இது என வேண்டா சிவிகை பொறுத்தானேடு ஊர்ந்தான் இடை.

அர்த்தம்: அறத்தின் வழி இது தான் என்று விரித்து உரைக்க வேண்டியதில்லை. (வணைலி) பல்லக்கைச் சுமப்ப வனிடத்திலும் (அதில்) ஏறிச் செலுத்துபவனிடத்திலும் (உள்ள இன்ப துன்பங்களைத் தானே பார்த்து அறியலாமாதலால்).

அறத்தாறு=தர்மத்தின் ஸாக்ஷமகதி.

அறம் விதிவிலக்கு ரூபமாயிருந்து விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்தவனுக்கு சுப பலன்களையும், இவற்றை மறந்தவனுக்கும், நிதேஷத்திக்கப்பட்ட கர்மங்களை அதுசரித்தவனுக்கும், அசுப பலன்களையும், கொடுக்கும் என்ற காரண கார்ய ஸம்பந்தமே அறத்தின் குக்ஷமகதி.

வேண்டா=(கூற) வேண்டியதில்லை.

ஹார்ந்தான் இடை=செலுத்துவன் இடத்தில் (காணலாம்). ஹார்தல்=செல்லுதல், செலுத்துதல்.

கர்மமும் கர்மபலனும் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாகவே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று இந்தக் குறலிற் கூறி, அடுத்ததில் விருப்பு வெறுப்போடு செய்யப்பட்ட காம்ய கர்மத்தால் பிறப்புப் பேற இழவு இன்பம் பிணி மூப்பு சாக்காடு என்ற பலன்கள் புகிப்புக்கு வரும் என்றும், இந்தப் பிறவித்துன்ப வழியைத் தடுத்தலுக்குநிஷ்காம்யபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட ஸ்ரவரார்ப்பண கர்மம் இன்றியமையாத உபாயம் என்றும், போதித்தார்.

அ. வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொரு வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல். [வன்

பதச்சேதம்: வீழ்நாள் படாமை நன்று ஆற்றின், அஃது ஒருவன் வாழ நாள் வழி அடைக்குங் கல்.

அர்த்தம்: [விருப்பு வெறுப்பு என்ற தவந்தவங்களில்] ஒருவன் விழுந்து ஜீவிக்கின்ற நாட்களில் அகப்படாமல், மேலான நன்மையைத் தரும் நிஷ்காம்ய கர்மத்தைச் செய்தால், அந்த உத்க்ருஷ்ட கர்மம் அவனுக்கு இனி வரும் பிறப்புக்கு ரிய வாழ்நாள் என்னும் வாய்க்காலைத் தடுக்கும் கல்லாகும்.

வீழ்நாள்=விழுந்து கிடக்கும் நாளில்.

எது எதனில் விழுந்து கிடக்குமெனில், ஆத்மாவானது விருப்பு வெறுப்பென்னும் தவந்தவங்களில் (தொந்தங்களில்) விழுந்து ஜீவிக்கும் நாளில் என்பது.

தவந்தவ புத்தியின் லக்ஷணத்தையும் ஸ்ரவரார்ப்பண

கர்மத்தின் லக்ஷணத்தையும் அறியாமல் இந்தக் குறலை விளங்கிக்கொள்ள இயலாது. ஆதலால், சண்டு அவற்றை விளக்குதும்.

அறிவும் அன்பும் ஒன்றுப்பட்ட சொருபியாகியஆத்மாவின் பரகாசத்தைக் கெடுப்பது விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வந்தவங்கள் (விரோத ஸம்பந்தம்பெற்ற இரட்டைப் பொருள்கள் (ப. 37). இவற்றின் குணங்களைப் புத்தியில் ஏறவிட்டால், அந்தப்புத்தி தவந்தவப்பட்டு (தொந்தப்பட்டித்) தனது விசாரிக்குஞ் தன்மையில் குறைவுபாட்டை அடையும்.

தொந்தப்பட்ட புத்தி, ஸமநிலையில் நின்ற விசாரியாது, விருப்புக்கும் வெறுப்புக்கும் மாறிமாறி அடிமைப்பட்டே விசாரிக்கும். தேக சுகங்களையும் மூடர்கள் கொள்கைகளையும் அனுசரித்து, இவற்றைப் பற்றி எனக்கு (என்னுடைய தேகத்துக்கு, அல்லது மனசுக்கு) சுகமா துக்கமா, எனக்கு லாபமா அலாபமா, எனக்கு ஜயமா அபஜயமா, என்ற பேதநினைவுகளை விளைவித்துச், செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்ய விடாமலும், செய்யப்படாதவையைச் செய்விக்கவும் செய்யும்.

இவ்வாறு விருப்பு வெறுப்புடன் கர்மங்களைச் செய்யும் ஜீவாத்மா பிறப்பு இறப்பு என்ற ஸம்ஸாரத்தைப் பெற்று அவற்றின் இடையிலுள்ள சுகதுக்கங்களால் வாட்டப்படும். அநேகமுறை இவ்வாறு வாட்டப்பட்ட புத்தி தவந்தவ மோஹத்தின் கேடுகளை அறிந்து, எவ்விதம் இந்தத் துக்கங்களைத் தீர்க்கலாம் என்று யோசித்து, துக்க நிவிர்த்திக்குரிய உபாயங்களைத் தேடித் திரியும். இந்தப் பக்வகாலத்தில் தக்க குருவாயிலாக ஸமத்வ புத்திப் பழக்கத்தாலும் ஸ்ரவரார்ப்பண கர்மா நுஷ்டானத்தாலும் யோகஸாதனைகளாலும் அதை அடையாலுமென்று அறியும் அறிந்து “நான் கர்த்தா, நான்போக்தா” என்ற கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ மோகங்களை விட்டு, ஸ்ரவரார்ப்பண கர்மமே உத்க்ருஷ்ட கர்மம் என்று நிச்சயித்து, அதனை ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அனுஷ்டித்து வரும்.

இது பற்றி “வீழ்நாள் படாமை நன்றாற்றி” என்பது சுகதுக்கம் என்ற தவந்தவ மோகத்தில் ஆத்மா விழுந்து உழுலும் நாட்களில் அகப்படாமல், ஸ்ரவரார்ப்பண கர்மத்தைச்

செய்தால், எனப் பொருள்படும்.

படாமை=பொருந்தாமல். படுதல்=பொருந்தல்.

நன்று ஆற்றின்=மேலான நன்மையைத் தரும் ஈவரார்ப் பண கர்மத்தைச் செய்தால்.

பகவத் கிடையில் அர்ஜாநருக்கு பகவான் கர்மங்களின் முக்ய பிரிவுகளை எடுத்துக் கீழ்வருமாறு விரிவாகக் கூறியிருக்கிறார்.

அத. உ. மந்த்ரங்கள் சுரூ—ஒரு இலும், ந. உடன் இலும், ச. மிக இலும் கர்மம் பலன்களைப்பற்றி உயர்வு தாழ்வு எனப்படுமென்றும், தாழ்ந்த பலன்களைப் பெற்ற கர்மம் அவர் கர்மம் என்றும், உயர்ந்த பலன்களைப் பெற்ற கர்மம் வரகர்மம் என்றும் பெயர்பெற்றதென்று விளக்கி, இகபா விஷயைக் கூற என்களில் விருப்பங்கொண்டு செய்யப்பட்ட காம்ய கர்மம் அநித்ய சிற்றின்பங்களிலும் ஆதிவிராதி என்ற துண்பங்களிலும் ஆத்மாவை அழுத்திக் கெடுக்கும் என்றும், விஷயைக்கங்களில் பற்றில்லாமல் ஸமத்வபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட நிஷ்காம்ய கர்மம் ஆத்மாவை அவித்யாவென்றும் மலிருளில் விண்று உத்தரணம் செய்யும் என்றும், திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

மேலும், அத் ச. மந்த்ரங்கள் உ. ந. இல், இந்த நிஷ்காம்ய கர்மாதாஷ்டாணம் கர்ம யோகம் என்று பெரியோரால் பேசப்படும் என்றும், இது கர்மங்களில் உத்தம கர்மம் என்றும், மிகரஹ்லஸ்யமானவித்தை என்றும், வெகுகாலமாக பூலோகத்தில் அனுஸரிக்கப்படாமல் மஹாபாரத யுத்த காலத்தில் நாஸத்தை அடைந்தது என்றும், மீளவும் அது தர்ம சிந்தனையுள்ள பக்திமான்கள் உய்யும் பொருட்டுக் கர்ண பரம்பரையாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது என்றும் விளக்கி இருக்கின்றது.

தற்காலத்திலும் இந்த நிஷ்காம்ய கர்மாதாஷ்டாணம் அழுக்காறு பொருமை வெகுளி இன்னைசொல்பயதுக்க நிவர்த்திக்கு இன்றியமையாத ஸாதனம் என்று கல்விமான்களும் சிலரைத்தவிர அறியாமல் இருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, வீழ்நாள் படாமை என்ற பதங்கள் காம்ய கர்மத்தையும் அதன் அல்ப பலன்களாகிய சிற்றின்பங்களையும்,—

நன்றாற்றின் என்ற பதங்கள் நிஷ்காம்ய கர்மத்தையும் அதன் மேலான பலன்களாகிய ஸமத்வபுத்தி சித்தசுத்தி விவேகம் ஞானத்திகரம் என்றவற்றையும்,—வாழ் நாள் வழி என்ற பதங்கள் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடையிலே புசித்தலுக்கு வகுக்கப்பட்ட பேறு இழுவு இனபம் பினி மூப்பு என்றவற்றையும், சட்டுகின்றன.

இனி, வாழ் நாள் யாதென்று விசாரிப்போம்.

நல்ல வாழ்வாகிய ஆத்ம பரிசுத்திக்காகவே இந்த லோகத்தில் பரமேஸ்வரன் எங்களை வசிக்கச் செய்கின்றார். மலம் என் னும்ஆசையில் அகப்பட்ட ஆத்மாக்களை ஈடைற்றும்பொருட்டு, மலவஸ்துவாகிய ப்ரக்குதியைக் கொண்டே பூலோகம் முதலிய லோகங்களையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களையும் உண்டாக்கி, உயர்தர ஆத்மாக்களை மனுஷ தேசங்களில் அமைத்தார்.

இவர்களில் பெரும்பாலார், தோன்றி மாறி இறக்கும் தருங்யப் பொருள்களை மெப்பென்றும், தாங்கள் அனுபவிக்கும் சுகங்களைவிட வேறு சுகங்கள் இல்லையென்றும், தங்களுக்குக் கிடைத்த பொருள்களைப் பத்ரப்படுத்தலும் கிடையாத வைகளை ஆவலோடு தேடுதலுமாகிய “யோக சேஷம்” என்பவைகளை மனம் பற்றியேயிருக்கவேண்டுமென்றும், லோகத்தார் மதிக்கும் பொருள்களை எவ்விதமும் சம்பாதித்து, யஜஞ தான் கர்மங்களை மறந்து, மூட்டை மூட்டையாகக் கட்டிவைப்படதே புத்தியென்றும், ஜீவிப்பார்கள். இந்த சிற்றிவாளிகளுக்கு அழியும் பொருள்களைத் தேடிப் பரதுகாத்தலும் விஷய சுகங்களில் மோகங்காளன்றதலும் சிறந்த வாழ்வெனத் தோற்றும்.

ஆனால், ஆத்மாக்களை ஆசையில்லின் நீக்குவதற்கே பரமேஸ்வரன் லோகங்களைப் படைத்துக் காக்கின்றார் என்ற உண்மையை அறிந்த மஹாங்கள், ஜீம்பொறி விஷயங்களிற் பற்றில்லாத ஜீவித்துத், தர்மசிந்தனையோடு சம்பாதித்த பொருளை யஜஞ தானம் தபஸ் என்ற புண்ய கர்மங்களிற் செலுத்தி, சித்த சுத்தியோடு பரயேஸ்வரனை வழிபடுதலே நல்லவாழ்வென்பார்கள்.

இதுபற்றி மாணிக்கவாசகர், பிடித்தபத்து க இல்,

“வாழ்வற வாழ்வித்த மருங்கீத்” என்றார். அஃதாவது, காம்ய கர்மாநுஷ்டானமே நல்ல வாழ்வென்று நிச்சயித்திருந்த மூடபுத்தியைக் கெடுக்குமாறு என்னை ஆட்கொண்டு, முத்திக்கு இன்றியமையாத ஸாதனங்களாகிய ஈர்வரார்ப்பண கர்மாநுஷ்டானத்தையும் ஆத்ம ஞானத்தையும் போதித்த சஞ்ஜீவியே, என்க.

ஆகவே, ஈண்டு வாழ்நாள் விருப்பு வெறுப்பு என்ற தவங்களிற் சிக்குண்டு ஜீவிக்கின்றகாலம் என்று அர்த்தப்படும். இத்தகையான காம்ய வாழ்வு அறுபட்டால், நிஷ்காம்ய கர்மாநுஷ்டானம் என்னும் மெய்வாழ்வு வித்திக்கும்.

வாழ்நாள் வழி=வாழ்நாளின் வழியை=விருப்பு வெறுப்பைக் காரணமாகக் கொண்ட பிறப்பையும் இறப்பையும் இவற்றிடையிலுள்ள பேறு இழுவு இன்பம் பினி மூப்பு என்ற பலன்களையும் புசிக்கின்ற காலத்தின் வரவை.

அடைக்குங் கல்=தடைசெய்யும் கல்.

காம்ய (விருப்பு வெறுப்புள்ள) வாழ்வுக்குரிய இன்பதுண்பங்களை வராமற் பண்ணுதலுக்கு நிஷ்காம்ய கர்மாநுஷ்டானம் அத்யாவஸ்யம் என்பதுபற்றி, காம்ய வாழ்வானது சிற்றின்பங்களுக்கும் பிறவித் துண்பங்களுக்கும் “வழி” என்றும், இந்த வழியை அடைப்பதற்கு நிஷ்காம்ய கர்மம் “கல்” என்றும், வர்ணிக்கப்பட்டது.

விருப்பு வெறுப்பென்ற தவங்களங்களை ஒழிப்பதற்கே பிறப்பும் இறப்பும் பகவானுல் அருளப்பட்டமையால், அவற்றில் தோஷங்களை ஏற்றலாகாது. தோஷங்கள் தவங்கள் புத்தியோடுசெய்யப்பட்ட கர்மங்களில் உள்ளன. தாயுமானஸ்வாமி, தமக்கு வைராக்யம் அருளப்பட்டால், இல்வாழ்க்கையில் இன்னும் புகுந்து அதன் விசேஷ கர்மமாகிய சிவனடியார் தொன்னடைச் செய்வார் என்றும்; ஞான நிஷ்டையின் நிமித்தம் தூறவையும் பூண்பார் என்றும்; திரிகரண அடக்கம் வாய்த்தால், இன்னும் பிறவியைப்பெற விரும்புவார் என்றும், பகவானைச் சிவங்செயல் ஏ இல் கீழ்வருமாறு போற்றினார்,—

மறமலி உலக வாழ்க்கையே வேண்டும்
வந்துநின் அன்பர்தம் பணியாம்

அறமது கிடைக்கின் நன்றி; ஆனந்த அற்புத நிஷ்டையின் நிமித்தம் தூறவது வேண்டும்; மௌனியாய் எனக்குத் தூய நல்லருள்தரின், இன்னம் ஏற்றியும் வேண்டும், யானென்னது இறக்கப் பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே.

க. அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம் புறத்த புகழு மில.

பதச்சேதம்: அறத்தான் வருவது இன்பம், மற்று எல்லாம் புறத்த, புகழும் இல.

அர்த்தம்: அறம் என்ற புருஷார்த்தத்தால் பெறுவதே சுகம். [அறத்தை மறந்து] பொருள் இன்பம் என்ற புருஷார்த்தங்களால் பெறுவது துன்பம். இவற்றால் இகழ்ச்சியும் உண்டு.

அறத்தான் வருவதே இன்பம்=அறம் என்ற புருஷார்த்தத்தை வழுவாது அலுவலித்துத் தனக்குரிய கர்மங்களை மாசற்ற மனதோடு செய்கின்றவனுக்கு அநேக சுகபலன்களுடன் அசல புத்தியும் தருப்பதீராமும் அமையும்.

ஒருவனுக்கு அருளப்பட்ட செல்வத்தில் போதுமென்ற சித்தம் இல்லையாயின், அவனுக்கு எவ்வளவு செல்வம் இருந்தும் அஃது இனியதாகாது. உள்ளதே போதும் என்றிருப்பவைனே பாக்கியவான். இவனுக்கு உரியது உயர்வுதாழ்வற்ற இன்பம். இவன் மனவில் விளையும் அற்புத சுகாதுபோகத் திற்குக் காரணம் முற்பிறவியில் அதிஸ்ரத்தையோடு சாதிக்கப்பட்ட அறமே.

மற்றெல்லாம்=முவித புருஷார்த்தங்களில் அறத்தைத் தவிர்த்துத் தேடப்படும் எனைய புருஷார்த்தங்களாகிய பொருளும் இன்பமும்.

அறத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெறுத பொருட்பேறும் ஆசை கூர்ந்த மாதரப்பேறும் துன்பத்தையே தரும். இவ்வியயங்களில் அறத்தை மறந்து சென்றல்கிவனது மனவில் ஆசை

நிறைவேற்றத்தால் ஜனிக்கின்ற களிப்பு சுக ஆபாஸமே (போ லிச்சகமே) தவிர மெய்யின்பமன்று. மெய்யான இன்பம் அறத் தைப் பற்றியே விளங்கும்.

பொருளாலும் காமமென்னும் மாதர்ஷாடவர் சேர்க்கையா அம் பெறப்பட்ட இன்பாபாஸம் மோஹத்தை விளைவித்து ஆத்மாவின் அறிவைக் கெடுக்கும். மேலும், பெறப்பட்ட பொருளுக்கும் பெண்ணுக்கும் தேய்வு அல்லது அழிவு வந்தவுடனே, இன்பாபாஸம் துன்பமாய் மாறி மிகவருத்தும்.

புறத்தீ=மெய் இன்பத்திற்குப் புறம்பான இன்ப ஆபா ஶத்தையும் துன்பத்தையும் உடையன.

புகழும் இல=அறநெறிகளை மறுத்துப் பொருளையும் பெண்ணையும் பெறுதற்குச் செய்யும் கர்மங்கள் நல்லவர்களால் இசூழப்படும்.

கா. செயற்பால தோரு மறனே யொருவற் குயற் பால தோரும் பழி.

அந்வயம்: ஒருவற்குச் செபல்பாலது அறம், உயல்பாலது பழி.

அர்த்தம்: ஒருவனுக்குச் செப்யத்தக்கது புண்ணியகர்மம், விலக்கத்தக்கது பாபகர்மம்.

செயற்பால்=செய்யும் பிரிவு (பான்மை)

செயற்பாலது=செய்யும் பிரிவை (பான்மையை) உடை யது.

எது ஒருவனுக்குச் செய்யும்பழி பிரிவைப்பண்ணி வைக்கப் பட்டதோ, அஃது அவனுல் செப்யத்தக்கது.

“ஓரும்”—“ஓரும்” என்ற இரண்டும் அசைங்கிலை.

உயல்=விலக்குதல், விடுதல்.

பழி=பழிப்பைப் பெற்ற பாபகர்மம்.

இந்த அதிகாரத்தில், அறன்வலியை உறுத்துமாறு, அறத் தால் வருவது இன்பம், அறத்தைத் தவிர்த்துத் தேடப்பட்ட பொருளாலும் இன்பத்தாலும் வருவது துன்பம், என்றும் (குறள் கா); அறத்தாறு இதுவென வேண்டாம், சிவிகை பொ

ருத்தானெடு ஊர்ந்தானிடை காண்க என்றும் (கு. ஏ); நிஷ்காம்ய கர்மமானது பிறப்பு முதலிய துன்பங்கள் வரும் வழியை அடைக்கும் கல் என்றும் (கு. ச); பொன்றுங்கால் அறம் பொன்றுத் துணை என்றும் (கு. ச); செல்வத்தையும் மோக்கை த்தையும் அறம் தருவதால், ஜீவாத்மாவுக்கு அறத்தினாங்கு ஆக்கம் இல்லை என்றும் (கு. க); அறத்தை மறத்தலினாங்கு கேடு இல்லை என்றும் (கு. உ); ஆதலால், அறத்தை ஒவாதே செய்தல் வேண்டும் என்றும் (கு. க); சித்தசுத்தியோடு செய் யப்பட்ட ஆத்மோபாய ஜீவன்னாபாய கர்மங்களே மனுஷ்யர் களுக்கு அறம் என்றும் (கு. ச); சித்தசுத்தியைக் கெடுப்பது அமுக்காறு அவா வெகுளி இன்னுச்சொல் என்ற நான்கும் மலவிகாரங்களாதலால், அவற்றை எல்லாம் ஜாக்ரதையாகக் கடிந்து, உரிய கர்மங்களை இடைவிடாமற் செய்யவேண்டும் என்றும் (கு. நி), நாயனார் பொழிப்பாக உரைத்தார்.

இந்தத் திருவாக்குகள் அறத்தீன் வலிமையை மாணவர் புத்தியில் உறும்படி மலர்ந்தருளப்பட்டன.

அறத்தின் வலிமை ஜடப்பொருளிலும் சித்பொருளிலும் ப்ரகாசிக்கின்றது. எப்படியெனில், ஜடமய பஞ்சபூதங்களைக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட அகிலாண்ட கோடிகள் அனைத்திலும் மூன்றா அனுக்கள் ஒவ்வொன்றும் காரண கார்ய ஸம்பந்த மாகவே தொன்றியும் பெருத்தும் தேய்த்தும் மறைக்கும், மீன் வும் அவ்வாறே இருந்தும், வரும். காரண கார்ய ஸம்பந்தத் தால் அண்ட பிண்டங்கள் யாவும் பரமேஸ்வரன்து விதிப்படி காலதேச திக்கில் தோற்றமொடுக்க முறைகளுக்கு அடங்கியே செல்லும்.

சித்மய ஜீவர்களும் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாகப் பரமேஸ்வரன் நடத்திவரும் கர்ம சகரத்துக்கு அடிமைப்பட்டு விற்பர்.

கர்மசக்ரம் என்றது ஒருவன் செய்யும் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி கர்மபலன் ஜனித்து, அவனைப் படிப்படியாக மலத் தில் நின்று உத்தரணம் (சீடைற்றல்) செய்வதற்கு கருணைதி யாகிய பரமேஸ்வரன் நடத்திவரும் பஞ்சகருத்யங்களாகிய ஸ்ருஷ்டி (படைத்தல்) ஸ்திதி (காத்தல்) ஸம்ஹாரம் (அழித்தல்), திரோபவம் (மறைத்தல்) அதுக்ரஹம் (அருள்தல்) ஆம்.

பக்கம் 91இல் காட்டியபடி பகவத்கிதை அத்யாயம் ந, மொ இல், ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் அர்ஜாநனுக்கு உபதேசித்த மந்தரம் மாணவர்கட்டு இன்றியமையாத போதனையாயிருப் பதால், ஈண்டு மீளவும் எடுத்துரைக்கத் தக்கது.

“இவ்விதம் நடத்தப்படும் கர்ம சக்ரத்தை எவன் இந்த லோகத்தில் அனுஸரிக்கவில்லையோ, அவன் துன்பத்தையே ஜீவனமாகக்கொண்டும், ஐம்பொறிகளுடைய சேஷ்டைகளுக்கு அடிமைப்பட்டும், பயனின்றி ஜீவிக்கின்றன”.

மலத்தால் (அழுக்காற்றால்) பந்திக்கப்பட்ட ஜீவர்களின் அறிவும் அன்பும் மிகக் குன்றிப் ப்ரகாசமற்றிருப்பதைப் பர மேச்வரன் கண்டு அவர்களுக்கு தநு கரண புவன போகல் களைக் கொடுத்து, உயர்தரத்தாருக்கு ஸ்ருதிகளையும் குருமா ரையும் உபாஸ்னைக்குரியதேவர்களையும் அருளி, மனம்வாக்குக் கார்யங்களால் யஜனும் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்களையும், உயிருடலுறவு கொண்டிருப்பதற்கு அன்பார்ந்த ஜீவனைபாய கர்மங்களையும், செய்யக்கடவீர் என்றும், ஹிதம் (இன்பம்) செய்வோர்க்கு சுகமும், அஹிதம் (துன்பம்) செய் வோர்க்கு துக்கமும், வரும் என்றும், ஆக்ஞாபித்தார். இவ் வாறு கர்மமும் கர்மபலமும் ஸம்பந்தப்பட்டு ஸதாகாலமும் நடைபெறுகின்ற கர்ம சக்ரத்தின் பராக்ரமமே அறன்வலி என்றறிக.

கர்மம் என்ற பதம் சிந்தனையற்று, அல்லது அகந்தை மமதையற்றுச், செய்த செயலைக் குறிக்காது. எந்தத் தொழில் ஜீவனுக்குப் பிறப்பு முதலிய பலன்களை உண்டு படித்துமோ, அந்தத் தொழிலே கர்மம் எனப்படும் என்று பெரியோர் கூறுவர். கர்மம் என்ற பதம், “க்ரு” (செய்தல்) என்ற தாதுவில் நின்று ஜனித்து, அவித்யாவில் கட்டுண்ட ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸ்தூல தேகங்களைக் கொடுத்து, புவனங்களில் வெளிவிடும் ரக்தியாகிய விஸர்க்கம் (வெளிவிடுதல், ஸ்ரூஷ்டி) என்ற விசேஷ அர்த்தத்தைப் பெற்று நிற்கின்றது.

புவர் லோக முதலிய மேல் ஆறு லோகங்களில் ஜீவர்கள் செய்யும் கர்மங்கள் பிறப்பு முதலிய பலன்களைக் கொடா. இந்த மனுஷ்ய லோகத்தில் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் மாத்ரம்

அப்பலன்களைக் கர்மிக்குக் கொடுக்கும். இதுபற்றி ப்ரஹ்மா இந்தரன் முதலிய தேவர்கள் இஷ்டகாம்ய வித்திக்காக இங்கு வந்து யாகங்களைச் செய்திருக்கின்றனர்.

பலன் என்ற தமிழ்ச்சொல் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் “பல” என வரும். இது “பல” (நிஷ்பத்தி, உத்பத்தி, பிறப்பு) என்ற தாது வில்லின்று ஜனித்துப் பிறக்கின்ற வஸ்து என்று பொருள்படும்.

கர்மம் செய்தால், அச்செயலில் நின்று ஓர் பிஜம் (வித்து, விதை) உண்டாகும். இந்த பிஜம் அத்ருஷ்டமாய் (காணப்படாமல்) இருப்பதால், அத்ருஷ்டம் எனப்படும்.

பிஜத்தில் நின்று வருகைம் வருவதுபோல, புண்ணிய பிஜத்தில் நின்று சுகமும், பாபபிஜத்தில் நின்று துக்கமும், புண்யமும் பாபமும் கலக்கப்பட்ட (மிஸ்ர) பிஜத்தில் நின்று சுகதுக்கங்கள் கலந்த அதுபவங்களும் தோன்றும் (பாயலம் உண்ணும்பொழுது வயிற்றுவலி வருவது பேசலவும், கல்யாண மண்டபத்தில் மாப்பிள்ளை இறப்பது போலவும்).

நரக ஸ்வர்க்க அதுபவங்களுக்குப் பின் பூலோகத்தில் இந்த பிஜங்கள் புருஷகாரத்தை (புருஷனுடைய ப்ரயத்தனத்தை) அடைந்து, சுகதுக்கங்களை விளைக்கும். உழப்பட்ட கேஷத்ரம் (வயல்) பிஜமில்லாமல் நிஷ்பலமாவது போலப், பூர்வ புண்ய பிஜமில்லாமல் புருஷகாரம் (முயற்சி) சித்திக்காது.

ஜனனங்கள் தோறும் அனுதிகாலந்தொட்டு ஆத்மாக்கள் யான் எனது என்ற புத்தியோடு செய்த கர்மங்களின் பிஜங்கள் கணக்கற்றுக் கால தேசு நியதி தத்வங்களில் கட்டுப்பட்டிருக்கும். இந்தக் கர்ம பிஜங்களின் பெயர் ஸஞ்சிதம் (குவிக்கப்பட்ட கர்மம்) எனப்படும்.

ஸஞ்சித கர்மபிஜங்கள் கில், பக்வப்பட்ட காலத்தில், இப் பிறவிக்குரிய தநு கரண புவன போகங்களை ஆரம்பிக்கும். இப்படி இந்த ஜனனத்தில் புசிப்புக்கு வருகின்ற கர்மங்கள் ப்ரார்ப்த கர்மம் எனப்படும். பிறப்பு இறப்பு வரையில் அதுபவிக்கப்பட்டவை எல்லாம் பராரப்தங்கள்.

“பர”, “அ”, என்ற உபஸர்க்கங்களோடு “ரப்” (ஆரம்பித்தல்) என்ற தாதுகடி, “ப்ராரப்தம்” (பிறப்பாரம்பம்) ஆயிற்று. இந்தப் பதம் ஓர் பிறவியினிடை ஆரம்பிக்கும் வஸ்துவாகிய

கர்ம பீஜத்தையும், அப்பிறப்புத்தொட்டு இறப்பு வரைக்கும் தொடர்பாக ஸம்பந்தப்பட்ட கர்ம பீஜங்களையும், குறிக்கும்.

ப்ராரப்த கர்ம பீஜங்களைப் புசிக்கும்பொழுது, விருப்பு வெறுப்பால் ஏவப்பட்டு யான்னனது என்றபுத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்தால், அவற்றில் நின்று புது பீஜங்கள் உண்டாகிப் பழை ஸஞ்சித பீஜங்களோடு குமிக்கப்பட்டுப், பின் ஒருகாலத் திற் பக்வமடைந்து, புசிப்புக்கு வருமாதலால், இவை ஆகாம்ய (வரப்போகின்ற) கர்மம் எனப்படும்.

கர்மங்களின் பலன்கள் ஆறுவகைப்படும். அவையாவன: பேறு (பெற்ற தேகமும், பிதா, மாதா, பிறந்த ஸ்தானம், அதனையடக்கியதேசம், அரசாட்சி, பாதை, கல்வி, உத்யோகம், தனம், பதநி, பிள்ளை, ஸ்கேகிதர் முதலியவை); இழவு தன்னை விட்டுப் போகின்றவை); இன்பம் (சுக அதுபவங்கள்); பிணி (துன்ப அதுபவங்கள்); மூப்பு (உடலோடு உயிர் இருக்கும் காலம்); சாக்காடு (மரணம்), என்பவையாம்.

ஸ்ரவண மனன அப்பாசங்களால் சுத்தப்படாத புத்தி ஜீவாத்மாவை மாத்ரம் பாபடுண்ய கர்மங்களுக்குக் காரணமாக அறிகின்றது. ஆனால் உள்ளபடி பிரித்துப் பார்க்கின், கர்ம உத்பத்திக்குப் பஞ்ச காரணங்கள் உண்டு. அவை தநுவும் (ஸ்தூல தேகமும்), கரணமும் (ஸ்தூலம் சீரமும்), கர்த ருத்வ மோகம்பெற்ற ஆத்மாவும், துதின் ரூப ரஜஸ் குணமும், கர்ம சக்ரத்தை நடத்தி வருகின்ற பரமேஸ்வரனும் என்று உப விஷத்கள் கூறும்.

விருப்பு வெறுப்புகளால் ஏவப்பட்டு அகங்கார மகாரத் தோடு விஷயசுக்ததைத் தேடும் ஜீவர்களுக்குப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தையும், விருப்பு வெறுப்புகளை ஸம்பாடுத்தி சித்த சுத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்வோர்க்கு நிவருத்தி மார்க்கத் தையும், பரமேஸ்வரன் தமது கர்ம சக்ரத்தில் அமைத்தார்.

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் என்பது தோன்றி அழியும். சிற்றின் பங்களையும் பலனித துன்பங்களையும் தரத்தக்க த்ரிலோக ஸஞ்சாரம் அல்லது புனர் ஆவ்ருத்தி (திரும்பிவருதல்) ஆம்.

பூலோகத்தில் வாழும்பொழுது செய்த கொடிய பாவங்களுக்கு ஏற்ற நரகலோகங்களுக்குச் சென்று கடுந்துன்பங்

களை அனுபவித்தபிறகு மிகுந்த புண்யங்களுக்கேற்ற ஸ்வர்க்க லோகங்களில் ஒன்றைப்பெற்று, அற்புதமான சுகங்களை அனுபவித்து மீளாவும் பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவந்து, சிற்றின்பங்களையும் மாறி மாறி அருந்தி, ஜம்புலவிஷயங்களைப் பற்றிவரும் சுகங்கள் துன்பங்களே என்று நிச்சயிப்பார்கள்.

சிற்றின்பங்கள் யாவும் துன்பங்கள் என்று நிச்சயித்தவர் களுக்கு நிவருத்திமார்க்கம் அருளப்படும். அஃதாவது, காமம் குரோதம் துக்கம் என்றவற்றிலின்று விடுவிக்கும் வழியிற் செலுத்தப்படுவார்கள். இந்த முக்குநேறியில் பொய்யொழுக்கத்தை (பக். 53) மறுத்து, ஜம்பொறிப்படக்கம் ஸமத்வபுத்தி சித்த சுத்தி ஞானஸாஸ்தர் விசாரணை மனைவிக்ரஹங்கம் ஏகாக்ர சித்தம் ப்ராணையாமம் தயானம் ஸர்வராப்பண கர்மானுஷ்டா னம் ஸமாதி என்ற யோகவித்திகளைத் தக்கபடி பெறுவார்கள்.

இவற்றை விரும்பியும் ஸாதித்தும் வருகின்ற யோகாப்பியாவிகள் மானஸ தேக சுகக்குறைவினால் தம் நிலைகளிலின்று வழுவினால் பரமேஸ்வரன் அவர்களைச் கைவிடார்.

யோகத்திலின்று வழுவின் யோகப்ரஷ்டன் புண்யவான் களுக்குரிய ஸ்வர்க்கலோகங்களில் ஒன்றை அடைந்து, அதனில் வெகுகாலம் வவித்து, பூலோகத்தில் சித்தசுத்தியுள்ள ஒரு ஜீமானுடைய விட்டிற் பிறப்பான் என்றும்,—முற்பிறவியில் அருளப்பட்ட யோகஸம்பந்த புத்தி இப்பிறவியில் மேர சூத்துக்கே ப்ரயத்தனம் செய்யும் என்றும்,—யோகத்திலேற மிக விருப்பங்கொண்டவனைகிய யோகருக்கஷி— இன்னும் சில பிறவிகளில் யோகாருடன் (யோகாப்பாசங்களில் ஸ்திரமாக ஏறி னவன்) ஆகிக், கடைசியில் யோகயுக்தன் (பரப்புற்ம சொருப ஜீவன்முக்தன்) ஆவன் என்றும்,—யோகாருடர்களில் சிலர் பூலோகத்திலேயே ஜீவன்முக்தியைப் பெறுகிறார்கள் என்றும்,— இன்னும் சிலர் மனுஷ்ய தேகத்தை விட்டபின்னர், ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேற்பட்ட மலை ஜன தப வத்ய லோகங்களிற் சென்று மீளாவும் பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவராமல், அங்கேயே யோகயுக்தராகின்றார்கள் என்றும்,—ஞான ஸாஸ்தரங்கள் கூறுகின்றன.

நற்குணப்பேறும் உயர்தர சரீரப்பேறும், ஜீவர்களின் மலைம்பந்த கீக்கத்திற்கு எற்றபடியே, பரமேஸ்வரனுல் அருளப் படும். மலைம்பந்தம் குறையக் குறைய நற்குணப்பேறும் உயர்தர சரீரப்பேறும் வித்திக்கும்.

மலம் என்றது அழுக்கு; தீயவெல்து; ஆத்மாவின் அறிவையும் அன்பையும் கெடுக்கும் பொருள். இதனை ப்ரக்ருதி என்பார்கள். இது தனது ஸ்வரூபத்தையாவது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையாவது அறியாது. ஆத்மாவைப் பற்றித், தனது மலைவெலூபத்தை அதனில் எற்றி, அதன் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும். ஒரே நிலையில் ஒருபொழுதும் நிற்காமல், துடினக் கோவங்களையே உடையது. தோன்றுதலும், மாறுதலும், விரிதலும், ஒடுங்கி மறைதலும், தான் பற்றின வஸ்துவைப் பாழாக்குதலும் இதன் தன்மைகளாம்.

இதற்கு அறியாமையே முக்ய தன்மையாயிருப்பதால், பெரியோர் இதனை ஐடப்போருள் என்பார்கள். ஆத்மாவாகிய சித் பொருளைப் பற்றிநிற்குங் காலமெல்லாம் ஆத்மா தன்னிடத் தெரியாமல் ப்ரக்ருதிரூபதேத்தையே “நான்” என்று ஸாதிக்கும்

வாளை அதன் உறை மறைப்பதுபோல ஆத்மாவைப் ப்ரக்ருதி மறைப்பதால், ப்ரக்ருதியைக் கோஶம் (case, cell) என்பார்கள். ஸகல கோஶங்களுக்கும் (உறைகளுக்கும், தேக்ககளுக்கும்) காரணகோஶமாயிருக்கின்றது ப்ரக்ருதி. ஸம்ஹாரகாலமுடிவில் இது அனுரூபமாய் ஒடுக்கப்பட்டு நிற்பதால், ஆணவமலம் என்றும், மூலப் ப்ரக்ருதி என்றும், காரணதேகம் என்றும் கூறப்பட்டது.

திமிரும் துடினமும் உள்ள இந்த மூல அனுவில் பரமேஸ்வரன் தமது விதி விலக்கு ரூபமான தர்மஸக்தி என்னும் அறன் வலியைச் செலுத்தி, அதன் அடங்காத் தன்மைகளை நியமப் படுத்தி, மூவகையாகப் பிரித்தார். இந்த மூனித பிரிவுபாடு முக்குண விபாகம் எனப்படும்.

இருள் அறியாமை மோகம் மறதி என்ற தன்மைகள் ப்ரபலப்பட்டங்களை தமஸ்துணம் எனப்படும். சிவந்த ஒளி, இச்சித்தல், செல்லல், செய்தல், என்ற தன்மைகள் ப்ரபலப்பட்டங்களை

ரஜஸ்துணம் எனப்படும். தங்கமய ஒளி, பிரித்தறிதல், தெளிவு, ஓப்பு (சுகம்), என்றதன்மைகள் ப்ரபலப்பட்டங்களை ஸ்தவதுணம் எனப்படும்.

ஜீவர்களின் மலநிக்கத்தைக் கருதி ப்ரக்ருதியை முக்குண விபாகம் செய்து, பின்னர் அவ்வொவ்வொன்றிலுமிருந்து தோற்றுவிக்கப்பட்ட குணங்களை வெவ்வேறு விதமாகப் பிரித்துக் கூடிய, ஜீவர்களுக்கு வேண்டிய ஞானஸாதனங்களாகிய அந்தலிரண்களையும் ஜூம்பொறிகளையும் கர்மஸாதனங்களாகிய ப்ராணுதி வாயுக்களையும் கர்மீந்திரியங்களையும்—ப்ரஹ்மான் டத்துக்குள் அடக்கப்பட்ட அநேகபுவனங்களையும்—அதுபவ ங்களாகிய இன்பதுனபங்களையும்—பகவான் படைத்தும் காத்தும் துடைத்தும், மீளவும் விசையாகப் படைத்தும் காத்தும் துடைத்தும், வருகின்றார். இப்மூன்று தொழில்களுடன் ஜீவர்களின் பக்குவத்தை அறிந்து அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை ஆங்காங்கு அறிவிப்பதாலும், நன்மைகளை அருங்குவதாலும், பரமேஸ்வரனுக்கு பஞ்சக்ருத்யம் உண்டென்றும், இந்தப் பஞ்சக்ருத்யமே அவரது கர்மசக்ரம் என்றும், பெரிதொர் கூறுவர்.

எனவே, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் திரோபவம் அதுக்ரஹம் என்ற கர்மசக்ரம் லக்ஷக்கணக்கான குணப்ரவாஹங்களால் இயற்றப்பட்டு நடைபெறுமென்று நிதானிக்கவேண்டும்.

குண ப்ரவாஹங்கள் (ஒட்டங்கள்) குணகத்திகள் எனப்படும்.

இவற்றை எல்லாம் ஆணவமலத்தில்லின்று பரமேஸ்வரன் தனது விதிவிலக்கு ரூபமான தர்மஸக்தியால் (அறன்வலியால்), விரித்தார்.

இந்த விரிவின் விசை எப்படியெனில், இருள்மய ஆணவமலம் நினைவுருப மாயாமலமாகி, மாயாமலம் செயல்ரூப கர்மமலமாகி, ஆணவ மாயா கர்மரூபப் பெருக்கில்லின்று குணகத்திகள் விபாகப்பட்டன.

குணம் என்ற பதம் “குண” (ஆவ்ருத்தி, திருப்புதல் முறுக்குதல், பின்னுதல்) என்ற தாதுவில்லின்று ஜனித்து, கயிறுபோல ஆவ்ருத்தி பெற்று, பந்தனத்தைச் செய்யும் வஸ்து என்று பொருள்படும்.

எனவே, குணங்கள்=பாஸங்கள், மும்மலமுறுக்குப் பெற்ற நார்கள், கயிறுகள்.

ஆத்ம ப்ரகாசமாகிய அன்பையும் அறிவையும் எது சருக்குமோ, சிறுகப்பண்ணுமோ, பந்திக்குமோ, அது பாஸம் அல்லது குணம் எனப்படும். இதுபற்றி ஜீவாத்மா குணங்கள் எனப்படுவன். தன்னைக்கட்டும் குணங்களை விட்டு நிற்பவன் குணத்தென் (குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்) எனப்படுவன். பகவத்கீதை அத்யரயம்யிச, ஸ்லோகங்கள் உடிசு, உடிடு, க்குரிய ராமார்த பாஷ்யத்தைப் பார்த்தறிக.

குணங்களால் பந்திக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா பத்தன் என்றும், இக்குணங்கள் வேறு நான் வேறு என்றறிந்து, இவற்றின் சலங்களில்நின்று விலகினவன் முக்தன் என்றும், கூறப்படுவன்.

ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி காலத்தில் தோன்றி வளர்ந்து நிற்கும் பாஸங்கள் (குணங்கள்) யாவும் ஸம்ஹார காலத்தில் ஒடுக்கப்பட்டு அனுரூபமூலபாஸம் என்னும் ஆணவமலத்தில் லிக்கும்.

மீளாவும், ஸ்ருஷ்டி-ஆரயபத்தில் இந்தழூலபாயத்தில்நின்று தமஸ் ரஜஸ் ஸத்வம் என்ற முக்குணங்கள் விபாகப்பட்டு, தமவில் தமஸாம், தபாஸில் ரஜஸாம், தமவில் ஸத்வமும் தோன்றின. அவ்வாறே, ரஜவில் தமஸாம், ரஜவில் ரஜஸாம், ரஜவில்ஸத்வமும்,—ஸத்வத்தில் தமஸாம், ஸத்வத்தில் ரஜஸாம், ஸத்வத்தில் ஸத்வமும்,—தோன்றின.

எனவே, மூலமலம் மும்மலமாகி, மும்மல அவஸ்தையில், (பருத்தியில்நின்று நால்நாற்றுபோல) முக்குணகதிகளை, உண்டாக்கி, இப்படிப்புனர்ந்த முக்குணநால், அல்லது நார், ஒவ்வொன்றையும் மும்முன்றுகப் பிரித்து, ஒன்பதாகப் பகவான் வருத்தார்.

திரிபாகத்தில் நின்று நவபாகம் (3×3) வந்ததுபோல, நவபாகத்தில்நின்று இருபத்தேழுபாகம் (9×3) வந்தது.

மூலபாஸமாகிய ஆணவமலத்தில்நின்று விளைவுரூப மாயா மலம் தோன்றி, மாயாமலத்தில்நின்று செயல்ரூப கர்ம மலங்கோன்றி, ஆணவ மாயா கர்ம மலக் கலப்பில்நின்று முக்குணங்கள் வேறு கொடுக்கப்பட்டு, முக்குணங்களில்நின்று நவகுணங்கள் தோன்றி, நவகுணங்களில் நின்று இருபத்தேழு குணங்கள் விரியும். விரியுமை படத்திற் காணக. இருபத்தேழு குணங்களில் நின்று (27×3) எண்பத்தொரு பாகம் வந்து, இவற்றில் நின்று (81×3) இருநாற்று நாற்பத்து மூன்று பாகம் வந்து, இவற்றில் நின்று (243×3) எழுதாற்றிருபத்தொன்பதுபாகம் வந்து, இவ்வாறே கணக்கற்ற குணகத்திகள் உண்டாயின. இந்தக் குணகத்திகள் யாவும் அத்ரும்யப்பொருள் (ஐம்பொறிகளால் அறியப்படாதவை); அவற்றின் காரியங்களாலேயே அறியத்தக்கவை.

கள் விபாகப்பட்டு, முக்குணங்களில்நின்று நவகுணங்கள் தோன்றி, நவகுணங்களில் நின்று இருபத்தேழு குணங்கள் விரியும். விரியுமை படத்திற் காணக. இருபத்தேழு குணங்களில் நின்று (27×3) எண்பத்தொரு பாகம் வந்து, இவற்றில் நின்று (81×3) இருநாற்று நாற்பத்து மூன்று பாகம் வந்து, இவற்றில் நின்று (243×3) எழுதாற்றிருபத்தொன்பதுபாகம் வந்து, இவ்வாறே கணக்கற்ற குணகத்திகள் உண்டாயின. இந்தக் குணகத்திகள் யாவும் அத்ரும்யப்பொருள் (ஐம்பொறிகளால் அறியப்படாதவை); அவற்றின் காரியங்களாலேயே அறியத்தக்கவை.

குணகத்திகளுக்கேற்றபடி, ஸ்ருஷ்டியாதி காரியங்கள் தோன்றும்.

லோக ஸ்ருஷ்டிக்கு குணகத்திகள் ஒருவிதமாயும்,—ஜீவர்களின் அந்தங்கரணங்கள் முதலிய ஸக்ஷம சரீர ஸ்ருஷ்டிக்கு இன்னென்றுவிதமான கலவைக் கணக்குடனும்,—அவர்களின் ஸ்தால சரீர ஸ்ருஷ்டிக்கு வேறொருவிதமான கலவைக்கணக்குடனும்,—அவர்களுடையபோகஸ்ருஷ்டிக்கு இன்னும் வேறொருவிதமான கலவைக்கணக்குடனும்,—தமஸ் ரஜஸ் ஸத்வ குணங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தப் பலவிதக் கலவைகள் குணகத்திகள் என்றும், குணப்ரவாகங்கள் என்றும், குணவியாபாரங்கள் என்றும் கூறப்படும்.

பிருதுவி தத்துவங்கள் ப்ரபலப்பட்டு உண்டான பூலோக ஸ்ருஷ்டிக்கு குணகத்திகள் ஒருபோக்காயிருக்கும். ஜலத்துவங்கள் ப்ரபலப்பட்டு உண்டான பிதுர்லோக ஸ்ருஷ்டிக்கு குணகத்திகள் இன்னென்று போக்காயிருக்கும். அகநி தத்துவங்கள் ப்ரபலப்பட்டு உண்டான கந்தர்வலோக ஸ்ருஷ்டிக்கு குணகத்திகள் இன்னென்று போக்காயிருக்கும். வாயுத்துவங்கள் ப்ரபலப்பட்டு உண்டான வெர்க்கலோக ஸ்ருஷ்டிக்கு குணகத்திகள் வேறொரு போக்காயிருக்கும். ஆகாசத்துவங்கள் ப்ரபலப்பட்டு உண்டான ஸித்தலோக ஸ்ருஷ்டிக்கு குணகத்திகள் வேறொரு போக்காயிருக்கும். பகவானது ஆஞ்ஞஞப்படி நடைபெற்றுவரும் குணகத்திகள் கணக்கற்றவை எனல் தின்னைம்.

பூலோக, பிதுர்லோக, கந்தர்வலோக, தேவலோக, வித்த

லோக, ஸ்ரஷ்டிகள் வெவ்வேறு குணகதிகளைப்பெற்றன போல, இவற்றிலுள்ள நாநாவித ஸ்தாலதேகங்களும் வெவ்வேறு குணகதிகளைப் பெற்றுள்ளதும். அநேக தேகங்கள் வித்தில் (பிஜத்தில்) நின்று தோன்றும். இன்னும் அநேக தேகங்கள் வெயர்வை (ஸ்வேதம்) அல்லது வெள்ளாவியில் நின்று தோன்றும். இன்னும் அநேக தேகங்கள் முட்டையில் (அண்டத்தில்) நின்று தோன்றும். இன்னும் அநேக தேகங்கள் தோற்பையில் (ஜராயுவில்) நின்று தோன்றும். இந்த நால்வகைத் தோற்றங்கள் (தேகங்கள்)—அழியும் பிறவிகள்—உத்பீஜம், ஸ்வேதஜம், அண்டஜம், ஜராயுஜம் எனப்படும். இவைகளுக்கெல்லாம் குணகதிகள் வெவ்வேறுமிருக்கும்.

தேகங்களுக்கு அமைக்கப்பட்ட குணகதிகள் விவிதமாயிருப்பன போல, மனம் புத்தி முதலிய அந்தங்கரணங்களும்,—மெய் வாய் முதலிய ஐம்பொறிகளும்,—ப்ராணன் அபானன் முதலிய வாயுக்களும்,—வாக்கு பாணி முதலிய கர்மேந்திரியங்களும்,—வெவ்வேறு குணகதிகளைப் பெற்றுள்ளதும்.

குணகதிகளால் புத்தியென்ற அந்தங்கரணம் உத்தம ஜாதி (உயர்தரப்பிற்கு) என்றும், மத்தியம் ஜாதி என்றும், அத மஜாதி என்றும்,—பிரிக்கப்படும். இந்த லோகத்தைப் பற்றியும் மேல்லோகத்தைப் பற்றியும் அறியத்தக்க புத்தி உத்தம ஜாதி என்றும்,—இந்த லோகத்தைப் பற்றி மாத்திரம் அறியத்தக்க புத்தி மத்யம் ஜாதி என்றும்;—இந்த லோகத்தைத்தானும் அறியக்கூடாத புத்தி அதம் ஜாதி என்றும்,—கூறப்படும். இந்த ஜடமய புத்தியும், இகலோக புத்தியும், இகபரலோக புத்தியும் வெவ்வேறு குணகதிகளால் உண்டாக்கப்பட்டு ஜீவர்களுக்கு அருளப்பட்டன.

மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சூர்யன் தனது ப்ரகாசத்தை இழுக்காதிருப்பினும் மேகமண்டலத்திற்குக் கீழிருப்பவர் எப்படி அதன் ப்ரகாசத்தை இழுந்திருப்பரோ, அதுபோல புத்தித்துவத்தின் விசாரத்தையும் விளக்கத்தையும் ஜீவர்கள், தங்கள் கர்மத்துக்கேற்றபடியே, உத்தம மாகவும் மத்யம் மாகவும் அதமம் மாகவும் பெறுவார். அகவிகை கல்லாகி மீளவும் பெண்ணுள்ளன. சிலங்கிப்பூச்சித் தேகத்தோடு பிறந்த ஜீவன்

மீளவும் மனுஷனுள்ளன.

மனுஷனிதகத்தைத் தக்க ஜீவர்களுக்கு அருளவும், அவர்களைப் புண்ய கர்மானுஷ்டானங்களால் மேலான பதனிகளைப் பெறசெய்யவும், பூலோசம் ஸ்ரஷ்டிக்கப்பட்டது. ஆகாசத் தில்லின்று வாயுவும், வாயுவில்லின்று அக்னியும், அக்னியில்லின்று ஜலமும், ஜலத்தில்லின்று ப்ருதியியும் (மண்ணும்), வரிசையாக முதல் ஸ்வக்ஞம் மாகவும் பின்னர் ஸ்தாலமாகவும், தோன்றின. கடனும் நிலமும் மலையும் நதியும் குளமும் உண்டாகி, நீரில் நீர் வாழ் தேகங்களைப் பெற்ற ஜீவர்கள் தோன்றினர். நிலத்தில் பூல் பூடு கொடி செடி மரம் என்னும் வேறுன்றிவளரும் ஸ்தாவர தேகங்களுடன் ஜீவர்கள் தோன்றினர். இந்த ஸ்தாவர ஸ்ரஷ்டிக்குப் பின் ஊர்ந்தும் நடந்தும் பறந்தும் வாழுத்தக்க ஜங்கம் (இயக்கம்பெற்ற) தேகங்களுடன் ஜீவர்கள் தோன்றினர். அப்பால், ஸ்தாவர ஜங்கம் ஜாதிகள் கொடுக்கும் காய் பழம் பால் தேன் முதலிய உணவுகளைப்படுசிக்கும் மனிதர்தோன்றினர்.

இகபரலோக புத்தியுடன் பிறக்கும் மனிதரின் சரிதரம் மிகவினைதமாக எங்கள் பெரியோர் கூறுவார்.

ஆகியில் எல்லா மனிதர்களும் ப்ராஹ்மத்தைப் பற்றியபுத்தியோடு பிறந்தார்கள் என்றும்,—இந்தப் ப்ராஹ்ம புத்தி க்கு லக்ஷணம் ஐம்பொறி அடக்கம், மன அடக்கம், விருப்புவெறுப்புக்களால் வரும் இன்பதுண்பங்களை ஸமமாக்கிப் பொறுத்தல், சித்தகத்தி, தேகசுத்தி, ஆத்மா உண்டென்ற நிச்சயம், ஆத்மாவைபற்றிய கல்வியிலும் ஸ்தாசாரத்திலும் ப்ரீதி என்றும்,—இந்த ப்ராஹ்மபுத்தியை, ஜாக்கிரதைக்குறைவாலும் சுற்றுத்தாரி அலும் விஷயசகங்களிலும் பற்றுவைத்ததாலும், யஜஞ்சும் தானம் தபஸ்களை நழுவவிட்டதாலும், மாம்ஸபகஷணத்தையும் மதுபானத்தையும் அநுஸரித்ததாலும், மனிதர் இழந்தனர் என்றும்,—அதற்கப்பால் மன் பெண் பொன் முதலிய வற்றை விதிநிஷேதமற்று ஸம்பாதிக்கத் தொடங்கினர் என்றும்,—தங்கள் தங்கள் புத்திக்கேற்றபடியே மனிதர்களுக்கு ஜாதிபேதங்கள் உண்டாயின என்றும்,—அநேக மஹாஞ்கள் ஞானஶாஸ்தரங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும்

இதிகாசங்களிலும் உபதேசித்திருக்கின்றனர்.

வெர்ட்ரானா கர்த்தாவாகிப் புத்தியின் ப்ரகாசம் சில மனிதரில் அகண்டமாயும், பலரில் அல்பமாயும் இருக்கும். ஞானவாண்களின் பேரறிவு அகண்டத்வத்தால் ஒரேவிதமாயிருக்கும். அஞ்ஞானிகளின் சிற்றறிவு பலவிதமாயிருக்கும்.

விதிவிலக்குகளை விசாரிக்காமல் ஜம்பொறிகளோடும் தூராசைகளோடும் செல்லுகின்ற புத்தி கேட்டபுத்தி என்றும், விதிவிலக்குகளை விசாரித்து, விலக்கினவற்றை விட்டும் விதித்தனவற்றைப் பற்றியும் நிற்கின்ற புத்தி நல்லபுத்தி என்றும் கூறப்படும்.

நற்கர்மங்களை அதுவரிக்கும் புத்தியே நல்லபுத்தி. ஆதியில் மனிதர் நற்புத்தியோடு முந்தனர். துஷ்டகர்மத்தால் இதனைப் பழுதாக்கினவர்கள் எல்லோரும் மறுபிறவிகளில் கெட்டபுத்தியைப் பெற்றனர். இன்னும் புத்திகெட்ட, மனுஷபதேகத்தை இழுந்து வேறு தாழ்ந்த தேகங்களைத் தரித்தனர்.

நினைக்கத்தகாதவற்றை நினைத்தும், பேசத்தகாதவற்றைப் பேசியும், செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்துமே பாப பலன்களுக்கு ஆளாகி, கொடிய பாபங்களாற் பெறப்பட்ட நரகலோகங்களிற் சென்று கொடிய வேதனைகளை அதுபவித்தபின், எனைய பாபங்களால் உத்திஜௌங்களாகியும், (நிலத்தைப் பீறிக்கொண்டு முளைக்கும் புல் பூண்டு கொடி செடி மரஜாதிகளாயும்), கிருமி களாயும், பக்ஷிகளாயும், மஞ்சங்களாயும், பிறந்து மீளவும் மனுஷ்ய தேகத்தைப் பெறுகின்றனர்.

இவ்வித தேகங்களையும் இவற்றிற்குரிய அதம மத்யம் உத்தம புத்திகளையும் தாம் பெற்றுர் என்று மாணிக்கவாசகசௌமிகள் தமது சிவடுராண பதிகத்திற் கீழ்வருமாறு கூறினார்.

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் பரமாகிப்
பல்விருத மாகிப் பறவையாய் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லக்கரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லா ஆ நின்டு வித்தாவர ஐங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினோத்தேன், எம்பெருமான்,
மெய்யே உன்பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்.”

திருக்குறட் பாயிராமநாதபாஷ்யத்திலுள்ள அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி க்ரமம்.

அ

அகங்கரம்—47, 112	அகங்கத—58
அகண்டகார அருட்சக்தி—22	அகங்நியபக்தி—31
அகத்திலுள்ள லோகம்—29	அகாதி—49
அகர்த்தா—71	அசித்யஸாகம்—51
அகஸ்தியமஹாமுனிவர்—8	அங்கிடம்—85
அகிலாண்டகோடி—23	அதுக்ரஹஸக்தி—49
அக்நிஸ்மர்யசங்கரமண்டலங்கள்—40	அதுராஸாகபர்வாம்—95
அங்கவியல்—10	அங்காங்கரணுதிபெள்ளிகாதிகள்—
அங்காரகன்—30	அங்கனன்—57
அங்கிரஸ்—15	அங்கர்யாமி ஈர்வரன்—22
அசலபுத்தி—107	அபராஜநானம்—33
அசுத்தமாயை—27	அபிவாதனம்—38
அசுபபலன்கள்—102	அப்யாஸங்கள்—24
அடி—35	அமைச்சியல்—10
அடிசிற்கினியான்—5	அரங்கேற்றல்—8
அடியார்க்குநல்லவர்—8	அரசியல்—10
அனுரூபமூலபாசம்—116	அரணியல்—10
அண்டகோடிகள்—27	அருட்கோலம்—35
அண்டபிண்டங்கள்—29	அருட்சக்தி—24
அண்டபிண்டசராசரங்கள்—91	அருட்பூரி—39
அண்டஜம்—118	அருபநாதம்—27
அண்டாண்டகோடிகள்—90	அர்த்த—12
அதமஜாதி—118	அர்ஹத்—3
அதர்மம்—17	அவ்பஅறிவு—80
அதர்வணம்—13, 32	அவரகரமம்—104
அதலம்—29	அவா—97
அதிகமான்—2	அவித்யா—47
அதிகுஞ்சமசத்தமாயை—26	அமுக்காறு—97, 99
அதிஸுமுக்சமப்பொருள்—	அறத்தினகுஞ்சமக்தி—102
அதீதஅவ்யயவஸ்து—22	அறத்தினவலிமை—109
அதோழுகம்—27	அறத்துப்பால்—9
அத்திரி—15	அறப்பால்—1
அத்வாக்கள்—49, 95	அறம்—1, 3, 90
அத்வைதானிலை—31	அறன்வலி—89, 110
அத்ருப்யயப்பொருள்கள்—117	அறிவுதால்—32
அத்ருப்யயஸ்தமேகம்—67	அறவகைப்பலன்கள்—50
அத்ருஷ்டம்—111	அற்புதசகாதபோகம்—107

அனுகதம்—40

அன்புஷ்டிலை—57
அஞ்சானம்—33, 47
அஹங்கரத—13
அஹல்யை—78
அஹிதம்—110

ஆ

ஆகமம்—14
ஆகாசம்—30
ஆகாம்யகர்மம்—49
ஆக்னா—40
ஆக்னாசக்ரம்—59
ஆசமனம்—37
ஆணவமலம்—99
ஆணவமாயாகர்மரூபம்—115
ஆண்பாற்கூற்றியல்—10
ஆதாராசக்திகள்—58
ஆதி—2
ஆதிபகவன்—27
ஆதிதேவன—27
ஆதிவ்யாதி—104
ஆதினங்கள்—21
ஆத்மகாரியங்கள்—90
ஆத்மகுணங்கள்—58
ஆத்மதர்ப்பனம்—33
ஆத்மலக்ணங்கள்—3
ஆத்மஜஞ்ஜானம்—106
ஆத்மார்த்தஷ்ஷை—39
ஆத்மோத்தாரணை—90
ஆத்மோத்தாரணைக்தி—89
ஆத்ரேயகோத்ரப்போசிரியர்—2
ஆபஸ்தம்பர்—15
ஆரம்பஶக்தி—18
ஆலங்குடிவங்களை—10
ஆரூதாரம்—40
ஆறுஅத்வாக்கள்—95
ஆறுசகோதரகள்—2
ஆற்றல்—79
ஆனங்கதாற்புதநிஷ்டை—107
ஆனங்கம்—58
ஆங்கதலஹரி—40

—

இ
இகை—9
இச்சாஸக்தி—58
இடை—32
இடையாயாத்து—32
இதிஹாசங்கள்—12
இதிஹாசம்—15
இந்தரன்—30
இந்தரியநிக்ரஹம்—76
இயல்—9
இருபாற்கூற்றியல்—10, 11
இருமை—74
இருவினைச்சேர்க்கை—50
இருள்—47
இருள்மயாணவம்—115
இல்லறவியல்—10, 11
இழவு—97
இளங்கோவடிகள்—5, 6
இறத்தல்—81
இறையனாரகப்பொருள்—6
இன்பம்—50
இன்பாபாஸம்—108
இன்னங்சொல்—97, 100
இஷ்டகார்ம்யவித்தி—111
இஹபரலோகபுத்தி—118
இஹலோகபுத்தி—118

ஈ
எப்பரப்பணகரம்—46, 47, 102

உ
உக்கிரப்பெருவழுதி—6
உத்கருஷ்டகர்மம்—102, 103
உத்தமகர்மம்—104
உத்தமஜாதி—118
உத்தரமதுரை—4
உத்பத்தி—45
உத்திஜம்—118, 120
உபநிஷத்—12
உபஸாந்தம்—2, 57
உபாஸநம்—68
உபாஸநாகாண்டம்—67
உபாஸநாதேவதைகள்—91

உப்பை—2
உயர்தரப்பிறவி—118
உயர்ந்தஜாதியார்—20
உயிர்—93
உயிர்ச்செற்றல்—90
உயிருடலுறவு—110
உலகநூல்—32
உலகநூற்பொருள்—33
உலகம்—25
உலகு—69, 81
உற்ச்சிதாங்கள்—32
உறவை—2

ஊ
ஊழு—10

ஏ
எட்டுத்தொகை—16
எண்குணத்தான்—57, 58
எழுபத்தீராயிரம்நாடி—61

ஏ
எகாக்ரசித்தம்—113
எகாக்ரசித்தன்—68
எகாக்ரம்—26
எற்செய்தல்—8

ஐ
ஐந்தாம்வேதம்—32
ஐம்புலவேடர்—53
ஐம்பொறியடக்கம்—53

ஓ
ஓருபோங்கு—117

ஓ
ஓஷ்டிகள்—63

ஓளைவ—2

க
கடவுள்—22, 30
கடவுள்வாழ்த்து—22
கடாகம்—30
கடாகநம்—25
கடை—32
கடைச்சங்கம்—6

கடையாயாத்து—32
கந்தர்வலோகம்—117
கங்யாகுமரி—8
கபாடபுரம்—8
கபிலரகவல்—2
கபிலர்—2
கம்பராமாயணம்—3
கருணாதி—89
கருஞர்—9
கருஞுப்புலைச்சி—2
கர்த்ருத்வபோக்தருத்வபுத்தி—41
கர்த்ருத்வமோஹம்—71
காணபரம்பரை—
கர்வேபுபதேவஸ்து—14
கர்மஉத்பத்தி—
கர்மசக்ரம—91, 115, 110
கர்மபலத்யாகம்—71, 89
கர்மபலஸங்கம்—71
கர்மமலம்—48 97
கர்மம்—110
கர்மயோசம்—104
கர்மஸாதனங்கள்—115
கல்பம்—32
கல்யாணமண்டபம்—111
கல்லாடனார்—10
கல்வி—31
கல்வியதம்—33
கல்விடம்—91
கவலை—55
களத்தார்க்கிழார்—10
களவியல்—10
கண—52
கற்றல்—31
கற்றும் அறியாதவர்—34
கனவட்டம்—9
கஜபாகு—6

கா
காச்யபர்—15
காத்யாயனர்—15
காமத்துப்பால்—10
காமந்தகன்—15
காமம்—12
காம்யகர்மங்கள்—45, 48

காம்யவாழ்வு—106
காயகல்பம்—7
காயத்ரி—37, 38
காயத்ரிஜபம்—37
காயத்ரிஹ்ருதயபடனம்—38
காயம்—49
காய்சினவழுதி—8
காரணகாரியஸம்பந்தம்—102
காரணகோஸம்—114
காரணப்பொருள்—25
காரணம்—28
கார்லஸ்த்யம்—21
காலதேசதிக்கு—109
காலதேசங்யதித்வங்கள்—111
காவிரி—9
காற்குறவர்பாவை—2

கி

கிரியாஸக்தி—58
கீ
கேரங்கையார்—13
கீழ்லோகங்கள்—29

கு

குடியியல்—10
குணகதிகள்—115, 117
குணசங்கள்—116
குணப்ரவாஹங்கள்—115
குணம்—115
குணம்யாபாரங்கள்—117
குணதீதன்—110
குருகுலவாஸம்—21
குருஶிவ்யபரம்பரை—91
குறள்வெண்பா—7
குஸம்—30

கூ

கூட்டிமுடிக்கிறபக்தி—18
கூலவாணிகள்சாத்தங்கள்—4
கே

கெட்டபுத்தி—120
கே

கேட்டல்—54

கை

கைவல்யம்—22

கொ

கொல்லி—9
கோ
கோதமனூர்—10
கோமேதகம்—30
கோயிற்றிருப்பதிகம்—23
கோஸம்—114

கௌ

கௌதமருஷி—78
க்
க்ரவுஞ்சம்—30
க்ருஷி—65

ச

சங்கங்கள்—6
சங்கப்புலவர்கள்—10
சங்கிதானந்தமயம்—90
சங்கிதானந்தரேகை—89
சஞ்சிதகர்மம்—49
சதுர்அச்சரமங்கள்—21
சதுரவர்ணங்களின்சூக்மகதி—17
சதுரவர்ணங்கள்—87
சதுரவர்ணத்தார்—20
சதுரவர்ணிகள்—17
சதுரவிதகர்மங்கள்—18
சதுரவிதகுணங்கள்—18
சதுரவேதங்கள்—13
சந்தஸ்—32, 38
சந்த்யாவந்தனம்—38
சந்தர்சூர்யநக்ஷத்ரமண்டலம்—30
சந்தரமண்டலம்—59
சமயகோடிகள்—23
சம்வர்த்தர்—15
சரித்ரம்—15
சரியை—35

சா

சாக்காடு—50
சாணக்யம்—15
சாதல்—82
சாந்திபர்வம்—15
சாந்தராயணம்—68
சாற்றுகவி—8

சி

சிதாகாஸம்—60
சிதாகாஸல்வரூபி—60
சித—57
சித்தசுத்தி—2, 57
சிந்மயஜீவர்கள்—109
சிலப்பதிகாரம்—3
சிவபுராணபதிகம்—120
சிவஞானபோதம்—26
சிவஞானமுனிவர்—3
சிவகாமங்கள்—14
சிறியர்—80
சிற்றறிவாளி—45
சிற்றறிவு—45

சு

சுத்தபூரணவஸ்து—43
சுத்தமாயை—26
சுத்தவெட்டலெளி—62
சுத்தாத்மா—1

சு

சுத்ரகுணம்—17
சுத்ரகுணவாண்—18
சுத்ரத்வம்—87
சுத்ரன்—18
சுக்ஷமீர்—63

செ

செங்குட்டுவன்—6
செத்திடல்—82
செந்தன்மை—90
செந்நாப்போதார—4
செயல்ரூபக்ரமம்—115
செய்யுன்வழக்கு—100
செவி—52
செறல்—82

சே

சேரன் செங்குட்டுவன்—6

சே

சோபானம்—17
சோமேசர்முதுமொழி வெண்பா—3
சென

சௌகர்யஅழைப்புவார்த்தை—58

ஐ

ஐங்கமஜாதி—67
ஐங்கம்—119
ஐடப்பொருள்—114
ஐடமயபஞ்சபூதங்கள்—109
ஐடமயபுத்தி—118
ஐக்யகுணம்—17
ஐமுதவீபம்—30
ஐராய—118
ஐராயுஜம்—118
ஐனபரிபாலனம்—19
ஐனலோகம்—30

ஐ

ஐங்கரதுவஸ்தை—59
ஐாதிப்பிரிவு—20
ஐாதேஷ்டி—68

ஐ

ஐவுஅஹங்காரம்—47
ஐவகசிங்காமணி—9
ஐவகலை—26
ஐவகாருணயம்—57
ஐவபரபிலசொரூபம்—26
ஐவரஸம்—62
ஐவேநோபாயதூதம்நேபாயகரம்—30
ஐவன்பத்தன—42
ஐவன்முக்தன—41, 42
ஐவன்முக்தி—18
ஐவஸம்ரக்ஷோ—67
ஐவாத்மா—99

ஐ

ஐயோதிசைம்—32

ஞ

ஞானகாண்டம்—14
ஞானகுரு—24
ஞானசாஸ்த்ரம்—33
ஞானதாதா—3
ஞானசிவ்தை—106
ஞானப்பால்—1
ஞானம்—3

ஞானரேகை—89
ஞானெந்தியங்கள்—52
த
தண்டரசக்தி—87
தத்வம்—95
தத்வபாஸ்தரம்—26
தனுகரணபுவனபோகங்கள்—110
தப—29
தபலோகம்—30
தமம்—53
தமவில் சத்வம்—86
தமவில்தமஸ் 86
தமவில்ரஜஸ் 86
தமோகுணத்தின்கார்யம்—85
தர்மம்—89
தர்மவிபாகங்கள்—16
தர்மாரக்தி—114
தர்மாஸாஸ்தரகர்த்தாக்கள்—15
தர்மாஸாஸ்தரங்கள்—17
தர்மாஸாஸ்தரிகள்—16
தர்மசரமங்கள்—21
தர்மாதர்மவிவேகம்—
தலாதல—29
தலை—32
தலையாலுத்து—32
தா
தாயுமானஸ்வாமிகள்—14
தாழங்கலூதியார்—20
தானம்—68
தான்யலக்ஷி—65
தாஸமார்க்கம்—35
தி
திருக்குறளின் விடையம்—11
திருக்கோவை—8
திருச்செங்குரா—8
திருமந்தரம்—26
திருமூல—26
திருமெழுக்கிடுதல்—36
திருமேனி—1
திருவருள்ளிலாசப்பாசிவ வளங்கம்—22
திருவலகிடுதல்—36

திருவன்ஞவர்ச்சித்ரமூம் நாற்
பெயரும்—1
திருவன்ஞவர்திருக்குறள்—1
திருவன்ஞவர்மாலை—2
திருவன்ஞவர் ஸ்தாலதேகத்தின்
பிறப்பு—1
திருவாக்கு—1
தி
தி விலை—48
து
துக்கபயசோர்வு—90
துக்கங்கிலிர்த்தி—13
துக்கவிமோசனம்—24
துடினதுக்கக்தோலம்—47
துடினருபரஜோகுணம்—112
துளைக்காரணம்—28
துறவி—71
துஷ்டங்கிரஹம்—19
தெ
தென்மதுரை—4
தே
தேகவான்—47
தேவதாஸ்வர்ணுவபங்கள்—26
தேவலோகம்—117
தேவாதமகங்கி—90
தேவீங்குடிக்கீரனா—10
தொ
தொல்காப்பியம்—2, 83
தொனிருபதுகாஸஅம்சங்கள்—96
தி
திரிமூர்த்தி—22
திரிலோகஸஞ்சாரம்—25,
திரிவர்க்கம்—15
திரிவிதசாக்திகள்—
திருப்திகரம்—107
தவங்தவபுத்தி—102
தவாபராயுகம்—13
ந
நக்கீர —6
நச்சினார்க்கிணியர்—4, 32

நட்பியல்—10
நரிவெருத்தலையஞர்—13
நலங்கிளிரி—6
நல்கூர்வேள்வியார்—4
நல்லபுத்தி—
நல்லழி—20
நற்குணப்பேறு—114
நற்றூள்—35
நற்றினை—16
நா
நாகன் நேறவானர்—10
நாடகம்—9
நாநாவிதமந்தரங்கள்—27
நாலடியார்—16
நான்குவிதாற்கரமங்கள்—17
நி
நிதித்யாஸமக்—24, 54
நிதியசகம்—24
நித்யம்—67
நிமித்தகாரணம்—28
நிம்ருஜி—37
நியமகுணங்கள்—17
நியமகுணவிபாகங்கள்—17
நிர்க்குணவஸ்து—13
நினைவெமாழிமாந்தர்—84
நினைவருபமாயாமலம்—115
நிவாங்களெசாரூபம்—43
நிவாகளதர்ஸாமம்—43
நிவாகாம்யகரம்—45, 47
நிவாகாம்யகர்மானுஷ்டானி—71
நிவாபலம்—111
நி
நீத்தார்—70
நீத்தார்பெருமை—73
நீத்தான்—71
நா
நால்கள்—32
நெ
நெடுஞ்செழியன்—
நே
நேரி—9
நையித்திகம்—67
நி
நிருத்தம்—32
ப
பகம்—27
பகவன்—2
பகவான்—27
பகவற்கிதா—27
பகவத்பரிதி—46, 47
பக்திநெறி—36, 37
பஞ்சகாரணங்கள்—112
பஞ்சக்ருத்யம்—115
பட்டரங்கு—20
பதமுக்தி—43
பதம்—95
பதிப்பாசலகுணங்கள்—32
பதிவுரதம்—5
பதினெட்டுத்தரமஸாஸ்தரம்—32
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு—16
பத்தத்தை—48
பத்தன—116
பத்மாஸம—77
பத்ரப்புத்தல்—105
பயதுக்கநிலருத்தி—104
பரஞ்சானம்—33
பரம்ஜோதி—23
பரதரமம்—16, 17
பரப்ரஹமசொரூப
ஓவனமுக்தன்—113
பரமாத்மசொரூபம்—43,
பரமாத்மா—26
பரமுக்தி—43
பரம்—33
பராஸக்தி—26
பராசக்தியைத்தொழுதல்—38
பராசராகுஷி—27
பரிசாரக்குணங்கள்—86
பரிசுத்தபரமானங்தமோகாம்—90
பல்லக்கு—101
பழவிலை—49
பஸ்மதாரணம்—37
பக்கபகைபராம் 41

பா
 பாகுதந்தம் 15
 பாக்யவான் 107
 பாடலம் 9
 பாண்டிப்பெருமாள்விருத்தியுரை 26
 பாதாலம் 29
 பாபகர்மம் 108
 பாபீஜம் 111
 பாயலம் 111
 பாயிரம் 10
 பார்ஹஸ்பத்யம் 15
 பாலன்குணங்கள் 86
 பால்லியல்அதிகாரங்கள் 9
 பாஹ்யேந்த்ரியாசிக்ரஹம் 53

பி
 பினி 50
 பிதுர்தேவதைகள் 30
 பிதிரவோகஸ்ருஷ்டி 117
 பிம்பங்கள் 28
 பிரித்துப்பார்க்கிறலைக்கி 18
 பிறந்தலூர் 2
 பிறவித்துன்பங்கள் 15

பீ
 பீஜங்கள் 112
 பீஷ்மாசாரியர் 15

ஏ
 புண்யகர்மங்கள் 92, 108
 புண்யபீஜம் 111
 புதன் 30
 புதலினை 49
 புத்தி 38
 புத்திசாசம் 94
 புத்ரமார்க்கம் 36
 புநர்ஜனங்மம் 51
 புஞாவருத்தி—112
 புரணங்கள்—12
 புராணபுருஷன்—27
 புருஷகாரம்—112
 புருஷார்த்தங்கள்—1, 12, 107
 புருஷார்த்தங்களைவிளக்கும் மூல
 நூல்கள்—13

பு
 புருஷார்த்த நூல்களின்சரித்
 திரம்—16
 புலிமுரசு—9
 புலைச்சி—2
 புவர்—29
 புவனம்—95, 96
 புறக்கரணங்கள்—52
 புறத்திலுள்ளலோகங்கள்—29
 புறநானாறு—2
 புஷ்கரம்—30

பூ
 புதாகாஸம்—60
 புலோகஸ்ருஷ்டி 117

பெ
 பெண்பாற்குற்றியல் 10
 பெரியர்—80

பே
 பேஷ 50, 97
 பேரறிவாளிகள் 3
 பேரறிவு 3
 பேரங்பு 3

பொ
 பொதியமலை 9
 பொய்தீரொழுக்கம் 53
 பொய்யாழுவு 42
 பொருட்பால் 10
 பொருள்திகாரம் 83
 பொருளியல் 10
 பொருள் 117

போ
 போகஸ்ருஷ்டி 117
 போக்கியார் 10
 போக்தா 108
 போக்த்ருத்வமோஹம் 72
 போதனைக்கு 1
 போலிச்சுகம் 108
 போலித்துறவி 53

ப்
 ப்ரக்குதி 114
 ப்ரக்குதிப்பந்தனங்கள் 92
 ப்ரக்குதிருப்பேதேஹம் 114

ப்ர
 ப்ரணவாதவழிவம் 31
 ப்ரணவைப்பெட்டலம் 26
 ப்ரணவம் 26
 ப்ரதிபிம்பங்கள்—28
 ப்ரபஞ்சஞானம்—33
 ப்ரபஞ்சம்—27
 ப்ரலயகாலம்—42
 ப்ரவிருத்திமார்க்கம்—51, 112
 ப்ரஜாபதி—
 ப்ரஹஸ்பதி—30, 95
 ப்ரஹ்ம கலை—26
 ப்ரஹ்ம சர்யம்—21
 ப்ரஹ்மஞானம்—13
 ப்ரஹ்மயோகி 38
 ப்ரஹ்ம ரங்கரம்
 ப்ரஹ்மவித் 78
 ப்ரஹ்மவித்துக்கள் 77
 ப்ரஹ்மவித்வரீயர்கள் 77
 ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் 3
 ப்ரஹ்மாணி—38
 ப்ராஹ்மாண்டம் 29, 30
 ப்ராஹ்மார்ப்பணம்
 ப்ராசேதஸர். 15
 ப்ராண அபான்வாயுக்கள் 36
 ப்ராணவயயோகம் 1, 61
 ப்ராணுயாமம் 113
 ப்ராரப்த கர்மபலன் 112
 ப்ராரப்த கர்மம் 49, 111
 ப்ராஹ்மபுத்தி 119
 ப்ராஹ்மணங்குணம் 17, 19
 ப்ராஹ்மணத்வம். 87
 ப்ராஹ்மணன் 9

ம
 மகர் 29
 மகாதலம் 29
 மடங்கள் 21
 மணிபூரகம் 40
 மணிமேகலை 3
 மண்டலம் 30
 மதுரை 8, 9

மீ
 மித்யாசார ஸங்யாவி 54
 மிஸ்ரபீஜம் 59
 மிஸ்ரமலஶக்திகள் 59

மீ
மீன்முரசு 9
மு
முக்கொடி—9
முக்தித்தை--48
முக்தன்--116
முக்திகெறி--37
முக்திமார்க்கம் 51
முடத்திருமாறன் 6
முதல் 28
முதற்று 28
முதற்காரணம் 28
முத்தமிழ் 9
முங்கதி 9
முங்காடி 9
முப்பால் 9
மூழகுத்தவம் 74
மூம்பை 9
மூம்மா 9
மூம்முரசு 9
மூற்றை 2
மூ
மூக்கு 52
மூப்பு 50
மூலத்தனை 114
மூலதுவகள் 13
மூலம் 40
மூலாதாரம் 40
மெ
மெய் 52
மெய்ஞ்சானம் 33
மெய்யறிவு 1
மெய்வாழ்வு 42
மே
மேதை 38
மேல்லோகங்கள் 29
மேற்கோள் 2
மை
மைத்ராயண்ய உபசிஷ்ட 26
மோ
மோசிக்ரன் 11

மோகாபாதை 40, 41
மோகாமார்க்கம் 51
மோகும் 13
மோஹம் 72
மா
மஜூர் 13, 32
மஜ்ஞு கர்மம் 67
மஜ்ஞு தான் கர்மங்கள் 105
மா
மாளிதத்தன் 2
மாஜ்ஞாவல்கியர் 18
மா
முதிவிட்டிர மஹாராஜன 15
மோ
மோக ப்ராஷ்டன் 113
மோகம் 41
மோகயுக்தன் 113
மோகருஞ்—113
மோகஸம்பங்தபுக்தி 113
மோகஸாதனைகள் 41
மோகவித்தி—113
மோககேஷம் 105
மோகாப்யாவிகள் 113
மோகாருஞன் 113
ந
நஜல்குணத்தின்காரியம் 85
நஜல்குணம் 115
நஜவில்தமல்—116
நஜவில்ரஜஸ்—116
நஜவில்ஸத்வம்—116
நஸதங்மாத்தை 61
நஸாதலம் 29
நஹஸ்யமானவித்தை 103
நா
நாகத்வேஷங்கள் 41
நாகம் 44
நாமகாதபாஷ்யம் 116
நாமகாதீயம் 91
நாமாயணம் 15, 32
நாஜயோகம் 41

ஞ
ஞக 13, 32
ஞத்ரகலை 26
ஞத்ரன் 22
ஞவீகள் 38
லோ
லோகத்தின்லக்ஷணம் 28
லோபமில்லாமை 16
வ
வண்மை 1
வயலூற்றுக்காட்டிலுப்பை 2
வரகர்மம் 104
வரங் 77
வரணபேதபடலம்—26
வர்ணம்—16
வளர்ந்தலூர் 2
வள்ளுவஜாதி 3
வல்லிவ்டர் 15
வா
வாக்கி 4
வாதுலசத்தம் 26
வாய் 52
வாழ்நாள் 105
வாழ்வு 42
வாஸங்காருபங்கள் 29
வி
விக்ரஹம் 36
விக்ரஹஶ்சாதனை 36
விசுதி 40
விசேஷத்தரம் 16
விதிநிசேதம் 119
விதேஹமுக்கி 42
வித்யாமார்க்கம் 51
விகாயக ப்ரார்த்தனை
விமுடபுக்தி 54
விராஹம் 92
விருப்பு 43
வினோதஸம்பங்தம்பெற்றறிட்டை
கள் 103
விலமுரசு 9
விவரத்தம் 67

விவேகம் 105
வினாப்பயன்சேர்தல் 71
விஞ்ஞானங்க்கி 58
விராலஅறிவு 80
விஷாதம் 44
விவ்தனுகலை 26
விவ்தனுபானம் 27
வீ
வீடு 1
வீர்யம் 27
வெ
வெண்டேர்ச்செழியன் 5
வெறுப்பின்பெருக்கு 45
வெறுப்பு 43
வே
வேண்டுதல்வேண்டாமை 43
வேதம் 13
வேதாகமசாஸ்தரம் 31
வேத்யம் 13
வை
வைகையாறு.
வைசாலாக்கியம் 15
வைசித்ரியம் 44
வைசியகுணம் 17
வைர்ச்யத்வம் 87
வ்
வ்யாகரணம் 32
வ்யாப்தி 30
வ்யாப்திவ்யாபக ஸம்பங்தம் 31
ஶ
ஶங்கராசாரியஸ்வாமி 39
ஶப்தசொருபம் 31
ஶமம் 53
ஶா
ஶாகம் 30
ஶால்மவி 30
ஶாஸ்நங்கள் 33
ஶி
ஶரிக்கா 32
ஶரிவாதுபூதி 33

கை
கைவலைவஷணவடிவாணம் 32

கோ
கோஷம் 44
    பரை
ஸ்ரத்தை 38
ஸ்ரவணஞ்செய்தல். 54
ஸ்ரவண மந அப்யாஸங்கள் 112
ஸ்ரவணம் 54
ஸ்ரீ. 27

வ

ஸகமார்க்கம் 36
ஸகனசொருபம் 43
ஸங்கல்பவிகல்பம் 41
ஸஞ்சிதகர்ம பேஜங்கள் 111
ஸஞ்சிதம் 111
ஸதாசாரம் 54, 119
ஸதாசார ஸக்யாவி 54
ஸதாதபர் 15
ஸதேஷமுக்கி 1
ஸத் 58
ஸத்கரு 41
ஸத்யம் 29, 30
ஸத்வாகுணத்தின்கார்யம் 85
ஸத்வாகுணம் 115, 119
ஸத்வத்தில்தமஸ் 86
ஸத்வத்தில்ரஜஸ் 86
ஸத்வத்தில்ஸத்வம் 86
ஸகர் 30
ஸந்தானவக்ஷி 65
ஸந்த்யா 37
ஸந்த்யாவந்தனம் 37
ஸந்த்யாவந்தன ஸங்கல்பம் 35
ஸக்யாவி 71
ஸக்மார்க்கம் 36
ஸமத்வபுத்தி 37
ஸமத்வபுத்திப்பழக்கம் 24
ஸமாதி 1, 54
ஸம்ஶயவீபரீதபுத்தி 54

ஸம்ஹாரம் 109
ஸரஸ்வதி 38
ஸஹஸ்ரதம் 24, 39
ஸஹஸ்ராரசக்ரம் 40

ஸா
ஸாதுஸங்கப்பழக்கம் 70
ஸாமம் 13, 32
ஸாமாங்யதர்மங்கள் 16
ஸாயுஜ்யமுக்கி 43

ஸி
ஸித்தலோகம் 117
ஸித்தாந்தஸாஸ்தரம் 2

ஸா
ஸாகபாவனை 86
ஸாதலம் 29
ஸாப்ரஹ்மணீயர் 30
ஸாஷ்டாம்கா 40

ஸாடு
ஸுக்ரமஅங்கரத்தொனிகள் 26
ஸுக்ரமஸரீரம் 1, 42, 93
ஸுக்ரமஸரீரஸ்ருஷ்டி 117

ஸோ
ஸோபானமார்க்கம் 35

ஸேஸ
ஸேஸபாக்யம் 92

ஸ்
ஸ்காந்தம்
ஸ்திதி
ஸ்தாலதேஹம் 3, 42
ஸ்தாலதேஹலக்ணம் 3
ஸ்தாலஸரீரம் 1, 2
ஸ்மரணங்கள் 15
ஸ்ம்ருதிகள் 12, 15
ஸம்ருதிச்சேதம் 94
ஸ்ருஷ்டி 109
ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் 27
ஸ்ருஷ்டிதத்வம் 26
ஸ்ருஷ்டிலயக்ரமங்கள் 26
ஸ்வகரமம் 17
ஸ்வல்குணம் 17

ஸ்வதந்தரம் 58	ஹ
ஸ்வதரமம் 16	ஹடயோகம் 4
ஸ்வர்க்கலோக ஸ்ருஷ்டி 17	ஹி
ஸ்வர் 29	ஹிதகரம் 96
ஸ்வர்லோகம் 30	ஹிதம் 110
ஸ்வஸ்தி 38	கங்கி
ஸ்வாதுபூதிமான்கள் 13	காத்ரியகுணம் 17

அணிந்துரை.

(1)

திருவள்ளுவ ஞாபக மஹாஸ்பையில்,
பூர்மான் கௌரவ போன் ராமநாததுரை, K. C., C. M. G,
அவர்களைப்பற்றி
சீமான் V. V. பூர்விவாஸ ஜயங்கார் B. A., B. L.
அவர்கள் கூறியது.

[திருவள்ளுவநாயனரது மாண்பியத்தை விளக்கும்பொருட்டுத் திருவள்ளுவ ஞாபக மண்டபம் என்பதொன்று அமைக்கவும், ஞான ஶாஸ்தரங்களையும் தர்ம ஶாஸ்தரங்களையும் எணைய தமிழ்நூல்களையும் பலா ஆராய்ச்சி செப்பும்படி ஒரு புஸ்தகசாலை ஸ்தாபிக்கவும், இதுவரையிற் பிரசரப்படாத அரிய தமிழ்நூல்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தவும், ஆலோ சானை செய்யும்படி சென்னைக்குச் சமீபமாகவுள்ள திருமயிலாப்புரில் திருவள்ளுவரது திருக்கோயிற் ப்ரகாரத்தில் 1917ம் ஆண்டு மீர் ரூப ஒரு மஹாஸ்பை கூட்டப்பட்டது]

இந்தத் திருவள்ளுவ ஞாபக மஹாஸ்பைக்கு பூர்மான் V. V. பூர்விவாஸ ஜயங்கார் B. A., B. L. அவர்கள் கௌரவ ராமநாதன் அவர்களை அக்ராஸநாதிபதியாகும் வண்ணம் வினாக்களுமாறு எடுத்துரைப்பாராயினார்:-

“எங்கள் நடுவிலே பூர்மானாதப்ரபு அவர்கள் விஜயமாகி வீற்றிருத்தல் இந்த உத்ஸவத்தின் ப்ரகாசமகுடமாக விளங்குகின்றது. திருவள்ளுவரது ஞாபகமாக முதன்முறை கூடும் கூட்டம் இதுவேயாம். இக்கொண்டாட்டத்தினை என்கு நடாத்த வல்ல நாயகரொருவரை வரிக்கும்படி சபையார் என்னைக் கேட்டபொழுது எனது மனசானது செந்தமிழுக்கு ஶரணமாகிய பூர்மானாத வள்ளலாரை நாடி இலங்கைக்குப் பாய்ந்தது.

“இத்தகைய விதவத்ஸபைக்கு நாயகமாக நின்று அலங்கரிக்கவல்ல உத்தமம் பூர்வர் அவரொருவரே என்பது எனது

அபிப்பிராயம். தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் அபிமானம் பெரிதுடையராதலின் இச்சபைக்கு நாயகராகுக என்னும் நமது இரப்புரையை மறுக்கற்பாலர்ல்லர். அஷ்டதிக்குகளி அம் பரந்த தமது கிர்த்திப்ரதாபத்தினாலும் இலங்கையின் கண் இடையறைது செப்து கொண்டிருக்கும் தேசகைங்களிய முழக்கத்தினாலும், முன்னரேயே எம்மீணால் நன்கு அறியப் பட்டவர். அவரது நாமத்தின் ஆச்சங்களை ஈக்தியும், அவர் செய்யுங்கரமங்களின் மந்திரத்வமும் இலங்கைசென்று நேரே காணின் நன்கு விளங்கும். இலங்கை ராஜாங்க சட்டநிருபண ஸபையில் அங்கத்தவராக இருக்க விரும்பின விமல்ஹளன வாண் ஒருவரா வெறுத்து விமல்ஹளமஹாஜனங்களே அச்சபைக்கண் தமக்குப் பிரதிநிதியாக இந்தத் தமிழ் ப்ரபுவைத் தெரிந்துகொண்டமையானே இவர்பால் ஸ்வஜாதியினராகிய இலங்கைத் தமிழர்க்கேயன்றி இதராஜாதியினராகிய சிம்ஹளவர்க்குமுள்ள அன்பும் அபிமானமும் எத்துணைய வென்று ஊலிக்கலாம். அவர்களது மதிப்பே சரி. செயற்கரிய செய்து முடிக்கவல்ல ஜயவீரர்களைன்று கார்லில் (Carlyle) என்னும் ஆங்கிலநூலாசிரியர் கூறிய கற்றுக்கு தருஷ்டாநதமாகும் அரியபெரிய பூர்வர்களில் இவரொருவராவர். ஏகராஜாதி பத்யத்தை அனுஸரியாது ஸர்வஜனதிபத்யத்தை அனுஸரித்து வரும் தற்காலத்தவராகிய நாம் இந்நாளிலும் ஜயவீரர்களைப் பற்றியே வாழ்கின்றோம்.

“இலங்கையின்கண் இவர்ப்ரகைகளின் சீர்திருத்த விஷயமாகச் செய்துவாந்த கைங்கரியம் அங்கு வாழ்பவரது உடைநடை பாவணைகளை உண்ணதமாக்கிறது.

“யாழ்ப்பாணத்திலே இவர் அலங்காரமாக ஸ்தாபித்த கந்யாமஹாவித்யாலயம் இவரது விசேஷ பரோபகாரத்திற்கு அழியாததோர் ஞாபகசிந்மாகப் ப்ரகாசிக்கின்றது.

“தமிழகத்தில் இக்கரையிலும் அக்கரையிலும் உள்ள நாயனைவரும் இந்தத் திருவள்ளுவர் ஞாபகத் திருவிழாவால் ஜக்கியப்பட்டமையால், தமிழிலக்கணத்திலும் இலக்கியத்திலும் அபிமானமும் ஸ்ரத்தையும் நமக்கு மேன்மேலும் வருத்தியாகுமென்று நம்புகின்றேன்.”

(2)

திருவள்ளுவ ஞாபக மஹாவஸபையின்கண்,
 ஶ்ரீமான் கேளரவ போன். ராமநாததுரை, K C., C. M. G.,
 அவர்களது நல்வரவு
 மேரி ராணியார் கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்
 நீர்மான் கா. நமச்சிவாய முதலியார் பாடியது.

நேரை ஆசிரியப்பா.

அறிவுறு செல்வர் அதைத்து மூலகில்
 செறித்து பொருளொலாஞ் செழிதரக் காட்டிப்
 புலமிகு மாந்தர் புத்துல கென்ன
 நலவுறை மிழற்று நயவுமர் கொழும்பு
 வளங்கர் வைகும் வண்ணமசா ஸறிஞான்
 முத்தமிழ் வாழ்வும் முழுதொருங் குற்றவன்
 வித்தக விழுப்பொருள் விழுவிற் பெற்றவன்
 ஆங்கில மொழியின் பாங்கெலா முணரும்
 ஒங்குறு புலவன் உறுபுக தூளன்
 தனக்கென வாழுத் தனிப்பெரும் பூட்டுக்கமன்
 மனக்கண் மாசின் வாக்கி லீக்சொலன்
 எல்லார் தமக்கு மினிதீ யியற்றும்
 நல்லான் ராம நாத னென்போன்
 பெருமை பிறக்கும் பேரறி வாள !
 உரிமையில் வள்ளுவர்க் குற்றிடு விழாவைக
 களிதரக் குயிற்றிக் காட்சி மேவ
 அளித்து நின்னை அனுகேனம் நீயும்
 “பயன்மர மூளூர்ப் பழுத்தற்” ரென்னும்
 நயன்மிகு பாவின் நன்சலை தேற்ற
 அன்புடன் உள்ளத் தமர்ந்தே யிவ்விடை
 இன்புடன் போதற் கிசைந்தனை அன்னைல்
 கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பா டேட்யோய் !

எம்மாறு செப்வேம் செய்ம்மா நறயேம்
 திது நீங்கத் திருவெலாம் ஒங்க
 ஏதமில் விராம னெய்தினன் தென்பால்
 ஆங்கவன் பேர்புளை அரும்பெறல் நண்ப !
 தீங்கிவன் ஒழியத் தென்பால் நின்றும்
 வடபாற் போந்தனை வள்ளுவர் பொருட்டேட்
 சைவங் தழையத் தனிப்பெருங் தலையை
 மையறப் பூண்ட மனியே வண்டமிழ்
 செழுங்கிரு தழைய வினையுந்திடு தலையையில்
 போய்யில் புலவர் புகன்ற அறமெலாம்
 மெய்யினிற் கொண்டியாம் உய்வினை நாடச்
 சீரிய ஒழுக்கினிற் கிறக்கக் காட்டிப்
 பூரியோய் எம்மைப் புகல்வின் நோக்க
 வேண்டி நின்றனம் ஆண்டாண் டாகப்
 பேரெலா மெய்திப் பேருல கதனில்
 வீறிய இன்பினில் விளக்க
 வாழிய மாதோ வாழிய மாதோ.

(3)

ஶ்ரீமான் கேளரவ போன். ராமநாததுரை, K C., C. M. G.,
 அவர்களைப்பற்றி

மதுரை

பூநிமத் தீ. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர் அவர்கள்
 இயற்றியது.

தற்றுழுந்தா ராய்ந்தாராங் காவலரைப் பூவிலெண்ணி
 னிற்றுழுந்தா ரன்றியுன்முன் னிற்பவர்யார்—முற்றுய்
 திருவள்ளுவரோர் திருவுருக்கொண் டானேர்
 தருபுகழாப் ராம நாதா.

(4)

ஆமான் கேளவெபோன். ராமாநாததுரை, K. C., C. M. G.,
அவர்களைப்பற்றி

சோழவந்தானார் மஹாவித்வான் அரசஞ்சன்மக்ஷினா
அவர்கள் பாடிய
வாழ்த்துக் கவிகள்.

கல்வியினாற் செல்வத்தா லீகையினாற் லோகையினாற்
கருணை தன்னால்
நல்வினையால் யோகத்தான் ஞானத்தான் மோனத்தா
நலஞ்சேர் மாட்சி
சொல்வகையிற் பல்லோர்பாற் கேட்டதன்றி வின்வயிற் போற்
கூகக்கண்டார் யார்
செல்வமலி யிலங்கையில்வாழ் சயராம நாதனென்னுங்
திருப்பே ரோனே.

திருப்பேராத் தவமுடைய செம்மலே சனகனுழைத்
தெய்வ ஞானம்
விருப்பேரார் கல்வியொடு செல்வமுமிக் குளவெனிது
மெப்தத வத்துக்
கருப்பேரா சயங்கடந்த சுகண்முதலோர் சில்லோரே
கண்டின் புற்றுர்
பொருப்பேரா தரத்தானீ பல்லோரை யுய்வித்துப்
புகழ்பெற் றுயே.

புகழ்பெற்ற சங்கராரும் பரதகண்டத் தார்க்கண்றிப்
புகன்ற தில்லை
அகல்வானத் தாதவனும் நம்பகவிற் பார்த்தறியா
அமெரிக் காவும்
தகவுடைய பிறாடு நீசென்று ஞானம்மூ
தழழப்பப் பெய்தாம்
மிகவுடைய நின்சீர்த்தி யெம்மனே ரொருநாவால்
விளம்பற் பாற்றே.

விளம்புவதென் குதிநர் மொழியாய தென்மொழியில்
விண்ணேர் போற்றும்
வளம்படைத்த வடமொழியி லாங்கிலத்திற் புலமைநிறை
மாண்பு பெற்றே
உளம்படைத்த மும்மொழிக்கும் வரம்பாகி யாழியென
வற்ற நின்பாற்
குளம்படைத்த ரீரன்றே யாம்படைத்த கல்வியெலாங்
கூறுங் காலே.

கூறுவர் பொய்யுலகமெனப் பிறர்பொருளைக் கொள்ளைகள்
கூசா ரீகைக்
கேறுகரு முகிலென்பர் கடுகளவு மிரந்தரீக்கொன்
றீயார் வஞ்ச
வீறுகொடு பலர்திரியக் கண்டுமெனம் வெறுத்துன்னை
மேவி நின்பான்
மாறுபடா வாக்குமுயர் வண்மையுந்தன் மையுங்கண்டு
மகிழ்ந்திட் டேனே.

மகிழ்வொடுதே வாலயபா லனமுதலாப் பலவறமும்
வயங்கக் கண்டேன்
முகிலைய காடைகண்டேன் மூராரியென யோகநிலை
முயங்குக் கண்டேன்
மகிதலத்தோர் விருப்புவெறுப் பிவைநினைக்கில் லெனக்குறை
வகையுங் கண்டேன் [சொல்
விகிதமுட வெவ்விரண்டும் சமமெனக்கொள் மேன்மையினு
மிக்கோ னீயே.

மிக்கனினப் பிரிந்தென்னார் செலவஞ்சி யானிருந்தும்
விடாதா ஹாமும்
பக்கலுறு கற்றேரைத் தீர்தலினும் தீப்புகுதல்
பார்க்கி னன்றென்
நக்கழகத் துறபுலவர் சொன்மொழியு மென்மனத்தை
யலைத்த தையா
இக்கணமே நினைப்பிரியா வென்னுளத்தை நிபிரியா
வியல்பீ வாயே.

வாய்மைநிறை கற்பிலருக் ததியுமூர் கல்வியில்வெண்
மலர்வாழ் மாதுஞ்
சேய்மையுறு புகழ்குண்டத்தி லண்டினில்வா சுகியுமெனக்
சிறந்து வாழும்
தூய்மையுறு மம்மைலீ லாவதியா நன்மைன்சேய்
சுற்றத் தோடும்
வாய்மைபுகல் பெருவள்ளால் பல்லாண்டு நீட்டுமில்
வாழி வாழி.

(5)

ஸ்ரீமான் கேளரவ போன் ராமநாததுரை, K. C. C., M. G.,
அவர்களைப்பற்றி
ஸ்ரீராமநாத வித்யாலயத் தலைமைத் தமிழ்ப் புலவராகிய
திருவாரூர் பூர்மத். நவநித கிருஷ்ண பாரதி
இயற்றியது.

A

சதுர்மறையுட். சாரத்தைச் சதுர்முகத்தோன் முப்பாலாச்
சாற்றினுளைன்
பதுகருதாப் புலவோர்கள் தமதுகல்வி வன்மை யொன்றே
பரக்கக் காட்டி
யதன்மைநிறை யுரைத்தைபே மெய்யுரையா யெல்லாரு
மறிந்து போற்றும்
உதையறிந்த அவன்கருணை கொண்டலைகக் காத்தலுக்கே
உற்று வென்ன
வரும்ராம நாதமன்னன் வாய்மைநிறை போதனைன்பா
வானைர்க் கென்றும்
தரும்போஜன் தமிழ்நாட்டு மங்கையரைச் சரஸ்வதியாய்த்
தழழுக்கக் கெய்தோன்
பெரும்பூபா ஸர்க்கிருகண் னோபோன்றேன் சிவபணியிற்
பெட்புக் கொண்டோன்
இரும்பாரு நெஞ்சேமைக் கனியவைக்கு மினியசொல்லோன்
இனைய நல்லோன்.

சொற்பொருளைக் கற்பனையை அலங்காரச் சுவைமுதலாத்
துதைந்த வற்றை
விற்பனரு மதித்திடுமா றினிதாக விரித்துண்மை
விளங்கக் காட்டிச்
சற்பொருளான் சாரத்தை திதயத்தி லூற்றிகன்மை
தழழுக்கக் கெய்யும்
அற்புதஞ்சேர். தமிழ்விருத்தி யந்தாலுக் கனிந்துபுகழ்
அடைந்தா னம்மா.

(6)

ஸ்ரீமான் கேளரவ போன் ராமநாததுரை, K. C., C. M. G.,
அவர்களைப்பற்றி
ஸ்ரீராமநாத வித்யாலயத் தமிழ்ப் பண்டிதர்
மட்டுவில் பூர்மத் வே. மஹாலீங்கசிவம்
இயற்றியது.

போற்றிருக்கு முதனைங்கும் புவனமெலா மீடேறப்
புகன்ற பைங்க்தேன்
ஊற்றிருக்கு நறுங்கமலப் பொகுட்டமருங் திசைமுகன்போ
ஊன்மைத் தெய்வம்
வீற்றிருக்குங் குறவெனச்சீர் வள்ளுவனுர் வாய்மலர்ந்த
மெய்க்குநாற் காய்வோர்
ஏற்றிருக்க இயற்புலவ ரியம்புமுரை பலஇசைபெற்
றில்கு மாதோ.

1

திருக்குறவிற் கிலக்கணத்தின் றிறங்காட்டிச் சொற்பொருள்க
டெளிவு கெய்தே
உருக்கமொடு பயில்வாருக் கிலக்கணலக் கியஞ்சன
முதவு மேன்மைப்
பெருக்கினஅவ் வுரையேனுங் குறனூன்மெய்ப் பொருள்வினக்
பெற்றி யின்கட் [கும்
சருக்கமுற லாற்பயில்வார் தமிழ்வேதப் பயன்சிறிதே
துய்ப்பா ராக,

2

அன்னதுகண் டமிழ்தனைய தமிழ்வேதச் திருக்குறணை
லயனார் முன்னட
பன்னுவட மொழிவேத சிகர்ஞ்சன நூலெனவே
பயில்வரர் கண்டு
மன்னுமன விருடுமித்துச் சிவஞ்சன வாழ்வுபெறும்
வகையுண் ஞஷ்டப்
பொன்னணைய சிவயோகப் பேரொளியா ஸ்தநாவின்
பொருண்முற் ஞேர்க்தே. 3

துலங்காத இருடுரங்து பொருண்முழுதும் வெளிசெய்யும்
சடரோன் போல
இலங்காது குறணைவின் மறைதருமெய்ப் பொருண்முழுது
மெனிதி ஞேர
நிலங்கானு! மொழியெவற்று முதன்மைபெறு தமிழ்மொழியி
நிலைபெற் ஞேங்க
அலங்கார மாயியற்றித் தனதுபெய ரான்விருத்தி
யருளி னானல் 4

மற்றவன்யா ரெனினவில்வன் வளம்பெறுஙம் மிலங்கைநல
மருவ வந்தோன்
உற்றலயர் மதிநலத்தான் மலைமுனிபோற் கலைக்கடன்முற்
றுண்ட தீரன்
பற்றலரு மனமுருகி வசமிழுந்து பகைமறந்து
பரவா சிற்பக்
கொற்றமொடு சபையேறி மதுரவாக் கமிர்து பொழி
கொண்ட லானேன். 5

நிலங்கை ராஜாங்க சட்டநிரு பணசபையி
னின்றே யாள்வோர்க்
கேரிலங்கு நீதிமுறையெடுத்துரைப்போன் றடுத்துரைப்போர்க்
கிடபோல் வாதப்
போரிலங்கைச் சரமனைய சொல்வவிகொண் டடர்த்தவரைப்
புறங்காண் வீரன்
சிலங்கு தருமமளப் பிலபுரியும் பிரபுசிக்கா
மனியா யுள்ளோன். 6

கருமபந்த மஹுகாமற் சிவார்ப்பணமா வினைநடத்துங்
கரும யோகி
பரசவருஞ் சிவயோகம் பழுத்தகில முஞ்சிவமே
பார்க்கு ஞானி
வருமெனது வினையகலக் கடைக்கணித்தென் புன்றலைமேஸ்
மலர்த்தாள் சூட்டும்
குருமணி யானந்தமணி சிவமணியெ னுளங்கோயில்
கொண்ட சோதி. 7

வலம்புரியீன் றிடுக்கதிர்வெண் முத்தெனப் பொன்
ஏம்பலப்பேர் வள்ளார்பால்
நிலம்புரியுங் தவப்பயனு யவதரித்தே நடுஷிசம்பி
னின்று கோடி
வலம்புரியுங் கிரணமூல கெங்குமுமிழ் பானுவென
வயங்கா னின்ற
நலம்புரியுங் துரைராம நாதனெனச் சகம்பரவு
நாமத் தோனே. 8

குருவ்தோத்திரம்.

ஆலை பாடார் வினைவழி யேயென் மனமலையக்
காவேன் வலியின்மை யாலது நோக்கிக்கை தூக்கவரும்
தேவே சரணங் சிவமே சரணஞ் சிவக்கொழுந்தாங்
கோவே சரணங் துரைராம நாத குருமணியே. 9

